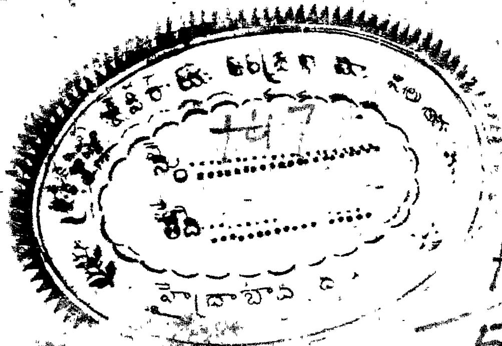

వేగుఁజుక్క గ్రంథమాల:—

కర్ణ విక్రమము

(విజయ విజయము)

5. అంకముల నాటకము.

(భారతాంతర్గతము)

శ్రీ తులసీరామాయణము విచిత్ర వీరబొబ్బిలి, ప్రతిజ్ఞా
చాణక్యము, అభినవ భర్తృహరి, శృంగారసంధ్య,
రాయబారము, గాంధి శతకము మొదలగు
గ్రంథకర్తలగు

భాగవతుల నృసింహశర్మగారిచే

విరచితము.

Published by:—

Vegu-Jukka Granthamala,

Poodi peddi vari street

BERHAMPUR, Ganjam.

SECOND EDITION

1936.

(విలువ రూ॥ 1-0-0.)

శ్రీ రామ ముద్రణాలయము,

ద్వితీయ ముద్రణము.

బరంపురం, గంజాం.

సదభిప్రాయములు.

Karna Vikramam:—This is an original Telugu Drama in five acts, written in a lucid literrary style. The author spared no pains to make his drama successful on the stage. The various characters are fully given their due. The book is highly commendable for specialistic characterisation and independent thinking.

(1917—1918) *Humanity.*

విజయవిజయము లేక కర్ణవిక్రమము.

"ఇందుకర్ణుని పరాక్రమాదులు చక్కఁగ వర్ణింపఁబడినవి. కవిత్వము శైలి రసవంతముగను మనోహరముగ నున్నది. సందర్భమునకుఁ దగినటుల రసపోషణము చక్కఁగఁ జేయఁబడినది."

(1917—1918) దేశాభిమాని.

శ్రీయుత రాళ్లపల్లి అనంతకృష్ణమాచార్యులుగారు.

కర్ణవిక్రమము లేక (విజయవిజయము)

ఈనాటకమున సొగసయిన పద్యములనేకములు గలవు. శైలి నిరర్గళము. యతిప్రాసల తొడకు లేదు. చూడుడు.:—

చం. పరుగిడి పొమ్ము బొందువడి, పౌరుషముండిన లాభమున్నె? భూ
సురునకు నీవు చాలుదువె? జోదులు మెండుగఁ గూలిరా కళే
బరముల ద్రుంచి తృప్తిఁగన వచ్చును ప్రాణములున్నఁ; బోరినన్
[illegible]ము సంభవించు; నభిమానముతోఁ బసియేమి భీరువా?"

(1917—1918) గ్రంథాలయసర్వస్వము.

పాత్రలు:—

1. శ్రీకృష్ణుఁడు.
2. అర్జునుఁడు.
3. కర్ణుఁడు.
4. శల్యుఁడు.
5. ధర్మరాజు.
6. దుర్యోధనుఁడు.
7. భీముఁడు.
8. దుశ్శాసనుఁడు
9. దృష్టద్యుమ్నుఁడు.
10. అశ్వత్థామ.
11. కృపాచార్యులు.
12. సత్యసేనుఁడు.
13. వృషసేనుఁడు.
14. శకుని.
15. క్షేమధూర్తి.

మఱియు నితరులు సందర్భానుసారముగ వత్తురు.

కర్ణవిక్రమము—విమర్శనము.

1916–1917 సం॥ ఛత్రపురాంధ్రసమాజ వార్షికోత్సవమునాడు బ్ర॥ శ్రీ॥ మండపాక పార్వతీశ్వరశాస్త్రి, బి. ఏ. గారు దివిన విమర్శనము:—

శ్రీమచ్ఛత్రపురాంధ్ర భాషాభివర్ధనీసమాజ వార్షికోత్సవ సందర్భమున బ్రహ్మశ్రీ భాగవతుల నృసింహశర్మగారిచే నూతనముగ విరచింపఁబడిన కర్ణవిక్రమమను నాటక విమర్శనకార్యము నాపైఁబెట్టినందుకు సమాజమువారికి నేను రెండువిధములఁ గృతజ్ఞుఁడనై యున్నాను. ఈసమాజము స్థాపించి యారు వత్సరములైనది. స్థాపనోద్దేశము భాషాభివర్ధనము. భాషాభివర్ధనమునకు గ్రంథపఠనమెంతయావశ్యకమో, గ్రంథకర్తలకుఁ బ్రోత్సాహమొసంగుటయు నంతయావశ్యకము. అట్టియావశ్యకధర్మనిర్వహణము ఆరుసంవత్సరములైనను సమాజము గ్రహింపగలిగినదిగదాయని నాకానందమైనది. సుమారు నూర్వురుసభ్యులుగల యీసమాజమున గ్రంథవిమర్శన కార్యమునకు నన్నొకపెద్దఁజేసి నాకు గౌరవముగలిగించినందున సమాజమువారికి నేను కృతజ్ఞుఁడనై యుండుటకది మొదటికారణము. ఇఁకనన్ను విమర్శనము వ్రాయుమన్న గ్రంథము నాకుఁ జిరపరిచయులగు బ్ర॥ శ్రీ భాగవతుల నృసింహశర్మగారిచే వ్రాయఁబడినదగుటచే నది నాకృతజ్ఞతకు రెండవకారణము. ఈవిమర్శనమునఁగల లోపముల శ్రీ శర్మగారును సమాజమువారును గూడ క్షమింతురనియెంచి విమర్శనమును ప్రారంభించుచున్నాను.

కర్ణవిక్రమమను పేరుగల యీ గ్రంథము 5 అంకముల దృశ్యకావ్యము. ప్రాచీన లక్షణానుసారముగ వ్రాయఁబడిన దృశ్యకావ్యములకును, నర్వాచీన లక్షణానుసారముగ వ్రాయఁబడినవారికిఁ జాలభేదముగలదు. ఈకాలమునఁ గొన్ని దృశ్యకావ్యములు ప్రాచీన లక్షణానుసారముగను, కొన్ని యర్వాచీన లక్షణానుసారముగను వ్రాయఁబడు చున్నవి. కొన్నిటిలోఁ బ్రాచీనలక్షణములుకొన్నియు, నర్వాచీన లక్షణములు కొన్నియుఁ గనఁబడుచున్నవి. వీనిని మిశ్రలక్షణములని చెప్పవచ్చును. "ప్రస్తావమున నున్న కర్ణవిక్రమనాటకమే లక్షణముల ననుసరించి వ్రాయబడిన" దను సంశము మొదట చర్చింపవలసియున్నది. సుప్రసిద్ధులగు విశ్వనాథ పంచాననులవారు తమసాహిత్యదర్పణమున నాటక లక్షణముల నిట్లు వ్రాసిరి. "నాటకంఖ్యాత వృత్తంస్యాత్ పంచసంధి సమన్వితమ్. విలాసర్ధ్యాది

విడచి సాముచేయుటువంటిది. కావుననే యధునాతన నాటక కర్తలీ నియమంబుల నుల్లంఘించి పాశ్చాత్య లక్షణము ననుసరించుచున్నారు. ప్రాచీననాటక లక్షణమున స్థలవిభజన నియమము సమంజసముగా లేదు. కావున సుప్రసిద్ధులగు వేదము వేంకటరాయశాస్త్రిగారు, ధర్మవరము రామకృష్ణమాచార్యులుగారు మొదలగు నాటకకర్తలు పాశ్చాత్యనాటకలక్షణములననుసరించియే, స్థలవిభజనముఁ జేసి యున్నారు. శ్రీశర్మగారును వారిననుసరించియే స్థలవిభజనముఁ జేసియున్నారు. పాశ్చాత్యలక్షణానుసారముగా స్థలవిభజనము చేయుటచే నాటకసంధుల యావశ్యకము లేకపోవుటచే నా సంధి నియమములను పాటింపకపోవుట సమంజసముగానే యున్నది. పైయంశము లన్నియు సమన్వయించిచూచినచో శ్రీజయవిజయ మాంధ్రభాషలో నిదివరకే సుప్రసిద్ధములైయున్న చిత్రనళీయ ప్రతాపరుద్రీయాది నాటకముల ననుసరించి ప్రాక్పశ్చిమసుప్రశస్త నాటకలక్షణసమ్మేళనమున వ్రాయఁబడినదని నాయుద్దేశము. ఇఁక కథావిమర్శనమునకుఁబోవుదము. సుప్రసిద్ధమగు భారతేతిహాసముఁగూర్చిగాని భారతయోధులఁ గూర్చిగాని యిందుఁ జర్చించుట చర్వితచర్వణము. విషాదాంతమని చెప్పుటయే సమంజసముగా నున్నదని యిదివఱకేవ్రాసియున్నాను. కావున విషాదాంతవృత్త మెట్లుండవలెనో తొలుదొల్త తెలిసుకొనవలెను. ఆంధ్రభాషలో విషాదాంతనాటకము లిప్పుడిప్పుడే తలచూపుచున్నవి. కాని విషాగాంతవృత్తమన నేమియో కొందరికింకను బాగుగా బోధపడినట్లు కన్పట్టదు. చావుతో నంతమయినంతమాత్రమున విషాదాంతమేయని వారుభావించుచున్నారు. అదిపొరపాటు. చావుతోనంతమయి నంతమాత్రమున నది విషాదాంతవృత్తము కానేరదు. మృతి యొకప్రధానాంశము కూడ కాదు.

"The failure—at least the worldy failure of those from whom much might have been expected, who ought to have attained, but somehow have not; the nonfulfilment or ruin of high possibilities of character and natural endowment." అని పాశ్చాత్య లక్షణకారులు వ్రాసి యున్నారు. దీనినిబట్టి యొకానొకమహానుభావుఁడు ప్రకృతివలన తనకుఁ గలిగిన

మహాగుణసంపత్తిచేఁ జేయుటకు సామర్థ్యముఁగలిగియున్న యొకమహాకార్య మునఁ గారణాంతరములచే నిర్వర్తింపలేకపోయినచో నది విషాదాంతమని చెప్పఁ బడును. ఈలక్షణమునకుఁ గర్ణుఁడు సుప్రసిద్ధుఁడైయున్నాడు. ఆమహానుభావుఁడు సూర్యవరప్రసాద జనితుఁడు. సహజకవచకుండల విరాజమానుఁడు. పరశురాముని శిష్యులలో నగ్రేసరుఁడు. ఇట్టివాఁడుచేయవలసిన మహాకార్యము పార్థసంహారము. కాని యీమహాకార్యమునకు దైవిక మానుషికములయిన యంతరాయములెన్నో కలిగినవి. ఈయంశముఁగూర్చి కర్ణుఁడే తన యవసాన కాలమున నర్జునునితో నిట్లనుచున్నాడు.

సీ. కపటభూసురవేష గాత్రుఁడై దేవతాధ్యక్షుండు......109 పుట

కావున కర్ణునియవస్థఁ బరికింప మిక్కిలి బలశాలియైన యొకవీరుఁడు మిక్కిలివేగముగాఁ బ్రవహించుచున్న యొకప్రవాహ మునకు విధివశమున నెదురీదవలసివచ్చినప్పుడు వానిప్రయత్న మెట్లువ్యర్థమగునో యట్లే కర్ణుని పరాక్రమమంతయును వ్యర్థమయి నది. దానికిఁ గారణము కర్ణునిపరాక్రమమునకుఁ దోడు కర్ణుని యందుఁగల సుగుణదుర్గుణముల సమీకరణమే కావున, కర్ణుని గుణదోషములను మనము భేదించి చూడవలెను.

మొట్టమొదట కర్ణుని సుగుణములఁగూర్చి యాలోచింతము.

1 కర్ణునియౌదార్యము. (ఈయంశముఁగవి యీక్రింది విధమునఁ జూపియున్నాఁడు)

తనకుఁ జేఁజిక్కిన పాండవ యోధవర్యుఁడగు దృష్టద్యుమ్నునిఁగరుణించి

కం. "విడిచితిఁ గరుణించితిఁగ
వ్వడితోఁగల చొప్పుచెప్పి వానిన్ వెన్నన్

నెత్తిపాడుచుచుండుటు వాస్తవమే కాని కార్యసాధకుఁడే యై యున్నచో కర్ణుఁడకని, మంచిమాటలచే బుజ్జగించవలసియుండఁ దనయహంభావమును విడువక:—

మ. పతిలేవో జ్వరసంధియుద్ధవిలెనో మద్యంబుగంజాయి తాఁ...59 పుట

అని వానిపైఁగోపించి మఱలఁ దనప్రతాపము నిట్లువర్ణించియున్నాఁడు.

ఉ. దండకుఁజేరి వైరిభుజ దండములాక్కటఁద్రుంచి దివ్య కో......59 పుట

3 కర్ణుని మూఁడవ లోపము మితిమీఱిన యాత్మవిశ్వాసము—

ఆత్మవిశ్వాసము మనుష్యునకావశ్యకమే. ఏగొప్ప కార్యమయినను తాను చేయలేనని యనుకొన్నంతకాలము చేయలేఁడు. చేయఁగలనను దృఢవిశ్వాసమెప్పుడుగలుగునో యప్పుడుచేయఁగలఁడు. కాని యీవిషయమున వివేకము మాత్రముఁ గలిగియుండవలెను. అభినవభీమసేనులఁగు కోడి రామమూర్తిగారు సహితము మోటారుబండినిలాగుటకు సామర్థ్య మున్నంతమాత్రమున నెంత యాత్మవిశ్వాసమున్నను హిమవత్పర్వతముఁ బెకలించి పాఱవేయఁగలరా? కాబట్టి తానేపనిచేయుటకుఁ దలంచినను మనుష్యుఁడు మొట్టమొదట తనబలమెంత, యెదిరిబలమెంత, తాను చేయవలసిన కార్యభారమెంత యనుసంగతి నిర్ధారణగా తెలుసుకొనక శుష్కప్రియత్నములు చేసినచో కొనసాగనేరదు. అర్జునునిఁ జంపుటకై కర్ణుఁడు సహజ కవచ కుండలములతోఁ బుట్టినాఁడు. అవి యింద్రుఁ డెత్తుకొనిపోయినాఁడు. అర్జునునిఁ జంపుటకయి యింద్రుఁడొక శక్తి నిచ్చియున్నాఁడు. అది ఘటోత్కచునిపై వ్యర్థమయినది. అర్జునుఁజంపఁగల నాగాస్త్రమొకటి తనయొద్దనున్నది. అది యర్జునుని కిరీటమెత్తుకొని పోవుటలో వ్యర్థమైనది. తనదివ్యాయుధములన్నియు నిట్లువ్యర్థమయినను, పార్థుని దానుజంపఁగలననియే చిట్టచివరవఱకు కర్ణుఁడునమ్మియున్నాఁడు. చూడుడు.

గీ. రథముకుప్పింగిననేమి? యా యుధములేక.........110 పుట

అని రథముగ్రుంకినను కర్ణుఁడు పలికియేయున్నాఁడు. ఇట్టి మితిమీఱిన యాత్మవిశ్వాసము నెపోలియన్ మొదలగు మహాధీరులలోఁగూడ చిట్టచివఱకుఁ గనుపడుచున్నదికాని యది వారి వినాశనమునకే కారణమయినది. కర్ణునియందట్టి

లోపము లనేకములున్నవి. కావుననే భీష్మద్రోణశల్య కృపాశ్వత్థామాది భారతవీరులందఱికి నాతనిపై ననూయ జనించినది. దీనికంతకుఁదోడు—ఆతని కులము. సుప్రసిద్ధమయిన క్షత్రియకులమున జన్మించియు నాతఁడు సూతకులసంభూతుఁడైనట్లు లోకమునకుఁ గన్పట్టుట. ఇది కర్ణునిలోపము కాదు. కుంతీదేవిది. ఈలోపమెవరిదయినను భారతకథయంతయు దానిలోనే యున్నది. ఆరహస్యము కర్ణునకు, భీష్మునకుఁ గృష్ణునకుఁదప్ప మఱియెవరికిఁ దెలియదు. కావుననే కర్ణునిగోడిదే భారతమైనది. ధర్మరాజున కీసంగతి తెలియకపోయినను, నంతరాత్మ మాత్రమాతని వేధించుచునేయుండెను. కర్ణునియవసానసమయమున "కృష్ణా! కర్ణుడు గతించినందులకు సంతోషమునకు మారు దుఃఖముప్పొంగుచున్నదని విచారింప, శ్రీకృష్ణుఁడు ప్రసంగాంతరమున దానిఁ బఱపించెను. పైవర్ణనయంతయును సమన్వయించినచో, కర్ణునియౌదార్యస్వభావమంతయును గనుపట్టును. మంత్రప్రభావమున సూర్యునియనుగ్రహమున, సహజకవచకుండల విరాజితుఁడై జన్మించినవాఁడును, మహాస్త్రశస్త్రవిదుఁడు నగు కర్ణుఁడన్నివిధముల నర్జునుని జంపఁదగినవాఁడు. ఆసంగతి తెలిసి కర్ణుని మిత్రునిగాఁ జేసికొని యతనివలన భారతయుద్ధమున గెలుపొందుటకు దుర్యోధనునకు సంపూర్ణవిశ్వాసము కలదు. దానినాతఁడు మాటిమాటికిని వెలిబుచ్చుచునే యుండెను. చూడుఁడు:—

చం. నరుఁడనినన్ మహోగ్రుఁడగు నాకుఁ బ్రియంబు ఘటింపుచుండు సం...38 పుట

కర్ణునిసామర్థ్యమునకును, దుర్యోధనుని విశ్వాసమునకును, కర్ణుని గుణాగుణములే భంగము గలిగించెను. కర్ణునియందు సుగుణములు మూఁడు. ఔదార్యము స్నేహము. నిష్కామకర్మము. ఇవియన్నియు మితిమీఱినవి. ఔదార్యము మితిమీఱుటచేఁ గవచకుండలము లింద్రుఁడపహరించెను. స్నేహము మితిమీఱుటచే, బాంధవ్యమసహ్యమయ్యెను నిష్కామము మితిమీఱుటచే ప్రోజ్జృంభణమే మఱచిపోయెను ఇఁక కర్ణునియందు మూఁడు ముఖ్యలోపములు గలవు. తనప్రతాపముఁ దానే వర్ణించుకొనుట. దీనివలన నశ్వత్థామాదులతో శత్రుత్వము కలిగెను 2 శీఘ్రముగఁ గ్రోధావిష్టుఁడగుట. దీనివలన భీష్మద్రోణాది మహావీరులతో వైరము సంభవించెను. 3 అత్యధికమయిన యాత్మవిశ్వాసము. దీనివలన భగవదంశ సంభూతుఁడగు శ్రీకృష్ణుని సహాయముగల యర్జునుని సామర్థ్యము గ్రహింపలేకపోయెను.

కర్ణవిక్రమము—విమర్శనము.

శైలోపములబట్టి కర్ణునిబలము క్రమక్రమముగ క్షీణించినది. కర్ణునియంతిమ వాక్యములు విన్నచో నెట్టిరాతియైనను కరఁగిపోవకమానదు. ఈ నాటకము నందలి 118 వ పుట పద్యములఁబఠించినఁ దెలియును. కావున కర్ణునివృత్తము విషాదాంతమై యున్నది. ఆంధ్రభాషలో నాటకములు వ్రాసినవారెవ్వరును, కర్ణుని గుణాగుణములు లెస్సగ గ్రహించి కర్ణపాత్రనుచిత్రించినట్లు కన్పట్టదు. ఒక్కొక్కరొక్క దుర్గుణముఁబట్టి చిత్రించుకొనిపోయిరిగాని యన్నియును సమన్వయించి చిత్రించిన గ్రంథ మిదియొక్కటియే మాకుగోచరించుచున్నది. పాత్రపోషణమును విడచి యితరాంశములఁ గొన్ని చర్చించెదము. నాటకాముఖమున వ్రాయఁబడిన రెండుపద్యములు ప్రశంసార్హములు.

ఉ. శ్రీరమణీమణీవిభుని చెయ్యుర్విలకుందగు నూతకోలయై.........1వ పుట

ఇందు "భారతకర్ణపర్వ కవితారసధారలు', అనుచో వ్యంగ్యము సమంజసము. భారతమునందలి విన నింపైన కవిత్వమును మీరు విని యానందింతురుగాక. యని యొకయర్థమును, కాంతియందాసక్తిగలనేను ప్రదర్శింపఁబోయెడు కర్ణపర్వమను రూపకమునందలి కవితారసమునకు మీ రానందింతురుగాక యనియు నర్థము.

సీ. క్షాంతినిశ్చలమున సర్వంబుభరియించి etc. ....1వ పుట

ఇందు కర్ణునిజన్మమువలనఁ గలిగిన సామర్థ్యమును పరశురామునివలనఁ గలిగిన విద్యాలాభమును, వానిమూఁడుసుగుణములు మూఁడుదుర్గుణములును గలిసి యెనిమిది విశేషములు తెలియఁజేయఁబడుచున్నవి. ఇది కేవలవీరరసప్రధాన మగుటచేఁ గవిత్వము గౌడీవృత్తియే ప్రధానముగాఁ జేసుకొనఁబడినది.

ఈ గ్రంథకర్తకు నితరవృత్తములకన్న శార్దూలమత్తేభము లెక్కువ సౌలభ్యముతో రచియింపఁగల సామర్థ్యమున్నట్లు కన్పట్టుచున్నది.

ఈ క్రిందిపద్యములు ప్రశంసార్హములు.

శా. క్రీడిం గెల్చుట నాకసక్యమగుఁబో కీడ్పాటువాటిల్లుఁబో......50 పుట

మ. తనిఃసంజెందితి భోగభాగ్యముల మిత్రద్రోహమున్............ } 43—44
మ. సరిసేయందగునొక్క సూతకులసంజాతుండు... ....
మ. కలిమింగోరి చరించుపూరుషుఁడు స్వర్గప్రాప్తికిన్ దవ్వగున్... } పుటలు

కర్ణవిక్రమము—విమర్శనము.

ఇంకను నీ గ్రంథమునందుఁ జూపవలసిన విశేషములున్నవిగాని గ్రంథ విస్తరభీతిచే నిప్పుడు విరమించెదను.

ఉపసంహారము.

పాత్రపోషణమునందును, ధారాశుద్ధియందును కొఱతలేని యిట్టి నూతనరూపకమును వ్రాసినకవియు దానిని విమర్శించిన సమాజమువారుగూడఁ బ్రశంసార్హులే. గ్రంథకర్తకుఁ గావలసినది, గ్రంథమునందలి రసమును విద్వాంసులు గ్రహించుటగాని వేయినూట పదియార్లుగాదు. ఈయంశమును గ్రంథకర్తయే యిట్లుచెప్పియున్నాడు.

మ. గజయూథంబులఁగోరనో యతులముక్తాహారహీరంబులన్......4 పుట

సమాజమువారిట్టి గ్రంథకర్తలకుఁ దగినంత ప్రోత్సాహమొసంగుటకు సిద్ధులైయున్నారు. కాని ధనలోపముచె వారికోరిక నెరవేరకున్నది కావున గ్రంథరచనకై తమయానందముసూచించుచు సమాజము వారొసంగిన యీచిన్న కర్పూరహారముఁగైకొని గ్రంథకర్త మన్నింపవలయునని సమాజము వారిపక్షమున నేను ప్రార్థించుచున్నాను.

ఛత్రపురము
సం॥ 1916—1917

ఇట్లువిద్వద్విధేయుఁడు,
మండపాక పార్వతీశ్వరశాస్త్రి, బి. ఏ.

శ్రీరామచంద్రాయనమః

విజయవిజయము

లేక

కర్ణవిక్రమము.

ఇత్యాది

ఛత్రపురాన్లోని మహాపాఠశాలాపండితులగు

భాగవతుల నృసింహశర్మగారిచే

విరచితము.

శ్రీ విక్టోరియా ముద్రాక్షరశాలయందు

ప్రథమ ముద్రణము ముద్రితము.

బ్రహ్మపురము.

1927

శ్రీరామాయనమః

కర్ణ విక్రమము

నాంది

ఉ॥ శ్రీ రమణీమణీ విభుని ♦ చెయ్వులకుం దగు నూతకోలమై
వీరుల వెన్నిధానమయి ♦ విద్యకు లక్ష్మికి నాలవాలమై
భారత పుణ్యభూమిపయి ♦ భాసిలుడాలయి గ్రాలు నిక్షువ
ద్భారత కర్ణపర్వ కవి ♦ తా రసధారల మీరలానుతన్.

సీ॥ శాంతి నిశ్చలమున ♦ సర్వంబు భరియించి
ప్రాణిసంతతికి జీ ♦ వన మొసంగి
చెలువార నెనలేని ♦ తెలివిఁజేకూరిచి
వ్యాపించి జగతికిఁ ♦ బ్రాణ మిచ్చి
అఖిలంబుఁ గల్గ శూ ♦ న్యంబని ప్రకటించి
కళఁబూని పంకజ ♦ కులమణంచి
విమల తేజంబునఁ ♦ దమము నివారించి
సుమనస్సులకుఁ బ్రిమో ♦ దము ఘటించి

గీ॥ అష్టమూర్తు లుండియు లేని ♦ యట్లుండి
అష్టసిద్ధు లు డియును డి ♦ గంబరుండయి
అసమ శరవైరియై కామి ♦ యైన యీశు
నాశ్రయింతుఁ దలంతు నే ♦ నభినుతింతు.

కర్ణవిక్రమము.

(నాంద్యంతమున సూత్రధారుఁడు ప్రవేశించి)

పూజనీయ విద్వాంసులారా! మాభాగ్యమెట్టిదో గాని మీర లెల్లరు నిచ్చటికి వచ్చి మమ్ముల నానందింపఁజేసి మీర లానందించుటయే మా ముఖ్యోద్దేశమని నిశ్చయించితిని. నాటక మెంతయుఁ బ్రౌఢమైన మేము నటించుట యందెంతటి సామర్థ్యమును గలవారమయ్యుఁ కవి లోపములు నాటకము నందున్న నిరర్థకమగును. అందుచేఁ కవియు నాటకులుఁగూడ నేర్పరులైనంగాని మీర లానందింపఁజాలరు. ఈకాలమున నాటకము రచించి కవియుఁ బ్రదర్శించి నాటకులు జనుల నానందింపఁ జేయుట మిక్కిలి కష్టము. ఇపుడు జనుల కభిరుచి వివిధ భాషా శైలులందుఁ గనంబడుచున్నది. పూర్వము జను లే శైలిని ద్రాక్షా పాకమని కొనియాడిరో యా శైలి యిపుడు కఠిన నారికేళ పాకమైనది. కారణము దేశభాష యందభిమానము సుంతయు లేక పోవుటయే. అట్లని యెల్లరుఁ గుహనా భాషాభిమానులని వచింపము. అచ్చటచ్చట మహానుభావులు లేకయుందురా? అట్లు కొలంది మందియున్న నొక లెక్కయా? స్వాభిమానము, మతాభిమానము, భాషాభిమానము, దేశాభిమానముఁ గల మానవు లమర్త్యులు. ఎల్లరు మెచ్చునట్లు ప్రొత్తముల రచించుటకు బ్రహ్మకునైనఁ దరముగాదు. కపట భాషాభిమానులగు కువిమర్శకులు సంతసించునట్లు కృతుల రచించుటకుఁ బాండిత్య మన వసరము. పాండిత్యము లేకయున్న జ్ఞానము, లోకానుభవము,

కర్ణవిక్రమము.

సజ్జన సదభిప్రాయము, దుర్జన దురభిప్రాయము గ్రహించుట యెట్లు ? కువిమర్శకుండు కవిని దూషింపఁగలఁడుగాని భూషింప నేరఁడు. తాను విమర్శించునట్లు భాషింపఁజాలఁడు. సాహిత్యము, లోకానుభవము, గుణగ్రహణశక్తి, నిరహంకారము, నిష్పక్షపాత బుద్ధి, సదభిప్రాయము, కవిహృదయగ్రహణ ప్రవీణత, బోధనా శక్తి, యభిమానభావ మను, నవనిధులను గలిగి యున్నంగాని సద్విమర్శకుండు గానేరఁడు. పైగుణములు గల విమర్శకులు కవులకు నిజబంధువులు. వీరలు వారల కృతిరత్నములకు శాణో పలములవంటివారు. మీరలెల్లరు నట్టివారలని యూహించెద. లేనిచో విద్వజ్జనపరిశ్రమము గ్రహింపగలరా ?

స్వదేశ భాషాభిమానులారా! నేఁడు మేము ప్రదర్శింప నెంచిన నాటకము తెలుపకయే కాల మధికప్రసంగముచే వెచ్చించితిని.

చ॥ ఇరువదియేండ్లవాఁడు కడు । నింపుదలిర్చు కవిత్వమాధురీ
గరిమను కర్ణపర్వమను । గాథను రూపకరూపకంబుగా
విరచనఁజేసె సూరిసుక । విప్రకరప్రమద ప్రధానమహా
కరణిని; మీరలెల్లరును । గాంచి కృతార్థునిఁజేయుఁడీ ననున్.

కర్ణవిక్రమమను వీరరసప్రధానమైన యీనాటకము విరచించిన కవి, భాగవతుల నృసింహశర్మ. ఈ కృతికర్త నాముఖమున నిట్లు విన్నవించుచున్నాఁడు.

కర్ణవిక్రమము.

శా॥ పాండిత్యం బదియెంతయుండినను సర్వజ్ఞత్వముం గల్గువాఁ
డొండీ విష్టపమందు లేఁడు; మదిలో నూహింప దోషంబు లే
కుండన్ గ్రంథము వ్రాసి యిబ్భువిని సర్వోత్కృష్టముం జేయ ద
క్షుం డెవ్వాఁడు రసంబు ముఖ్యము కృతిన్ గూర్పంగ భావించినన్.

మ॥ గజయూథంబులఁ గోరునో యతుల ముక్తాహార హీరంబులన్
రజతంబున్ గనకంబు నంబరములన్ గాంక్షించునో పాఠకుల్
సుజనుల్ ధీరజనవ్రజంబు సుకవుల్ మోదించుటల్ పండిత
ప్రజ మేలౌనని జోఁకసేయుటయు సద్భాగ్యంబుగా నెన్నకున్.

మహాశయులారా! కవివిషయ మటుంచనిచ్చి స్వవిషయ మించుక ముచ్చటించెదను. అనేక గ్రంథసారస సారసౌరభ గ్రహణేందిందిరులగు మీరలు మత్స్వల్పనాటక ప్రయోగమున సంతుష్టిఁ బొందఁజాలరని నేఁ దలంచెదను. ఎక్కుడు విత్తంబు వెచ్చించి పరికరముల గ్రహించిఁగాని నాటకము రక్తిఁ జెంద నేరదు. అయిన నా శక్తి కొలఁదిఁ బ్రయత్నించెద. ఆర్యులారా!

ఉ॥ నాటకమాడ నేర్పరి యనంగ యశంబు వహించినాఁడ నే
నాటికి లోపముండ దయినన్ నను నమ్మిన మీకు సుంతయున్
వాటిలదేమొ మోదమని నామది సంకయ మొందుచుంటిఁ బో
చాటమునందు నంగవిభు నాసఁ [illegible]గిన రాజు నెంచినన్.

(సూత్రధారుఁడు నిష్క్రమించును.)

ఇది ప్రస్తావన.

కర్ణ విక్రమము.

ప్రథమాంకము.

రంగము.—కురుక్షేత్రము. దుర్యోధనుని శిబిరము.

—:ప్రవేశము:—

దుర్యోధనుఁడు, దుశ్శాసనుఁడు, కర్ణుఁడు, శకుని, శల్యుఁడు,
వృషసేనుఁడు, సత్యసేనుఁడు, క్షేమధూర్తి,
దండధారుఁడు, విందుఁడు మఱియు నితరవీరులు.

దుర్యో:—(తనలో)

ఉ॥ కూలె సురాపగాసుతుఁడు కూలిరి కుంభభవాదివీరులే
లీల జయంబు చేకురు, ఫలింపని భూమివిధాన నయ్యె నా
యాలము; డెందమంగవిభు నాసఁబెనంగుచునుండె నక్కట
చేలఁగినై చెలంగితిని పెద్దల సుద్దులఁ గ్రేణిసేయుచున్.

గీ॥ ఆసలడుగంటె దుర్జయులైన వీరు
లుక్కు దక్కి నశించిరే దిక్కు లేక;
అక్కటా నాప్రయత్నంబు వ్యర్థమగునె ?
విజయము లభించుదాక నే విడువ విడువ.

(ప్రకాశముగా) ఓ కౌరవవీరవరేణ్యులారా!

కం॥ మానప్రాణంబులకున్
హాని కలుగనున్న జగము లట్టిటులైనన్
భానుఁడు దలక్రిందైనను
మానధనులు పూన్కి నెఱప మానరుగాదే.

భీష్మద్రోణాది వీరపుంగవులు గతించినను తుదిముట్టఁ బోరాడసమకట్టితి. ఇపుడు సైన్యాధిపత్యమునకుఁ దగినవార లెవ్వరో యూహింపవలయు.

దుశ్శా:—అన్నయ్యా! ఊహించుట కేమున్నది. నీవు నిర్ణయించినవానిఁ గాదన నేరితరము. నీవే నిర్ణయింపుము.

శల్యు:—దుశ్శాసనా! మృదుత్వము నీ నోర నున్నది. కడు బాగుగఁ జెప్పితివి.

కర్ణు:—శల్యా! విమర్శించుటకు నీయంతటివాఁడు గలఁడా? అతఁడు పల్కినది రాజునాజ్ఞ ననుసరించియేగదా? అందు దోసమే మున్నది.

క్షేమ:—రారాజా! నే మొనకాఁడనై నీవంత మానిపి వైరుల నశింపఁజేసి భీష్మద్రోణులు లేనికొఱంత యావంతయిన లేకుండ నేఁ జేయఁగలను. మద్బలసాహసము లీ వెఱుఁగనివా?

ఉ॥ వాలికతూపులన్ బఱపి వైరుల నందఱ మ్రిందఁజేసి శుం
డాలములన్ వధించి సుభటప్రకరంబుల స్యందనంబులన్
డీలుపడంగ డీకొని కడిందిమగంటిమిఁ జూపి పొల్చెదన్
వాలుమగల్ మనంబులను వాఁడిమి వేఁడిమి వీడి భీతిలన్.

ఉత్సాహ॥ భిండివాలమూని కేల భీతిఁదక్క నిల్వ బ్ర
హ్మాండ భాండకోటులెల్ల నల్లఁ దల్లడిల్లవే ?
భండనంబు నందెదుర్చు పాండుపుత్త్రులెల్ల రు
ద్దండుఁడంచుఁ బాకవైరిచి దర్పమెడర వేడరే.

శల్యు:—క్షేమధూర్తి! సైన్యాధిపత్యమునకుఁ దగినట్లు పలికితివి.

గీ॥ ఓసుయోధన చెప్పెద నొక్కమాట
నాలకింపుము గంగాసుతాది వీరు
లాలమునఁ గూలిరనియెడ్వ నేల యితఁడు
భీమసంగ్రామ సమవర్తి క్షేమధూర్తి.

దండ:—(తనలో) ఈ శల్యుఁడు నాపలుకులంగూడ ఖండించు నాయేమి. (ప్రకాశముగా) రాజా!

ఉత్సాహ॥ మసఁగి బీర మెసఁగ నేను మల్ల చఱచి యేపుమైఁ
గసిమసంగి సైన్యములను కడిమిఁ జెండుచుండఁగన్
మిసిమివీడి నన్నుఁగాంచి మేటిమగఁడటంచు నల్
దెసలఁబొటి బీరమెడలఁ దెంపుఁబెంపుఁ దెంపరే.

శల్యు:—దండధారా! ఈ పలుకు లర్జునుండు వినిన మెచ్చుకొనును.

శకు:—(తనలో) ఏమి యీ శల్యుని యాగడము. వీరుల నంగజుఁ దృణీకరించుచున్నాఁడే.

కర్ణు:—(తనలో) శల్యుని యభిప్రాయము గంభీరముగ నున్నదే? ఇతఁడు పాండవపక్షపాతియో యేమి ?

విందు:—భూవరా! నేనుమాత్రము తగనివాఁడనా ?

చం॥ అలవున బల్బిదంబులగు సమ్ము లురమ్ముల దూసివిచ్చి యా
వలఁ జెలరేగి యేనుఁగుల పై వడి రాపడి మాపుమాపి లా
వలరఁగ వీర తల్లజుల నల్లన నెల్లెడఁ ద్రెళ్ల నేసినన్
గలఁగుచు సేన గీన మఱి గాండివి గీండివి వెన్నుసూపరే.

శల్యు:—ఓహో! విందుఁ డందఱిని మీఱి పలుకుచున్నాఁడే.

క్షేమ:—మద్రభూవరా! నీ నిరసనము మితిమీఱుచున్నది.
సైన్యాధిపత్యమునకు నేఁదగనో ?

ఉ॥ మేటిమగండనై రథము మీఁద ధనుస్సును బూని నిల్చి నే
హాటకపుంఖ బాణజనితాగ్ని మహోజ్జ్వలకీలలన్ నిరా
ఘాటముగా నరాతి నృప కాననమున్ దహియింపుచుండ నే
పోటరిమిన్నయైన రణ భూతలమందున నిల్వనేర్చునే ?

దండ:—(రోషముతో) శల్యా! నీ వెంతటి వీరుండవోగాని
మమ్ముల నందఱ దూషింపుచుంటివి. యుద్ధంబునఁ బుట్టి
పెరిగిన మేము సైన్యాధిపత్యంబునకుఁ దగమా ?

మత్త॥ మొక్కలంబుగ వాఁడితూపులఁ బోటుబంటులఁ దాకినన్
వెక్కసంబును బొందివారలె భీతిచేఁ గడుదీనులై
పెక్కుతూపునఁ గాల్బలంబు మఱొక్కటన్ బడవాలురన్
జెక్కుచుండఁగ నిక్కడక్కడఁ జిక్కిచావరె పాండవుల్.

శల్యు:—పాండవులే చిక్కి చచ్చెదరా? ఓహో! అట్లయిన నిది

యొక్క సూచనాంశము.

దుర్యో:—(తనలో) శల్యుఁడు మితిమీఱుచున్నాఁడే. నే మెంద
లించిన నొచ్చుకొనునేమో ? ఇంచుక శాంతించెదంగాక.

కర్ణు:—శల్యా! నీ యభిప్రాయమేమి ?

వింద:—శల్యుని యభిప్రాయముఁ దెలియుట కే మున్నది.
అందఱుఁ బిఱికిపందలు. తా నొక్కఁడే మహావీరుఁడు.

శకుని:—బాగుగఁ జెప్పితివి.

సత్య:—కురుభూపాలా! వేవురు బహుభంగుల నెట్లు భాషించినను
మజ్జనకుండగు నంగభూపాలుండు సైన్యాధిపత్యమునకుం
దగినవాఁడని నీ వెఱుంగవా?

వృష:—రాజా! పిన్నవాఁడైనను మదీయసోదరుఁడు సత్యసేనుండు
సత్యమునే పలికెను.

దుశ్శా:—నేనీ బాలవీరులతో నేకీభవించెదను.

శల్యు:—అంతకన్న కావలసినదేమున్నది.

దుర్యో:—శల్యా! ఇందుగల వీరులలో సైన్యాధిపత్యమునకుఁ దగిన
వార లెవరని నీ యభిప్రాయము.

శల్యు:—పాండవు లెవ్వరినిఁ దునుమకుండ యుద్ధముఁ జేయుదురేని
విలుఁబూనిన ప్రతివీరుఁడు సైన్యాధిపత్యమునకుఁ దగిన
వాఁడగునని నాయభిప్రాయము.

•క్షేమ:— బాప్పు! శల్యుఁడెంతటి ప్రతిభావంతుఁడు.

వింద:— వినుచుండుము. వినువారలున్న నిట్టిపలుకులు మన
శల్యునినోర నూడుచుండును.

దుర్యో:—మద్రభూనాథా! అట్లుకాదు. భవన్నిశ్చితాభిప్రాయము మాకుం గావలసియున్నది.

శల్యు:—అట్లయినఁ గర్ణుని యభిప్రాయ మెట్టిదో తెలుసుకొని నే గ్రహించినంగాని నుడువఁజాలను.

కర్ణు:—నిష్కపటముగ మదభిప్రాయముఁ దెలుప రారాజునకుం దెలిపితినే. నే సైన్యాధిపతినై యెట్లు యుద్ధముఁ జేయుదునో సైన్యాధిపతిఁగాకయున్నను నట్లనేఁ బోరెదను. అందుచే నా యభిప్రాయ మేమనఁ బాండవులు తన జనకునిఁ జంపిరను దుఃఖాగ్నిచేఁ గ్రోధాగ్నిచేఁ గ్రాగుచున్న యశ్వత్థామ సైన్యాధిపతియైన వానికిఁదోడు నేనున్న లాభకరముగ నుండుననియే.

శకుని:—కడు బాగుగనున్నది.

శల్యు:—(తనలో) ఔరా! కర్ణుని బుద్ధిచాతుర్యము. అశ్వత్థామ సైన్యాధిపతియై వానికిందోడుగఁ గర్ణుఁడున్నఁ బాండవులు విపదబ్ధిఁ బడఁగలరు. (ప్రకాశముగా) కురునాథా! కర్ణుని యభిప్రాయము బాగుగనే యున్నది. కాని నా........

దుర్యో:—శల్యా! బ్రాహ్మణ వీరులయందు మాకు నమ్మకము నశించినది.

శల్యు:—(తనలో) నేననఁదలఁచుకొనినది యితఁడే పలికెను. (ప్రకాశముగ) అట్లయినచో నీ యభిప్రాయ మేమి ?

దుర్యో:—కర్ణుఁడుగాని లేక నీవుగాని వహించిన లెస్సగనుండును.

శకుని:—సరియే అట్లయినఁ గర్ణుఁడిందుల కంగీకరించును. అతఁడు

సైన్యాధిపతిగ నుండుటయే లెస్స.
దుశ్శా:—నా యభిప్రాయముగూడ నింతియే.

శా॥ శుంభన్మేఘ రవంబుభంగిఁ గదన క్షోణీ తలంబందు సం
రంభ ప్రక్రియ దుందుభుల్ సెలఁగ నీ రాధేయుఁ డుగ్రాకృతిన్
గంభీరోజ్జ్వలచాపరోపధరుఁడై గర్జింపుచున్ నిల్చినన్
జంభధ్వంసియు వెన్నుసూపుననుచో సందేహ మొుంబుందునే.

శల్యు:—కర్ణుఁడుగాని లేక నేనుగాని సైన్యాధిపత్యము వహించిన లెస్సగ నుండునని నీ యభిప్రాయమైనచోఁ గర్ణుఁడా యాధిపత్యము వహించుఁగాక.

భీష్మ:—శల్యా! కర్ణుఁ డాధిపత్యము వహించుగాఁక యని నీవు నుడువనక్కఱలేదు. అతఁడే యాధిపత్యము వహించునని మున్నే మే మెఱుంగుదుము.

విందు:—అందులకు సందేహమేమి ? సైన్యాధిపత్యము వహించుటకు నతనికన్న మేటిపోటరి కురుసైన్యమునఁగలఁడా ?

దుర్యో:— మిత్రమా! అంగరాజా!

ఉ॥ మానధనుండు, శూరుఁ డసమానపరాక్రమ నిర్జితారి, తేజోనిధి, కుంభసంభవుఁడు సృక్కెఁగదా? నిను నమ్మినాడనో ప్రాణసఖుండ! వేగమె యుపాయము లేని యుపాయమొుండు డెందానఁదలంచి కౌరవ శతంబునకున్ విజయంబుఁ గూర్పుమీ.

కర్ణు—మిత్రమా! ఎన్నటికైన మన కపాయంబొందు వాటిల్లినఁ గదా యుపాయంబు లన్వేషించుట.

శల్యు:—అపాయము వాటిల్లకయున్నదేమి? ముప్పాతిక మువ్వంతుల సైన్యము నశించెగదా! కర్ణా! రారాజున కటచేత వైకుంఠముఁ జూపుచుంటివే ?

విందు:—తేఁ యలోలుకగఁ బలుకులంబలికి మెప్పింపంగల చాతుర్యము మన యంగభూపాలునకుఁదక్క యితరులకుఁ గలుగ నేరదు.

శకుని:—పాకము ముదురుచున్నదే ?

కర్ణు:—కురువీరు లెల్లరు నధిక ప్రసంగమునకుఁ గడంగుటకుఁ గారణ మేమియో ? శల్యా! నీ నక్రవాగ్ధోరణిఁ జాలింపుము.

దుర్యో:—సచ్చాలీ! వారిపలుకులను బాటింపకుము. భవచ్ఛౌర్యంబుఁ జూపింపఁ దగినకాల మాసన్న మయ్యెను.

దుశ్శా:—అన్నయ్యా! మనకర్ణునకు నివింత నొక్క చెప్పవలెనా ?

శల్యు:—చెప్పనేల ? సర్వమ్ముఁ గర్ణుఁడు నెఱవేర్చును.

కర్ణు:—కురునాథా! నీస్నేహంబుచేఁగదా వర్ధిల్లితి. శాత్రవోద్ఘాటనము కర్ణునకు హస్తబదరీభూతమని యెఱుఁగవు?

దుర్యో:—సైన్యాధిపత్యమునకుఁ గర్ణుఁడు తగునని నే నిశ్చయించితిని.

శకుని:—మ ంచిపని చేసితివి

దుశ్శా:—నే నందులకు సమ్మతించితిని.

శల్యు:—దుర్యోధనా! నీవనినట్లు కాలమాసన్నమైనది.

విందు:—తగిన క్షత్రియోత్తముఁడు తగునని నాయభిప్రాయము.

క్షేమ:—ఈ చేయఁబోవు కార్యమున కాలోచన కర్తవ్యము.

కర్ణవిక్రమము.

దండ:—క్షేమధూర్తి యథార్థముఁ బలికెను.

శల్యు:—దుర్యోధనా! నీయిచ్చకువచ్చునటులఁ గావింపుము.వలదని యనువార లెవరు ?

సీ॥ రూపవద్ద్రోణ పౌ రుషఘూర్ణితముఖంబు
భయద మార్తాండ బింబంబుఁబోల
నాఁకటిసింగంబు వీఁకను చెలరేగి
కందోయిఁగెంజాయఁ గడలుకొనఁగ
కుండలీకృతచండ కోదండ మండిత
బాహు దండంబులు ప్రజ్వలింపఁ
పులిఁజూచి పాఱు జిం కలవోలెఁ దనుఁగాంచి
పరిపంథిజాలంబు పరువులెత్తఁ

గీ॥ తనచమూకోటిఁ బురికొల్పు కొనుచుఁ జెలఁగి
బవరమును సేయవచ్చు వి వ్వచ్చుమున్ను
ద్రోణభీష్ములె విడిచిరి ప్రాణములను;
కర్ణుఁడాపోరుఁ గ్రీడి సింగంబుతోడ ?

కర్ణు:—(రోషముతో) రాజా! వీరలను బాటింపకుము.
శల్యునివాక్కులు మన మెఱుంగనివా ?

ఆ॥ వె॥ ఓలమూసఁగొనక యుద్ధంబుసేయంగ
నెంచినాను విల్ ధరించినాను
బీరుపోవకుండ బీరంబురేకెత్తఁ
బోరువాఁడ గెలుపుఁ గోరువాఁడ.

కర్ణవిక్రమము.

గీ॥ అర్జునుఁడు ఫాలనేత్రుని నధిగమించి
సట్టిదిట్టరి యని కొంద అల్పమతులు
పాండవుల పక్షమున నిల్చి పలికి నంత
మాత్రమున జంకవచ్చునే మానధనులు.

దుర్యో:—(సంతోషముతో) కౌరవవీరులారా! నా యనుంగు సఖుండగు నంగభూపాలునకు సైన్యాధిపత్య మొసంగినాడ. ఎల్లరు యుద్ధంబునకు సిద్ధంబుగ నుండుడు.

దండ:—అయ్యాది యెల్లరు నెఱింగినదే? మగుడఁదెలుపవలెనా?

శల్యు:—దుర్యోధనా! శునకమును మృగరాజుఁగావించిన నెట్లుండు నో యట్లున్నది. క్షమింపుము—

కం॥ బంటులు బంటులు పోరుట
వింటిమి వారలకుఁజెల్లు బీరము; సూతుం
డొంటరియై పోరుటఁ గనుఁ
గొంటిమె? బెండులు మునింగి గుండులుదేలెన్.

కర్ణు:—మిత్రమా! కురువంశోత్తమా! ఇందఱి క్షత్రియోత్తములలో నన్నుఁ బెద్దఁజేసితివి. నీమేలు నేమఱువంజాలను. శల్యునివాక్కుల కధైర్యముఁ జెందకుము.

సీ॥ రాయంచకోదమమై చాయల జిగిమీఱు
హయములతోఁగ్రాలు నరదమెక్కి
దఘదమద్ధఘితమై ధనువు హ[illegible]నందుఁ
గడలేని కాంతులం గ్రాలుచుండ

కర్ణవిక్రమము.

భీషణాకారులౌ వీరులు శింజినీ
టంకారములతోడ హుంకరింప
దేదీప్యమాన ప్రదీప్తకాంచనమయ
ఖడ్గహస్తులు ముందు గంతులిడఁగ
గీ॥ గాఢనిష్ఠురబాణ నిర్ఘాతములకు
నంగలార్చెడు శత్రుసైన్యమును నేడు
నిబిడ దీర్ఘనిద్రను ముంచి నీకు భూరి
విజయలక్ష్మినిఁ జేకూర్తు వినుము సఖుఁడ.

దుర్యో:—అంగరాజా! నిను నే నెఱుఁగనా ? నాకుఁజెప్పనేల ?

శల్యు:—సుయోధనా! కర్ణుఁడు పొగడుకొనుటయుఁ జాలు నీవు భళిభళియని మెచ్చుటయుఁజాలు.

చ॥ ఉడుఁగక యెవ్వరెట్లనిన నూఁకొని యుండెదవట్లగాని యీ
నడవడి లెస్సగాదసి యసం దలపెట్టవు; సూతసూనుఁ డ
ట్టిఁడయుగు నింతయున్ సరిపడెన్ జెడుచెయ్యుగుులెల్లమీకు; మీ
యెడఁదలయందు మేల్మిజని యింపదు ముక్కల నూర్పులుండగన్.

క్షేమ:—(దండధారునితో రహస్యముగ) బీరంబులఁబల్కు యే కర్ణుఁడు సైన్యాధిపతియయ్యెను. ఉక్కుతేకదా సదా సర్వ కార్యములకు మూలాధారములు.

దండ:—క్షేమధూర్తి! నీ వట్లనఁజనదు. నిశ్చయముగ నర్జునుని మార్కొనఁదగు వీరుఁడు కర్ణుఁడుగాక [illegible]వ్వఁడుగలఁడు!

సత్య:—మద్రభూవరా! మాజనకుఁడు సైన్యాధిపతిగ

నుండుట నీ కనిష్టమైన-నిట్లనఁజనునా ?

వృష:—శల్యున కనిష్టమైన నిష్టముగా వర్తించువారలెవరు ?

కర్ణ:—రారాజా! ఈ శల్యుని పలుకుల కులుకఁబోకుము.

మ॥ పసయేపాటిగలట్టి మేటిమగలో పాండవ్యయోధావళిన్
దెసలంబాఱఁగఁజేసి మద్భుజ బలో త్సేకంబుజూపించి క్రొ
వ్వెసలారన్ వడివాఁడి తూపులను లా వింకంగఁబోరాడి నీ
కసిదీరన్ మసిఁజేసి వారలఁగడున్ గారించి కేరించెదన్.

క్షేమ:—(దండధారునితో) వింటివా కర్ణుని ప్రల్లదములు.

దండ:—అయ్యావి నీవు నేనుఁబలికినఁ బ్రల్లదంబులగుఁ గాని కర్ణుఁడు వచించినఁ బ్రల్లదములగునా? ఓయీ! క్షేమధూర్తి! కర్ణునిఁ బరిహాసించుటకు మనము తగము. శల్యుఁడెయ్యదియో పలుకఁబోవును. వినుము.

శల్యు:—కర్ణా! బాహాటంబుగ మేటిపోటరినైవడిఁ బల్కుచుంటివి. నీ బలసామర్థ్యము లెట్టివో తెలియఁజేయుము. వీను లార విని సంతసించెదను.

కర్ణ:—(మందహాసముతో) శల్యా! నా బాహుపరాక్రమము నీకిపు డెట్లు తెలియును. నేనెట్లు చెప్పఁగలను.

ఉ॥ నాటకమందు నెట్లు నట నంబుఁ [illegible]నర్చెదు చెప్పుమన్నచో
మాటలఁదెల్పు నే నటుఁడు మాదిరిఁ జూపునుఁగాక యట్టులే
పోటరిమిన్న తా నెటులు పోరునొ పల్కునె? భీతిఁగొల్పు పో
రాటమునందు వాఁడిమిఁ గ్రియన్ బ్రకటింపక రిత్త పల్కులన్.

శల్యా! మన్మనోధైర్యము నీ వెఱింగియొ యెఱుంగ
కయో నన్నుఁ గ్రిందుసేయుతలంపున నెగ్గులాడుచుంటివి. యుద్ధా
రంభమునుండి యర్జునుఁడు చూపిన విక్రమ మెవ్వరెఱుంగనిది.
చక్రంబు వహింపనని కృష్ణుఁడు చక్రంబుఁబూనుట నరుని విక్ర
మంబునకుఁ గొఱంతయగదా? అప్పుడైన వీరోచితముగ వధింపఁగలి
గెనా? లోకమునఁగల యాబాలగోపాల మెఱుఁగుదురు.

చం॥ ఎవనిజయించినాఁడు నరుఁ డెంతటివీరుఁడు సిగ్గులేక భూ
ధవుని సభాస్థలిన్ నిలిచి దబ్బులఁబల్కెఁదవో? వియన్నదీ
భవుని జయించెనో? యకట బ్రాహ్మణవీరవరేణ్యుఁ గుంభ సం
భవుని జయించెనో? నిజముఁబల్కఁగ వాక్కులు పెక్కులేటికిన్.

శల్యా! నన్నెఱుంగవుగనుక కోరినవాఁడవగుటచేఁ బలుకు
చుంటివి. నా మనోనిశ్చయ మెఱుంగుము.

సీ॥ కొండపైనుండు ఆ బండఁ గ్రిందుగఁద్రోసి
కెరలికోరాడు నొంటరి యనంగ
నొండుమాటున డాగి యుండు వేఁటరిఁగాంచి
బలిమి లంఘించు క్రోల్పులియనంగ
వనసత్త్వములు పంచ బంగాళమై పాఱఁ
గాంతారముం గ్రుమ్ము ఖడ్గమనఁగ
మ్రాఁకులఁగూల్చెడి మదపు టేనుఁగుఁజీల్పఁ
జివ్వనఁగుప్పించు సింహమనఁగ
గీ॥ ప్రళయకాలాంబుదచ్ఛటా పటునినాద
భాంకరణ శంఖరవముతో హుంకరించి

మించి కప్పించి విన్వచ్చు మేనుఁ ద్రెంచి
వచ్చి నీముందు కురురాజు మెచ్చుగొందు.

శల్యు:—(నవ్వుచు) ఇచ్చట నర్జునుఁడున్న నీపిట్టి బీరంబులఁ బల్కుటకునైన మందహాసముఁ జేసియుండును. కురురాజును మెప్పించుటకు నిట్టిరిత్తపల్కులఁ బల్కవలయునా?

కర్ణు:—శల్యా! ఏమనుచుంటివి? రిత్తపల్కులనియా?

ఉ॥ చిందఱవందఱైఁదొంది కురు సేనలు బల్మిఁదొలంగుఁగాక, నా
స్యందన మస్థిరంబయి రక్షావనిఁ గ్రుంకకయున్న; నాజిసం
క్రందనుఁ డడ్డమైన, హరి కైదువుఁబూనినఁ గ్రీడిఁదుర్మింతు; నీ
క్రిందను సేవకుండయి చరించును కర్ణుఁడు రిత్తఁబల్కినన్.

(ఇంచుక రోసముతో) ఓయీ! పాండవులు నీకుఁ జుట్టము లగు కారణముననో, నే సైన్యాధిపత్యమ్ము వహించితినను నోర్వలేమినో, నోరికివచ్చినట్టు లెగ్గులాడిన సరియా? వీరుని యందుగల విక్రమగుణవిలువ నీవేమి గ్రహింపఁగలవు.

ఉ॥ కార్యముదప్పి ముప్పయినఁ గర్ణుఁడు వీసమునైన సాహసౌ
దార్యములందొలంగఁడను ధైర్యముఁ జెంది నరుండుఁ గృష్ణుఁడున్
గ్రౌర్యముఁబూని సంగరము నన్ రణ ధర్మముఁ దప్పకున్న నా
శౌర్యము నీకుఁ దెల్లమగు చందము జూపెదఁ గ్రీడి వెగ్గలన్.

క్షేమ:—(రహస్యముగ) శల్యా! వెనుదీయకుము.

శల్యు:—కర్ణా! నోర నాలుకయుం గలఁ బలుకుల కేమి భాగ్యము.
రణముఖంబు నెన్నండుఁ జూడని ముదుసలియు నీపలుకుల

కన్న నెక్కుడుగఁ బలుకవచ్చును. ఖాండవారణ్యము దహింపఁజేయుతఱి నింద్రుఁడు, పోరాడఁజాలక పాశుపతాస్త్రమొసంగి సంధిఁగావించుకొనిన యీశ్వరుఁ డిట్టి పలుకులు నీవజ్జ నేర్చుకొనియున్న నరుని పీచ మడంచి యుందురు. ఇంతకు వారలు నీయట్టి వీరులా? కర్ణా! వీరంబుల కాద్యంతము లుండవలదా?

ఉ॥ ఎక్కడి కయ్యమారా! నరుఁ డెక్కటి కయ్యమునన్ జెలంగి పెం
పెక్కిన కేలుదోయి ధను వెక్కిడి యెక్కులువెట్టు వెన్నుమే
లెక్కులగండు మీఁటి తన యెక్కువఁజూపరు లెల్లమెచ్చ నీ
టెక్కులఁ జక్కసేయఁడొకో? డెబ్బది దబ్బులుబంటుబీరమే.

విందు:—భళిరా! మద్రభూవరా! బాగుగఁబలికితివి.

ఉండ:— విని సంతసింపుము. ఎల్లరు నాక్షేపించుటకుఁ దగిన వీరపుంగవులే.

శకు:—సంతసించుట యెక్కడ. ఇదియంతయుఁ గుందుటయే.

దుశ్శా:—(దుర్యోధనునితో) అన్నయ్యా! ఒకరిఁజూచి యొకరు మర్యాదల నతిక్రమించుచున్నట్టులున్నది.

దుర్యో:—మద్రనాథా! కర్ణుఁడాధిపత్యము వహించుట నీకనిష్టమైన నగుంగాక. ఇట్టి నిరుత్సాహంపుఁబలుకులఁ బలుకఁదగునా? వీరధర్మము నీ వెఱుంగనిది కాదు కదా?

శల్యు:—రాజా! ఏమనుచుంటివి? నిరుత్సాహంపుఁబలుకు లనియా? ఉన్న నిజముఁ దెలిపిన నిం[illegible] కోపమొందులకు?

చ॥ అలఁతులు గూల్పనేర్తురె మహారణశూరులు పాండుపుత్రులే
పోలుపున వారిఁ జంపగల పోటరియా? నిజ మీవె యుంగవే?
పలుకులఁబల్కినన్ సరియె? పార్థుఁడొకండు దురంబుసేయఁగాఁ
జెలఁగిన, వానితోడ సరి సేయునె ? కర్ణుఁడు విక్రమంబునన్.

ఎదిరిబలిమిఁ దనబలిమి గ్రహించి పోరవలెఁగాని తగుదు
నని ప్రతికార్యముఁ దలనిడుకొనినఁ గీడుగాక మేలగునా?

ఉ॥ రక్కసపల్కు లాడిన దురంబునఁ కర్ణునకున్ జయంబు చేఁ
జిక్కునె ? నీకు నై హితముఁ జెప్పిన పెద్దల నీరసించి లా
వెక్కిన బంటుమిన్నవలె నెచ్చిఱు కొవ్వున రేఁగినాఁడ వీ
బక్కను సూత నందనుని బంటని నమ్మితివే సుయోధనా ?

కర్ణ:—మిత్రమా! శల్యుని నిరుత్సాహపుఁ బల్కులకు నే భీతిలువాఁడఁగాను; నన్ను నీవెఱుంగవా ? ఎఱింగియు శల్యుని వాక్కుల గణింపనేల ?

చ॥ నరములతోడఁ బైకుబుకు నంజుడుముద్దలఁబోడ్చి వెచ్చ నె
త్తురులనుద్రాగు కాకములఁ దోలుచుఁ పీనుఁగుల మెక్కు నక్కలన్
దొరకొనిగొట్టుభూతముల తోఁ బయి ఝమ్మను మక్షికాళితో
వఱలుచునుండు పార్థునిశవంబు ధ్రువంబుగ నీకుఁజూపెదన్.

శల్యు:—భళిరా! కర్ణా! నిన్ను మెచ్చవచ్చుఁగదరా ?

గీ॥ వాఁడిమింగల మొగజోదు వలెఁ జెలంగి
ప్రేలఁదగుఁగాక రేకెత్తు బీరమునను

కర్ణవిక్రమము.

అక్కఱకురాని బిరుదులు పెక్కులేల
దబ్బులకుఁ జెయ్యులకుఁజాల దవ్వుచూవె.

ఉ॥ చండశరప్రహారముల సాహసవృత్తిని లావుమీఱ బ్ర
హ్మాండము బ్రద్దలౌనటుల నాహవరంగమునందు నేపుమైఁ
బాండవమధ్యుఁగూల్తునని పల్కుచుఁ గేరెద వాగ్రహించి; సూ
తుండట రాజపుత్త్రుఁడట దుస్తర సంగరమంట చెల్లరే?

కర్ణా! బహుభాష లేల ?

గీ॥ వాఁడిమనసరి, మన సరి వాఁడిమగలఁ
బిలుకుమార్చిన మిడిమాసి, పలుకునటులఁ
గాడు సేయంగదొడరు పిల్కాఁడు, క్రీడి
తోడ నీవేడపోరాడు కేడ; కల్ల.

దండ:—(శల్యునిఁజూచి) మద్రభూవరా!

ఉ॥ ఎచ్చటనేర్చినావో? గురు వెవ్వఁడో? నేర్పరివౌదు; నిన్ను నే
మెచ్చితి నీదుపల్కులకుఁ మీఁదు వచింపగ నెవ్వఁడోపుఁ గా
ర్చిచ్చువిధంబు ధైర్యమను వృక్షముఁగాల్పగఁజాలుపల్కు లీ
మచ్చునఁబల్కు నీకుఁగల మచ్చరమేట్టిదో? రాచముచ్చరీ.

కర్ణు:—దండధారా! శల్యుఁడు కురురాజుపైఁగల యభిమాన
ముచే హితోక్తులఁ బలుకుటకు మనము సంతసింపఁదగి
నదే? (శల్యునిఁజూచి) మద్రనాథా! నీవనినట్టు లర్జునుండు
సింహపరాక్రముండనుటకు సందియము లేదు. సూతకుల

సంజాతుండనగు నేను వానితోఁ బోరఁజాలను. అందుచే క్షత్రికులాభరణుండవగునీవు సైన్యాధిపత్యము వహించి పోరాడుము. అందుల కొంతమాత్రము నా యాతంకము లేదు. రాజుసహిత మిందుల కంగీకరించును. ఎవరైననేమి? రాజభక్తిఁగలిగి పోరినఁజాలును.

శల్యు:—నీవుండ సైన్యాధిపత్యము నాకేల ?

కర్ణు:—బాగుగఁజెప్పుచుంటివి. పోరవలదని నన్ను వారింపుచుంటివి. సైన్యాధిపత్యము నేను వహింపనని యంటివి. నీయభిప్రాయమేమి? కురురాజు నిప్పట్టున విపదంబుధిలోఁ బడఁద్రోయ వలెననియా ?

శల్యు:—నా యభిప్రాయము.................జయము మనకుఁ జేకూరదుగావున యుద్ధము వలదని.

కర్ణు:—జయాపజయములు నీవెట్లు నిర్ణయింపఁగలవు. ఇప్పట్టున యుద్ధము వలదని పలుకుట పందల లక్షణము.

చం॥ గిలిగొని మంచిఁజెట్టు బరిక్షింపక కింకిరిపాటుతోడ నీ
పలుకులఁబల్కు నోరెటుల వచ్చెనో? దాయకుజంకి నెమ్మదిన్
గలఁతనుజెంది యిక్కరణిఁ గారులఁ బ్రేలుచునుంటివీవు రా
కొలమునఁ బుట్టగాఁదగునె కోఁచవుగాకొక రాచబంటవే.

క్షేమ:—(తనలో) ఇప్పటికి శల్యునినోరు కట్టుపడును.

దుశ్శా:—శల్యా! పలుకుటకు నాలుక యాడకున్నదా యేమి.

శకు:—మొద్దువోయెఁగాబోలు.

వృష:—ఐయుండవచ్చును. వాలుసహిత మెప్పైన మొద్దు వోవును. అట్టితటినాలుకయన నెంత.

విందు:—కురురాజా! ఇప్పటికిఁజాలకాల మతిక్రమించినట్లున్నది.

దుర్యో:—ఔను, బాగుగ జ్ఞాపకముఁజేసితివి. అర్జునప్రతాపాగ్నిచే సుక్కియున్న కురువాహిని ఘనుఁడగు కర్ణునిచే వీరరస భూయిష్ఠమై యర్జునమూలంబు ఛేదించి పొంగిపొరలుంగాక. కురువీరు లెల్లరు యుద్ధమునకు సిద్ధముగ నుండుడు. దుశ్శాసనా! అంగరాజు సైన్యాధిపత్యము వహించెనని ప్రకటింపఁ జేయుము. మిత్రమా! అంగరాజా! మనమింక పోవుదము.

(కర్ణదుర్యోధనులు నిష్క్రమించినపిమ్మట మెల్లగ నెల్లరు నిష్క్రమింతురు).

ఇది

ప్రథమాంకము.

కర్ణ విక్రమము

ద్వితీయాంకము.

రంగము:— కురుక్షేత్రము — కాలము — రాత్రి.

కర్ణుశిబిరము — ప్రవేశము:— కర్ణుఁడు.

కర్ణు:—పవిత్ర క్షాత్రవంశమునఁ బుట్టియు సూతనందనుఁ డనిపించుకొనిన నేను "సర్వసేనాధిపత్యమున కనర్హుఁడని" కొందఱు దూషింపఁ దలవంచుకొనవలసి వచ్చినది.

ఉ॥ పుట్టితి క్షాత్రవంశమున భూపులభంగియశంబుగాంచి చే
పట్టితి విల్లు సాటి నృప వర్యుల ధైర్యమునన్న గిల్ల; నా
కిట్టికళంక మేల ఘటి యిల్లె? దిసంతులుకొట్టివట్టి యీ
దిట్టరులెల్లఁ దల్లడిలఁ దేకువఁజూపెదఁగాక యాజిలో.

"తేకువఁజూపెదఁగాక యాజిలో"..................ఎట్లు ?
బ్రాహ్మణశాపము వ్యర్థమౌనె గదా ?......ఇంకొకయనర్థము—

చం॥ నరుని ముఖాంబుజాతము గనంబడకున్న తటిన్ మనంబు సు
స్థిరదృఢిఁజెంది యన్నరు వధింపుటకుం గడు నుత్సహించు; నం
గరమున వాని నెమ్మొగముఁ గాంచినఁ జేలు వణంకుచుండు ము
మ్మఱముగఁ దగ్గుఁడంచు నభిమానము నెక్కొను కారణంబునన్.

ఈయనర్థ మెట్లు తప్పించుకొనవచ్చును. ఈబాంధవ్యము నాకుఁజెలియకున్న నెంతయు మేలుచేకూరి యుండును... ఇపుడు చింతించిన ప్రయోజనమేమి ? తల్లియొనర్చు దోసమునకుఁ దనయుఁడును బాధ్యుఁడే ?
(అంత శ్రీకృష్ణుఁడు ప్రవేశించి) సోదరుల వధింపఁబాలుపడి సర్వసేనాధిపత్యము వహించిన పాండవాగ్రజున కభినందనము-కర్ణా! జన్మము సార్థకము జేసికొంటివి.

చం॥ తెలిపితినీకుఁ దమ్ములకుఁ దీరనివైరము బోలదంచు నా
పలుకులసుంతయున్ వినవు పాడిఁదలంపవు నీవుజేనికిన్
గెలుపుఘటింపఁ జాలవని కిన్ జెలరేగెదు లెస్సగాదు నిం
దలఁ దలపైనహించెదవు తథ్యముఁబల్కితిఁ బాండవాగ్రజా.

ఇంతకు—కోపింపకుమా—నీవర్జునుని వధింపఁజాలవు.

కర్ణు:—కృష్ణా విపరీతముఁ బల్కుచుంటివి. మాకపజయమా ?

మ॥ అరుణంబై ప్రళయాగ్నికుండ మనఁగా నాస్యంబు కెందామరన్
నిరసింపన్ లయకాల కాల నయనాగ్నిజ్వాలయన్ భాతి భీ
కరమై కన్నులఁ గెంపుఁదోప రథినై కాండాసనంబూనినన్
నరుఁడైనన్ గురుఁడైన లేక హరుఁడైనన్ నాకు లక్ష్యంబొకో.

గీ॥ మత్సభుజభ్రమితోద్దాడ మండలాగ్ర
నిశితధారానిపాత ధర ణీతలేంద్ర
మస్తకన్యస్త కోటీర మణుల ఘృణులు
విజయలక్ష్మికి నివాళి విధము గాంలు.

కర్ణవిక్రయము.

కృష్ణు:—కర్ణా! నీవంటటి వీరుని వగుటచే నిన్నుఁ జేతులార
వధింపఁజాలక నిన్ను బ్రతిమాలుచున్నాను—నినుబోలు
వీరులెల్లరు నశించిన దేశక్షేమగును—

చం॥ ప్రళయముదాఁపరించె మన భారతదేశము నాశమొందగాఁ
తెలిసినవాఁడవీవయిన దేశహితంబుఁ దలంపవైతి, ని
శ్చలధృతిఁ బూనిసోదరులఁ జంపఁబ్రతిజ్ఞవహింపఁ జెల్లునే
తలఁపవుమంచిచెడ్డల నుదారుఁడ వయ్యును పాండవాగ్రజా.

నీవు సర్వసేనాధిపత్యము పరిత్యజించి నీయనుజుల నీవు
చేరిన యంతనే యుద్ధమంతరించును. ఎల్లరకు క్షేమంబగును. నీకు
రానున్న యైశ్వర్యము నిరాకరింపకుము.

ఉ॥ సూతువరింపఁజాలనని సూటిగఁబల్కిన బోటి నీ పదా
బ్జాతయుగంబుఁ గొల్చుటకు సంశయమొందక యుత్సహించుఁ గుం
తీ తనయాగ్రజా హితముఁ దెల్పితి నాపలుకాలకించి ధ
ర్మేతరవృత్తిఁ ద్రొక్కి త్యజియింపుము కౌరవరాజ సఖ్యమున్.

ఉ॥ గాండివమున్ గలట్టి త్రిజగన్నుతవీరవరుండు క్రీడి త
మ్ముండయి నీపదంబులకు మ్రొక్కినఁ జాలదె, ధర్మజుండు నీ
యాడను గొల్చియుండు జగమంతయు సంతసమొంద; భాగ్యవం
తుండవు నేనుసంతసము దోసిలియొగ్గెద నాదరింపవే ?

కర్ణు:—కృష్ణా! నన్నెఱింగియుఁ బలు తెఱంగులు నుడువనేల! పాండ
వులు నాసోదరులని, నేనెఱుఁగనా? చావునకుభీతిలెదనా?

చం॥ గెలుపు రుబొందలేనియెడఁ గీడ్పడిచచ్చెదఁగాక వైరితోఁ
జెలిమియొనర్ప వెంగలినె! శ్రీయును రాజ్యము మోక్షహేతువే
కలిమియెఱుంగనో ధనముఁ గాంచనొ పేదనొ నేలనేలనో
తలఁపవొ మంచిచెడ్డల నుదారుఁడు కర్ణుఁడు స్వల్పచిత్తుఁడో.

కృష్ణు:—అట్లనా! ఎంత నిబ్బరముఁగలవాఁడవు.

మ॥ పగ సాధించెదవో యెఱుంగవుగదా బాంధవ్య భావంబు మే
లగునా వైరమునన్; దలంపవలదా యన్యాయమో న్యాయమో
తగునే కౌరవరాజసఖ్యమున సోదర్యంబు వమ్మామెనే ?
భగవంతుండు జయం బధర్మమున నా పాదించు నజ్ఞానిరో.

ఉ॥ రాదలపెట్టితేని కురురాజుఁ ద్యజించెదవేని సూతుఁడన్
వాదుఁ దొలంచి భూవరుని వైఖరిఁగ్రాలెద వెల్ల భంగులన్;
ఔదల నిందఁబాపుకొని నోఁ; దలపోయుము వేళ మించిపో
లేదిపుడైనఁ గార్యము ఫలించును నీకు యశంబు చేకురున్.

(తనలో) కర్ణుఁడు బ్రతికియున్న జయము సందియముఁ ఇతని నర్జునుఁడు మీఱుటయుఁగష్టము. కష్టముపై కర్ణుఁడు గతించినను పాండవులు మునుమున్న నన్ను దూషింపఁగలరు. నేఁజేయు ప్రయత్నము లితనివిషయమై నిష్ఫలములైనవి. అగుఁ గాక. నాదోషమేమున్నది. (అని యించుక విచార మభినయించి ప్రకాశముగ) కర్ణా! అనేకభంగుల నే నోపునంతదనుక బోధించితిని. పాండవులతోఁ గలసిమెలసిన లోకములన్నియుఁ గొని యాడును. ఇఁక నీయిష్టము. దొడ్డకొంచెముల బాగుగ

విమర్శింపుము. పాండవశిబిరంబుననో లేనియెడ సంగరంబుననో గలయుదము.

(అని నిష్క్రమించును.)

కర్ణ.—(విచారముతో) అహాహా! నాగతి యెట్లున్నది. ఏకగర్భజనితులగు సోదరులతోఁ గయ్యము లేనియెడ మిత్రద్రోహము. బాల్యమునుండియు సోదరులకైన మిత్రవాత్సల్యమున, ననోన్యాన్యానురాగమున వర్ధిలుచున్న దుర్యోధనునివిడిచి యీ గర్భవైరులగు పాండవులతోఁ జెలిమిఁ గూర్చుటకు నేఁజేసిన పాపమెట్టిది. పాపముఁ జేసినవాఁడ నగుటచే నాగతి యిట్లయినది.

ఉ॥ వీరులు భీతిలన్ గలువ విందుకొలంబునఁ బుట్టినట్టి హం
వీరుఁడనయ్యు సూతుఁడనఁ బేరువహించితి నాదుపాప మీ
తీరున నాకుఁ దమ్ములకుఁ దీరని వైరముఁగూర్చె గూఢసం
చారమునన్ జనించు జన సత్తము దుస్థితి యిట్టిదౌఁగదా.

పాండవులు నాకు సోదరులని తెలియుటయే గొప్పముప్పయినది. నాకీ బాంధవ్యము తెలియకున్నచో నెంతయు మేలైయుండును. నా కెంతటి యనర్థము వాటిల్లినది ? హా! పరమేశ్వరా........

(తెరజారును)

స్థలము ౨.—కురుక్షేత్రము.

(బలిమిని దృష్టద్యుమ్నునిఁ బట్టుకొని కృపాచార్యుఁడు
ప్రవేశించును.)

కృపా:—ఓరీ! పాంచాలుఁడా! చండాలుఁడా! నిన్నుఁ దాకినందులకు
నీ రక్తమున స్నానమాచరింపవలసియుండును గాని—

గీ॥ పరశురామునిఁబోలి కుంభజునిసుతుఁడు
నిన్ను వధియింప నూహించె నిశ్చయంబు;
అక్కతంబున నేను నీ యుక్కడంప
నగునె? ధర్మంబె ? యొకని భోజ్యమవు నీవు.

ఓరీ! బ్రాహ్మణద్వేషి! నేడు నీవు నాతో నేల యుద్ధముఁ జేసితివి? నాచే నేలచిక్కితివి ? పిఱికిపందవగు నీతో యుద్ధముఁ జేయుట దుర్బలయగు నబలతోఁ బోరుటయె. రమణితోఁబోరాడి యోడి వెన్నిచ్చిన రాచబంటు గలఁడని యూహింపవచ్చుఁ గాని, మూర్ఛావస్థనున్న వృద్ధబ్రాహ్మణుని కంఠముఁ దునిమిన చండాలుని నిన్నుఁదక్క యింకొకని యూహింపవచ్చునా? మూర్ఖా! ఏముఖమున నాకంటఁబడితివి ?

చం॥ పసుచుఁదనంపుఁడెంపునను పాడియెఱుంగక పోతరించి యి
ప్పుడు గడిమీఱి యెక్కటినిఁ బోరగ వచ్చితెగాక యేపుమైఁ
దొడిగితి వొక్క బాణమును తూణము సందుననుండి దీసి, నె
వ్వడిఁగలవాఁడ వెనఁజెడి పాఱకుమీ, నినుమోహరించెదన్.

దృష్ట:—ఓహో! ఏమిపాండిత్యము. పోరాడి యోడినవారలు లేరా? మోహరించెదనని నీ వనినంత భీతిలెద నేమి ? ఇంతటికే గర్వమా ?

కృపా:—ఛీ ! పాపాత్మా ! మాటలాడుటకు నీనోర నాలుక యున్నదా? సిగ్గైన లేకపోయెనా? నీ బ్రదుకునకు యుద్ధ మొకటియా ?

చం॥ పరుగిడి పొమ్ము బెండునడి; పౌరుషముండిన లాభమున్నె?భూ
సురునకు నీవు చాలుదువె? జోదులు మెండుగఁగూలిరా కళే
బరములఁద్రుంచి తృప్తిఁగన వచ్చును ప్రాణములున్నఁ; బోరినన్
మరణము సంభవించు; నభి మానముతోఁ బనియేమిభీరువా.

(తెరలో)...ఓ కౌరవయోధవరులారా!

గీ॥ కర్ణుచే నకులుండు సం గరమునందు
పరిభవింపఁబడెనని సు పర్వతతికిఁ
దెలుప దినరాజు పడమటి మలను జేరె
శీఘ్రముగఁ బాండుపొండిఁక శిబిరములకు.

దృష్ట:—(తనలో) ఓహో! నావలె నకులుండు నోడెనా ?

కృపా:—ఓరీ! పాంచాలా! మా సైన్యాధిపతి వచ్చుచున్నట్లున్నది. మర్యాదఁగలిగి ప్రవర్తింపవలయు. లేనిచో నీ ప్రాణ ములు దక్కవు

(అనంతరము పూర్వపద్యముఁ జదువుచుఁ గర్ణుఁడు ప్రవేశించును.)

కర్ణవిక్రమము.

కర్ణు:—ద్రౌపదీసహోదరా! పాండవసేనాధిపా! (మృదుకంఠముతో) నీవు ఖిన్నుండవై యిట్లు చింతింపనేల ? నాచేఁ జిక్కినందులకు నీ కపాయమేమియు లేదు.

చం॥ అని యొనరింపఁబోలును, జయాపజయంబుల నిర్ణయింప నెవ్వనికయినన్ దరంబె? యొక పట్టునఁగీడుఘటిల్లుఁగాక; యర్జునుని భవత్సహోదరిని జుట్టములన్ గలరాచజోదులన్ గనుఁగొనఁబొమ్ము నేఁడొసఁగెఁ గర్ణుఁడు నీకభయప్రదానమున్.

(విచారమునఁ దలవంచుకొని దృష్టద్యుమ్నుఁడు నిష్క్రమించును)

కృపా:—అంగరాజా! నేటి నీయుద్ధక్రమము జయప్రదముగ నున్నది. సైనికులెల్లరు నమితోత్సాహముఁ గలిగి యున్నారు.

గీ॥ కురుచమూవృక్ష సంతతులరి కుఠార
ధారలన్ మోడులై భవద్దర్శనమను
నవవసంతాగమంబునన్ సౌరుమీఱి
పౌరుషోత్సాహ భరితమై పల్లవించె.

కర్ణు:—ఆర్యా! భవత్కృపావలోకనంబునఁ గృతార్థుఁడనైతి.

కృపా:—(తనలో) నిత్యకర్మకు వేళయైనట్టులున్నది. (ప్రకాశముగ) కర్ణా! పశ్చిమదిశఁ దిలకింపుము.

గీ॥ బ్రాహ్మణులు మ్రొక్కుసమయంబు పక్షివితతి
నలుదెసలఁబాఱి యెలుఁగులం దెలుపుచుండె;
నీను కోప ప్రతాపస దీప్తవదన
మండలముఁబోలె మార్తాండ మండలంబు.

కర్ణు:—అవునవును. మీకు వేళయైనది.
కృపా:—నాకాజ్ఞ నొసంగుము.

(అని కృపాచార్యుఁడు నిష్క్రమించును.)

కర్ణు:—మజ్జనకుఁడు సూర్యభగవానుఁడు నాదెస కరుణాదృష్టిఁ జూచుచున్నట్టులున్నదే ? తండ్రీ! సూర్యనారాయణా!

మ॥ ననుఁగోపింపకు నీదు కుండలములన్ వర్మంబు నిందుఁ జే
కొనెనంచున్; భవదీయ పుత్రునిన్నృపుల్ కొండాడఁ జెండాడి న
ల్లనుజల్లాడెద; శత్రురాజసతులా లాపించుటల్ వింకు; నీ
కనయంబున్ రిపుకంఠరక్తమున నర్ఘ్యంబిత్తు యుద్ధంబునన్.

(అని నమస్కరించి) నన్నుఁ గన్నదల్లియైన కుంతికి నాఁడొసంగిన వరముప్రకారము భీమనకులసహదేవులఁ జంపక విడుదలఁజేసితి. ఇఁక ధర్మరాజుఁబట్టి విడుచుటయు నర్జునుని జంపుటయు నున్నది. నాకుఁదగినసారధి లేకపోవుటచే నెంతయు గొఱంత వాటిల్లినది. కురువీరులలోఁ గృష్ణునకు సరిసేయఁదగినవాఁడెవ్వఁడో విమర్శింపవలసియున్నది. (ఇంచుక యాలోచించి) శల్యుఁడంతటివాఁడని యూహించెదను. అతఁడు సారధిగనుండ నంగీకరించునా ? అట్లయినఁ గర్తవ్యమేమి ? కురురాజుచే వాని నొప్పింపవలయు. (ఎడమకన్నదఁరును) ఏమేమి ? త్రిలోకభీకర ప్రభాకరపుత్రుఁడగు కర్ణునకు సహితము హానియుండునా ? ఇట్టిస్వల్పములకుఁ గర్ణుఁడు భీతిలెడువాఁడుగాఁడు.

ఉ॥ సంగర రంగమందు సహా జన్యుని దేహముపైని సర్వభూ
తాంగ విహంగ సంఘము విహారము సేయఁగఁ గాంచి సోదరా
యంగవిభుండు సేసెనిటు లంచును ధర్మజుఁ గుందఁ జేతు ను
ప్పొంగుచు నంతరంగమున భూపతి మిక్కిలి సంతసిల్లఁగన్

వేగమ దుర్యోధనునితో నీవిషయము ముచ్చటించి యనం
తరము నా శిబిరంబున కేగెదఁగాక. (అని నిష్క్రమించును.)

స్థలము 3.—దుర్యోధనుని శిబిరము.

దుర్యో:—(ఆలోచనానిమగ్నుఁడై) కర్ణుఁడు గోరినకోరిక దుర్ల
భముగనున్నది. అందులకు శల్యుఁ డంగీకరించునా!
ఎట్లయిన శల్యు నొడంబరుపవలయునని కర్ణుఁడు గుచ్చి
గుచ్చి చెప్పెను. కృష్ణునితో శల్యుఁడు సారథ్యమున
సమానుఁడనుటకు సందియము లేదు. ఈ విషయము శల్యు
నితో సంభాషించి సాధ్యమగునంతదనుకఁ బ్రయత్నించెద
గాక. పర్యవసాన మెట్లుండునో ?

ప్రతిహారి:—(ప్రవేశించి) జయము జయము మహారాజా! కృపా
చార్యుఁడు నశ్వత్థామయు... ....

దుర్యో:—సరియే. వారు రావచ్చును.

(ప్రతిహారి నిష్క్రమించును.)

దుర్యో:—రాత్రివేళ వీరు వచ్చుటఁజూడ నెయ్యదియో విశేష
ముండవలయు. ఏమైయుండును?... ....

(అశ్వత్థామ కృపాచార్యుఁడు ప్రవేశించి యాసీనులగుదురు).

కృపా:—రాజా! నీ యాలోచనకు భంగముఁ గావించినవారమైతిమి.

దుర్యో:—భంగమున కేమున్నది. ఆలోచన కేమున్నది.

అశ్వ:—రాజా! నారాక నీవు గ్రహించియే యుందువు.

గీ॥ లోకబాంధవుఁ డస్తాబ్ధి లోనడంగ
నంధకారంబు వ్యాపించు నట్లు నాదు
జనకుఁడీల్గిన కతన వి చారమొండు
హృదయ సీమను వ్యాపించె నెఱుఁగుదీవు.

దుర్యో:—(విచారముతో) అయ్యది లోకవిదితము. ఆ విచారము
తొలంగవలెనన్న వైరులఁ దునుమాడవలయు.

కృపా:—అందులకు సందియమేమి ?

అశ్వ:—రాజా! విచారము తొలంగవలెనన్న వైరులఁ దును
మాడుటయని నీవు వచింపవలెనా ? అయ్యది నే
నెఱుంగనా ? యుద్ధము మాకు హస్తబదరీభూతంబని
యెవరెఱుంగనిది. ఇవ్వ డీవిషయము నీతో ముచ్చటించు
టలోగల మదభిప్రాయము నీవు గ్రహించియుందువని
తలంచితిని. వివరించెదవినుము.

మ॥ జలముక్కాండ విముక్త వజ్ర సదృశా స్త్రస్ఫారధారాహతిన్
గలగుండై పులిఁజూచు జింకగుమినాఁ గన్పట్టదేమీఁక; యీ
పలుకుల్ కల్లలుగావు చూవె కురుభూపాలా! భవద్గర్భవై
రుల దారా నయనాంబుధారలను నీ క్రోధాగ్నిఁ జల్లార్చెదన్.

కృపా:—రాజునకుఁ గావలసినదేమి ?
దుర్యో:—నేను కోరుచున్న దంతమాత్రమే ?
అశ్వ:—అట్లయిన సైన్యాధిపత్యము నా కొసంగుము.
దుర్యో:—సైన్యాధిపత్య మెందులకు ? లేకున్న యుద్ధముఁ జేయ
దగదా? ఎల్లరు సేనాధిపతు లెట్లుకాఁగలరు?
అశ్వ:—సూతుఁడొకండాధిపత్యము వహించియుండ వానిక్రింద
బంటునై యుద్ధముఁ జేయుదునా ?
దుర్యో:—సూతసుతుండైన నేమి ? ఎవ్వరైన నేమి? రాజభక్తిఁగలిగి
యుండవలెఁగాక.
అశ్వ:—అతని పలుకలఁబట్టి కర్ణుఁడు రాజభక్తిఁ గలవాఁడని
యెంచితివా ?

గీ॥ యామినీచరభయము సుంతైనలేని
అనిమిషత్వంబు వహియించి యధిపుఁబ్రోచి
అమరులన్ ధిక్కరించెద నంచుఁ గుక్క
పలుకుఁగాక నైజగుణంబుఁ బాయఁగలదె.

కృపా:—(తనలో) ఓహో! అశ్వత్థామకుఁ గోపము మితి మీఱు
చున్నదే ?
దుర్యో:—ద్రోణనందనా! బ్రాహ్మణులపై మాకు విశ్వాసము
నశించినది క్షమింపుము.
అశ్వ:—రాజా! ఏమనుచుంటివి? బ్రాహ్మణులపై విశ్వాసము నీకు
నశించెనేమి ? అట్లయిన నా బ్రాహ్మణ్యముఁ ద్యజించెద
(కోపముతో జన్నిదములఁద్రెంచుకొనును).

కృపా:—హా! కుమారా! ఎంతటి దుష్కార్యముఁ జేసితివి ? బ్రాహ్మణులమగు మన కింతటి తామసంబుతగునా ?

అశ్వ:—మామా! ఏమనుచుంటివి ? బ్రాహ్మణునకుఁ దామసంబు దగదసియా ? అవును.

గీ॥ శాస్త్రకాండంబు తొలఁగి స చ్ఛస్త్రకాండ
మండితంబయ్యె మద్ధస్త మండలంబు
రాచసాహాస మొందుసం ప్రాప్తమయ్యె
మామ! శాంతమెట్లుండు బ్రాహ్మణుఁడనైన.

దుర్యో:—నీవెట్టుపలికినను సరియే. కర్ణున కొసంగబడిన సైన్యాధిపత్యము నీకొసంగఁబడదు.

అశ్వ:—అట్లయినఁ గర్ణుఁడు గతించినంగాని నేను యుద్ధముఁజేయను.

దుర్యో:—(తిరస్కారముగ) ద్రోణనందనా! సంత సించితిని. (కృపాచార్యునితో) ఆర్యా! తనకొఱకై నేను వేచియున్నానని శల్యునకుఁ విజయఁజేయవలెను.

కృపా:—అవశ్య మట్లొనర్చెద.

అశ్వ:—మామా! పోవుదమురమ్ము.

కృపా:—రాజా మేమేగుటకు నాజ్ఞ యొసంగుము.

దుర్యో:—చిత్తము. నమస్కారము.

కృపా:—జయమగుఁగాక.

అశ్వ:—అందులకొరకే సందియమా! (తనలో) కర్ణునకు శల్యుఁడు సారథియగును. పాండవ జయోదంబున కింకశంకయా ?
(కృపా, అశ్వ, నిష్క్రమింతురు.)

దుర్యో:—కర్ణుఁడన్న బ్రాహ్మణవీరులకు ద్వేష మెందులకో తెలియకున్నది. సైన్యాధిపత్యము ద్రోణునకిచ్చి యనుభవించినది చాలదా ?

గీ॥ అప్రతిహత ప్రతాపాఢ్యు లయ్యుభూమి
సురలు, కృష్ణుండు వినుతింప నరుఁడు మొక్క—
హైన రేయని పెల్లుబ్బి యాహవమున
నోహటించెద రద్ది జయోదయంబె.

ఇంతియగాక వీరలు కర్ణునకు సరియగుదురా? వీర లే యన నేల ? యెట్టివీరులైన సరియగుదురా ?

చ॥నరుడనినన్ మహోగ్రుడగు నాకు బ్రియంబెఘటింపుచుండు సం
గరమునఁ జీరికింగొనఁడు క్రౌంచవిభేదను విక్రమంబు ఖే
చరనుత ధర్మతత్పరుఁడు శౌర్యముధైర్యము బాహువీర్యమున్
దొఱఁగని రాచజోదు, తులతూగునె యెట్టిఁడునంగరాజుతోన్

బలగము స్వల్పమైనను నేటి కర్ణునియుద్ధక్రమము జయప్రదముగనున్నది. అమితసైన్యము జయంబున కొండు ముఖ్య కారణము కాదుగదా.

చ॥బలగము లెక్క—కున్ మిగులు బారులఁదీర్చిన లాభమున్నె? నై
రుల రణధర్మ మర్మము తెలుంగు చమూపతిశక్తి, యుక్తి, కా
వలయును గాక; నౌకకడు బల్మిఁగలట్టిదయైన నావికుం
డల సతఁజెంది యేమఱిన సంబుధిఁ గ్రుంకకయున్నె వేల్మిడిన్.

ప్రతిహారి:—(ప్రవేశించి)జయము. జయము మహారాజా! మద్రదేశ మహారాజు ... ...

దుర్యో:—సరియే వేగమె ప్రవేశింపఁజేయుము.

ప్రతిహారి:—చిత్తము. మహాప్రసాదము (నిష్క్రమించును.)

దుర్యో:—కర్ణుఁడు కోరినకోరిక నెఱవేఱునా ? శల్యుఁడందులకు సమ్మతించునా? సమ్మతింపనిచోఁ జేయునదేమి? ఊఁ, విచారముతోఁ బనియేమి ?

చ॥ ఘనమనుభ్రాంతిఁ గొల్పుపటు గర్జనసేయుచు శ్వేతకాంతులన్
దనరుశరత్పయోధరము దంభముఁగాంచి నిరాశఁ జెంది తృ
ష్ణను దురపిల్లుచాతకము చందము నాదు మనోరథంబు శ
ల్యుని యెడరిత్తవోవు విజయోదయయోగము లేకయుండినన్

శల్యు:—(ప్రవేశించి) కురురాజునకు జయంబగుగాక.

దుర్యో:—(లేచి శల్యుని కరముఁబూని) మద్రభూవరా! ఈ యాసన మలంకరించెదవుగాక. (అని యథాస్థానోపవిష్టుఁడగును.)

శల్యు:—(ఆసనోపవిష్టుఁడై) రాజా! నన్నుఁబిలిపించిన కార్యమేమి?

దుర్యో:—(ఇంచుక యాలోచించి) కార్యార్థినై నిన్నుఁ బిలిపించితి గాని మనోరథసిద్ధి కానేరదనుతలంపున మనంబు తత్తరిల్లు చున్నది.

చ॥ జనవర నీవు చంద్రకుల సంజనితుండవు; చంద్రవంశసం
జనితుఁడ నేను; నట్టియెడ స్వల్పము నీయెడఁ గోరవచ్చు నే

అసఘు నెడన్ మనోరథము వ్యర్థమయ్యెనను చాలలెస్స; యల్పునియెడఁ గోరు కోరిక యది మోఘమయ్యెనను నద్దివ్యర్థమా.

అందుచే నీవు నిరాకరించినను లెస్సయే. ఒక కార్యభారము నీపైనిడఁ దలంచితిని.

శల్యు:—ఆకార్యభారము క్షత్రియోచితమైన భరించుటకు నా కభ్యంతర ముండదు. తగునో తగదో నీవె విచారింపుము.

దుర్యో:—మద్రభూవరా! మనుజునకుఁ దగినపనులనియుఁ దగని పనులనియుఁ గలవా ? నీకు నాపై దయయున్నచో నా కోరికయీడేర్పుము. లేనిచో నీయిష్టము మాదురదృష్టము.

శల్యు:—స్వల్పకార్యముననుఁ గోరదగదని పలికితిని.

దుర్యో:—ఏకార్యము స్వల్పమనంబడునని నీ యభిప్రాయము ?

గీ॥ ఘనునిచే నెట్టిక్రియ యేన్ ఘనతఁజెందు
గొప్పకార్యమేన్ స్వల్పుచేఁ గొలఁదియగును
ప్రథిమ నైచ్యంబు లూహింప వస్తువునకుఁ
బ్రాప్త పాత్రయోగ్యతఁబట్టి నచ్చుఁజూవె.

గీ॥ పంకగతమైన జలకణం బింకుఁ; బద్మ
పత్రగతమైన మౌక్తిక భంగినొప్పు
శుక్తిగతమైన నయ్యది మౌక్తికంబ
పాత్రయోగ్యత నేదేని ప్రతిభఁగాంచు.

శల్యు:—సరియే. నీ యభిప్రాయముఁ దెలియఁజేయుము.

దుర్యో:—నీవు సారథ్యము వహింపవలయు.
శల్య:—కర్ణునకుఁగాదుకదా ?
దుర్యో:—కర్ణునకైననేమి ?
శల్య:—మఱేమియు లేదు. సూతనందనుఁడని—
దుర్యో:—ప్రథిమనైచ్యంబులు జన్మముఁ బట్టియుండుననియా నీ యభిప్రాయము. భూవరా! సర్వమెఱింగిన నీ విట్లు పలుకవచ్చునా ? కృష్ణునకు సరియైనసారథి నీవుదక్కఁ గురుసైన్యంబున నింకొకండు లేడని యీశ్రమ నీ కొసంగవలసివచ్చినది. నీకు నాపై దయయున్నచో—
శల్య—(తనలో) అంగీకరించుటకు మనం బొప్పకున్నయది. పాండవజయోదయమునకైన నంగీకరించెదఁగాక. (ప్రకాశముగా) కురుభూపాలా! నీవింత నొక్కిచెప్పవలెనా ?
దుర్యో:—శల్యా! ఇప్పటికిఁ గృతార్థుఁడనైతిని. చాల సంతసించితిని.
శల్య:—రాజా! చాలరాత్రియైనట్టు లున్నది.
దుర్యో:—అవును. మన మిప్పటికి విశ్రమించి ప్రాతఃకాలమున గర్ణునిఁ గలయుదము.

(అని యిరువురు నిష్క్రమింతురు.)

ఇది

ద్వితీయాంకము.

కర్ణ విక్రమము

తృతీయాంకము.

స్థలము—కర్ణుని శిబిరము.

కర్ణు:—(నిద్దురనుండి లేచి కనుల నులుపుకొనుచు) ఇపు డెంత వేళ యైయుండును? (అని నలుదిక్కులం బరికించి) అహాహా! పశ్చిమదిశ నా సందియమును నివారించుచున్నది.

మ. హరిభీతిన్ గకుబంతభూమిఁ గలవాఁ డైయుండగా నంధకా
సురుఁడా పాదితబాధలందిరుగు తచ్చారుల్ వలెన్ బక్షులున్
బోరిఁబర్వెత్తెసడిన్; బతాకజలదంబుల్ హారవత్తారలున్
విరిసెన్; ఛత్రవద్బుఁడంబరరణోర్విన్ లంబబింబుండుగాన్.

క్రిమక్రిమముగ నాకాశము నూతనవికాసముఁ జెందు కాలము ప్రాప్తించుచున్నది. అహాహా! కన్నులుగల భాగ్యముగదా? ప్రాతరారంభవేళ మేల్కొనువారలకుఁదక్క తదితరులకీ విలాసముఁ గాంచు భాగ్యమెట్లు లభించును.

గీ. పలు తెఱఁగుల రంగులం బరిధవిల్లి
అరుణలేశంబులన్ గ్రాలి యరుణతురగ
మస్తకన్యస్తశోణ చామర మనంగ
సంజకెంజాయ ప్రాచి ను జ్వలితమయ్యె.

యుద్ధముచే నలసిసొలసి గాఢనిద్రావస్థనున్న సైన్యంబులఁ దన సహస్రకరంబుల మేల్కొల్పుటకు బాలభాస్కరుఁ డుదయించు కాల మాసన్నమగుచున్నది.

మ. సురమార్గాటవివాసరాతపమునన్ శుష్కించి కాలంబునన్
మెఱయింపంబడు ధ్వాంతధూపమున శ్యామీభూతమై యుషఃపు
ష్పరుచిస్ఫూర్తి వహించి పల్లవితమై భాస్వత్కరవ్యాప్తిచేఁ
బరివేషంబను పేరనిప్పుడు ఫల ప్రాయంబునై భాసిలెన్.

అహాహా! సంపూర్ణ బాలభాస్కర మండలోదయ సందర్శనంబున మన్నయనంబులు సంతుష్టిఁజెందుచున్నయవి. అహాహా! బాలభాస్కరా! పద్మినీహృదయతస్కరా! అహస్కరా! ఇదియే మన్నమస్కారముఁ గైకొనుము.

గీ. అంధకారకర్దమ దుర్ధ మాబ్ధి నష్ట
చేష్టలంగల్గిన సకల జీవములఁ బ్ర
సరితపటుదీర్ఘతరరశ్మి సంచయమునఁ
గాచు భాస్కరునకు నమ స్కారమిదియ.

(అని నమస్కరించి)

మ. తనివింజెందితి భోగభాగ్యముల మిత్రద్రోహముం జేయఁజా
లను బాంధవ్యమురోసితిన్ నరుని గెల్వంజాలినం జాలకు
న్నను ప్రాణంబులనెల్లఁ గోల్పడిన నానందించెదంగాక; మై
త్రినియామంబుల మీఱనోపుదునె? తండ్రీ! సూర్యనారాయణా.

మ. సరిసేయందగు నొక్కొ సూతకుల సంజాతుండు రాధేయుఁడా
క్కరణిన్ గ్రీడికి సాటివచ్చునని గంగాసూనుఁడున్ ద్రోణుఁడున్
పరుషోక్తుల్ వచియించి నన్నుఁగికురింపన్ రాజుఁగావించె; నే
నిరసింపంగలనే సుయోధనుని? తండ్రీ సూర్యనారాయణా.

మ. కలిమింగోరి చరించుపూరుషుఁడు స్వర్గప్రాప్తికిన్ దవ్వగున్
మలమూత్రాస్వతమైనయీయొడలు సంసారాబ్ధిలోఁ గ్రుళ్ళిభూ
తలబాంధవ్యముఁబాయు; సద్యశము నిత్యంబంచు నూహించితిన్
నిలువంజాల సుయోధనుందొలఁగి తండ్రీ! సూర్యనారాయణా

ప్రతిహారి:—(ప్రవేశించి) జయము. జయము. మహారాజా! దుర్యో ధనమహారాజుగారు, మద్రదేశపురాజుగారు వచ్చుచున్నారు. దూరమునుండియే వారలఁ గనుంగొని యేలినవారికిఁ దెలియఁజేయవచ్చితిని.

కర్ణు:—అట్లనా. నీవిచ్చట నాసనంబుల నలంకరించి సిద్ధముగ నుండుము. ప్రాతఃకాలకృత్యములఁ గావించికొని సత్వరముగ వచ్చెదను.

(కర్ణుఁడు నిష్క్రమించును.)

ప్రతి:—నేఁ బుట్టినదిమొదలు కర్ణునిఁబోలిన మహానుభావునిఁ జూచియెఱుంగను. తన కుమారుల నెట్లుపోషించునో యాశ్రితుల నట్లుపోషించును. రాజునను గర్వము సుంతయు లేదుగదా ? లోకంబునఁగల దరిద్రులు ధనికులైనచో మిట్టి మిడిసి కన్నుఁగానక సంచరించుచుందురు. ఇతని

యొడల నయ్యది కనుపట్టదు. ఇతఁడు సూతుఁడని యందురు. అయ్యది నేను విశ్వసింపఁజాలను. ముఖలక్షణంబులఁబట్టి మనుజుని చారిత్రి మించుక గ్రహింపవచ్చుఁగదా. ధర్మరాజు చాల మంచి వాఁడని యందురు. మంచితనంబునఁ గర్ణునకతఁడు సాటిరాడని నా యభిప్రాయము.......

సీ. జనపతి తనకొసంగిన యంగదేశంబు
పాలించుకొండని ప్రజకొసంగె
అడుగనివారిదే యాతంకమనఁ—చేతి
కెమ్ము లేదనునట్లు సొమ్ములిచ్చె
లక్షాధికారికి భిక్షాధికారికి
వ్యత్యాసమొన్నక వ్యవహరించె
దండించుట త్యజించి ధర్మమార్గంబున
సమభావమును జూపి సంచరించె

గీ. ఆత్మవత్సర్వ భూతాని యనుమతంబు
నిత్యదినచర్యలోఁ బెట్టి నెగడఁ జాలె;
విప్రుఁడో భూపుఁడో యెట్టి వీరవరుఁడో ?
కర్ణుఁడు మహానుభావుండు ఘనతముండు.

సడి వినంబడుచున్నది. వచ్చుచున్నారు. (అని యాసనంబుల నలంకరించి యొకమూల నిలిచియుండును.)

(కర్ణశల్యదుర్యోధనులు ప్రవేశించి యాసనోపవిష్టులగుదురు.)

కర్ణు:—(దుర్యోధనునిఁజూచి) మిత్రమా! మద్రరాజు నీ యభిప్రాయముతో నేకీభవించెనని తలంచెదను.

దుర్యో:—నిస్సందేహముగ. నాయందభిమానముఁగల మద్రనాథుఁ డెప్పుడైన నేఁగోరునది నిరాకరించెనా? నిన్ను, మదేశ్వరునిఁ జూచుకొనియేగదా యుద్ధభారము వహించితివి.

శల్య:—అవునవును. నిన్నుఁ బుట్టించుటకు సంకల్పించియే బ్రహ్మ మున్ను మమ్ము సృజింపఁజేసియుండును.

కర్ణ:—భావము గూఢముగ నున్నది.

దుర్యో:—అవును. అగ్రాహ్యముగనున్నను—

శల్య:—రారాజా! మనము మార్గమధ్యమునఁ బ్రసంగించిన విషయ మొకప్పు డీవియ్యకొనిన నంగవిభుఁడుమాత్ర మంగీకరింపఁడని నే నెఱుఁగుదును. అయిన నీవు నొక్కిచెప్పిన నంగీకరింపకుండఁడు. అంగరాజా! మా యభిప్రాయముతో నేకీభవించెదవా ?

కర్ణ:—మీ యభిప్రాయ మెఱుంగకుండ నెట్లు వచింపఁ గలను ? (దుర్యోధనుఁజూచి) మిత్రమా! ఆ యభిప్రాయ మెట్టిది ?

దుర్యో:—అయ్యది మదేశ్వరుఁడే వచింపఁదగును.

శల్య:—మఱియేమియు లేదు. ఈ యుద్ధముచే లోకమంతయు నల్లకల్లోలమగుచున్నది. అందుచే.........

కర్ణ:—సంధిప్రయత్నమా యేమి ?

దుర్యో:—అట్టిదే.

శల్య:—అవును. నీకనిష్టమా ?

కర్ణు:—సంధికాల మతిక్రమించినది. ఇపుడా ప్రసంగమేంటికు ?
దుర్యో:—నేఁ బలికినదియు నింతియే.
శల్యు:—మీరు సంధిగావింపనిచోఁ గీడుమూడును.

చ. పగఁగొనరాదు కీడగు ధ్రువంబుగఁ బొందికఁగూర్పు టెంతయుం
దగునదిలెస్స; పౌరుష మదంబునఁబోరినఁ జావు దక్కమే
లగునది యొండు కల్ల; యడి యాసను గెల్పునకై పెనంగినన్
దెగి నశియింతు రెల్లరును దెప్పరపుంబవరమ్ము మేల్మియే.

రారాజా! నీవైన బాగుగ నాలోచింపుము. నష్టముఁ బొందెడువాఁడవు నీవు. అటుపై విచారించిన లాభములేదు ?
కర్ణు:—మద్రనాథా! ఇది యేమివెఱ్ఱి ? యుద్ధమునకు వెఱచియా సంధిప్రయత్న మూహించితివి.

ఉ. లగ్నముఁ బెట్టినాఁడ జయ లక్ష్మినిఁ బెండిలియాడ, నాదు బా
ణాగ్ని వెలుంగుచుండ నెవఁ డాహుతిఁగాక తొలంగఁజాలు;ను
ద్విగ్నమనంబునన్ నరుఁడు తేరును డిగ్గితొలంగఁ గృష్ణునిన్
భగ్నజిగీషుఁ జేయఁగల వాఁడను, వాక్కులు పెక్కులేటికిన్

దుర్యో:—మద్రినాథా! మగుడ నిరుత్సాహపుఁ బలుకులఁ బలుకఁ వలదని ప్రార్థించెదను. ఎంతటి బలియుండైన నిరుత్సాహంబున బలహీనుండగును. నీ వెఱుంగనిదికాదుగదా ?
శల్యు:— సీమంచికొఱకుఁ బలికినపలుకులు నిరుత్సాహంపుఁ బలుకులని నిరసింపఁదగునా ? నే వచించునది యించుక విచారించి గల కల్ల, నిజము గ్రహింపుము.

గీ. ఆలమందల గెలుచు నా డాలమందుఁ
గ్రీడితోడ నీసఖుఁడు పో రాడలేదె ?
నాటికిని నేటి కేపాటి మేటియయ్యె
నరయ రిత్తపల్కులమేటి యయ్యెఁగాక.

కర్ణు:—ఒకప్పు డపజయము వాటిల్లెఁగాక. అంతమాత్రమున వచ్చు నష్టమేమి ?

గీ. సమయమునుబట్టి భయదపం చాస్యమైన
నక్కకుంజిక్కి సుక్కిన స్రుక్కవచ్చు
నంతమాత్రాన నక్కసిం హంబుకన్న
బలిమిఁగలమేటి మెకమంచుఁ బలుకనగునె?.

దుర్యో:—మద్రేశ్వరా! నీయభిప్రాయమేమి ? అంగరాజు వీరుఁడు కానేరడనియా?

శల్యు:—నాయభిప్రాయము నీవుగ్రహింప లేకుంటివా? కర్ణుఁడైనను మేటిపోటరియని వచించుటకు నాకెట్టిసందేహము లేదు. గాండివంబుగల గండుమగండగు కిరీటిధాటి మున్ను కర్ణుఁ డేపాటిమేటియని నాయభిప్రాయము.

కర్ణు:—రాజా! శల్యునివాక్కుల నేల గణించెదవు.

గీ. వైరివీర పరిక్రాంత గంభీరజలద
పంక్తి, మద్బాణ పక్ష ప్రభంజనంబు
మించి నల్గడలఁ బర్రాక మించునెడలఁ
బాంచబంగాళమై భీతిఁ బఱచకున్నె.

శల్యు:—కర్ణా! నీజన్మమెక్కడ, సహజశౌర్య ప్రతాపములగల యర్జునుండెక్కడ.

చ. భళి! భళి! నీకుచందము సెబాసని లెస్సగ మెచ్చవచ్చు; నీ
పలుకుల కేమి లెమ్ము కలవా? పలువా? హరిణంబుకాలు క్రో
ల్పులి బలివారులానరియె? పొచ్చెపుఁబుట్టుకఁ బుట్టి రాచ బె
బ్బులిఁ గికురింపగాఁదగిన పోటరిమిన్న వె? కన్యఁగానవే?.

దుర్యో:—(తనలో) నేను నిరుత్సాహముఁజెంది యుద్ధము మానుదు నను తలంపున శల్యుఁడిట్లు పలుకుచున్నాడు. సేనిటనుండి పోవుటయే చాలలెస్స. (ప్రకాశముగ) అంగరాజా! నిరుత్సాహముఁ జెందకుము. మద్రనాథా? యుద్ధకార్యంబుల నరయవలయు. సంగరరంగమునను గలయుదము.

(అని దుర్యోధనుఁడు నిష్క్రమించును)

కర్ణు:—మద్రనాథా! నీయభిప్రాయమేమి? మర్యాద నతిక్రమించి నోటికివచ్చినట్లు పలుకుచుంటివి.

శల్యు:—అంగరాజా! నీవు మూర్ఛించి యుద్ధముఁజేసిన సుయోధనుఁడు వైరులకుఁ జిక్కి నశించును. వెండియు యుద్ధము వలనఁ గల లాభమేమి ?

గీ. రణము జనుల చావులకుఁగా రణము, క్రీడి
దరము పూరించినన్ నీకు దరగుఁవొడము
నార్తి యించుక వంచిన నార్తరెమొనరు
నాశుగములేయు, వెడలుఁ బ్రాణాశుగములు.

కర్ణ:—ఏమీ? కురురాజు వైరులకుఁ బట్టువడునా? చూచెదఁగాక.

ఉ. ఒక్కట మూఁడు వేలుపులు నుక్కునఁదాకిన భీతిఁజెందఁబే
రెక్కిన మేటిపోటరిని; యీనరుఁడా కురురాజుఁబట్టు నీ
యుక్కరిమిన్న, మిన్నకను యుద్ధమునందున మద్రనాథ! నా
ముక్కునమూర్పులుండఁగురు భూపతి వైరుల చేతఁ జిక్కునే.

శల్యు:—కొంచెపు బుద్ధిఁగలవారికేమి చెప్పినను లాభము లేదు. రాజ్యము నశించుటకుఁ గాలము వచ్చినది.

కర్ణ:—దానికెవరేమి చేయఁగలరు. శాశ్వతముగనుండునని యెవరు నిశ్చయింపఁగలరు.

శా. క్రీడింగెల్చుట నాకశక్యముగుఁబో కీడ్పాటు వాటిల్లుఁ బో
ఱేఁడున్ క్రీలఁదొలంగినం దొలఁగుఁబో ప్రేమంబు మా యిర్వురన్
గాఢుం జెందునె? భాగ్యభోగముల నక్షయ్యంబు గాఁగల్గువాఁ
డేడీ చూపు మొకండు లేఁడు భువిలో నేమందు నీబుద్ధికిన్.

శల్యు:—అంగరాజా? ఎట్లో యంగరాజ్యము దుర్యోధనుఁ డొసంగినాడు? హాయిగ నింట ననుభవింపనేరక యుద్ధముఁ జేసి చావనేల? ఇందు దుర్యోధను దూషింపరాదు. రాజ్యమాతఁడొసంగెఁ గాని యనుభవించుట నీలోనున్నది.

కర్ణ:—రాజ్యము శాశ్వతంబుగ నూహించితివా? నీ రాజ్యము నీతో వచ్చునని యూహించియా యుద్ధమునకు వచ్చితివి?

మ. కడిమిన్ బాలనసేయునట్టి భువి నొక్కండైనఁ గొంపోవఁజా
లఁడు; ఖండీకృత పంక్తికంఠుఁడు యుగాలంకారభూషుండు రా

ముఁడు భూమింగ్రొనిపోయెనే సఖునకై పోరాడ? హా! స్నేహపా
త్రుఁడు కర్ణుండు నృపోత్తముండు కృతకృత్యుండంచుఁ గీర్తింపరే.

శల్యు:—నామాటవినుము. ఈ వేదాంతము నీకు మోదాంతముగు
గాని ఖేదాంతము గానేరదు. నీవు సాహసించి యుద్ధముఁ
జేయఁ దలంపకుము. అర్జునుఁడు నిన్ను విడువఁడు.

ఉ. "తాలిమిఁబూని నేగరికఁ దర్పిష్వ సుఖంబుగ నుండలేక గు
స్త్రాలను తోలుకోక సమరంబును సల్పగ వచ్చినాను పోఁ
గాల" మటంచు నీవు మది గాఢతరంబుగఁ గుందువేళ వాఁ
డాలమునందు నిన్ విడుచునా? వధియింపక సూతనందనా.

అందుచే నీకొక రాజనీతిఁ దెలిపెద నాకర్ణింపుము.

చం. అరుల పరాక్రమంబు స్వబలాతిశయంబును మీఱియున్నచో
నరసి,నృపుండు సంధికిఁ బ్రయత్నముసేయుట చాలలెస్స;సం
గరమున నెట్టినేర్పరియుఁ గార్యఫలంబును జెందనోపఁ డె
క్కరణినిస్సైన పొందికయ కర్జము; ఖడ్గము లాభహేతువే.

నాయందు దయయుంచి యీవిషయమై బాగుగ నాలోచిం
పుము. ఈ తరుణము మించిన పైని విచారించిన నేమిఫలము.
గుఱ్ఱములఁబూన్చి రథముతో మగుడ నే వచ్చునంతలో నీ స్థితి
విచారించుకొనుము. (అని నిష్క్రమించును.)

కర్ణు:—(మిక్కిలి విచార మభినయించి, నిట్టూర్పు విడిచి) ఆహా!
కౌరవరాజ్యలక్ష్మి కెట్టి దుర్దశ వాటిల్లనున్నది. సమస్త
భూపాల మస్తకన్యస్త కోటీరమణి విరాజచ్చరణుండై,

సకలైశ్వర్యసంపన్నుండై, కౌరవసామ్రాజ్యలక్ష్మీ ధురంధరుండై, వెలయు మదీయ శ్రేయోభిలాషి, సుయోధనుం డెట్టియిడుములఁ జెందునోకదా? పాండవవీరుల తలఁదన్నఁగల బలముఁగల కౌరవసైన్యము దైన్యముఁజెందుటకుఁ గారణ మగాధ్యముగ నున్నది...(అని యించుక విచార మభినయించి) అగాధ్యమేమి? వైరులయెడ నభిమానంబుఁగలిగి యైకమత్యంబు నశింపఁజేసి, యన్యోన్య వినాశములకుఁ బాల్పడు సైన్యము లెన్నియున్న నేమి లాభము ?

గీ. అన్యభావంబుఁ దొలఁగి యన్యోన్యమైత్రిఁ
 గలిగినన్ స్వల్పబలమైన గెలుచు; సైన్య
 మైకమత్యంబుఁ దొలఁగిన నలఁతియగును
 దోర్బలం బెంతయుండియు దుర్బలంబ.

శల్యుని పలుకులకు నా మనం బెంతయు నెరియుచున్నది. తుదకిట్లు పరిణమించునని యెఱుంగనైతి.

మ. కడకెట్లో మఱుఁ గుంభసంభవుఁడు గంగాసూనుఁడున్ బాసిరా
 బడుఁగుల్ పాండవ పక్షపాతులయి లాభంబేమియుం జేయ రి
 ప్పుడువా రిర్వురు లేనికారణమునన్ మోదించెదంగాని; శ
 ల్యుఁ డొకండిట్టి విధి బాపరించె,విధి దుర్యోగంబు నూహించె నో?

ప్రకృతివైచిత్రి గ్రహించి మెలంగువాఁడు ప్రాజ్ఞుఁడు. అపద లకుఁ గ్రుంగి సౌఖ్యములకుఁ బొంగివరలువాఁడు పామరుఁడు.

కర్ణవిక్రమము.

సీ. తుంగ తరంగసం దోహంబుఁ గలవార్ధి
పులినావశిష్టమై వెలయుచుండు
హాలాహల సదృశ జ్వాలలన్ గలవహ్ని
శిశిర స్వభావంబుఁ జెందుచుండు
చుంబిత ఖశిఖర శోభితభూధ్రంబు
ధూళీలవంబుగాఁ దొరలుచుండు
ఖండితభూధ్రప క్షంబులంగల వజ్రి
మత్యాల్ప తృణతుల్య మగుచునుండుఁ

గీ. కాల పరిపాకమున లేమి కలిమిఁజెందుఁ
గలిమి నైజంబదెట్టిదో తలఁపనేల
ఘనుల నడవడి కాలంబు ననుసరించుఁ
బకృతిధర్మంబు మీఱనె వ్వనితరంబు.

అవమానంబు ఫలంబని నిశ్చయించి గెలుపుఁదలంపక రాజకార్యమరసెదఁగాక. తుదకదృష్టమే ఫలించుఁగదా! రాఁబోవునది విచారింపనేల ?

గీ. పరులు దూషింపఁగలరను భయముఁజెంది
చాల దాక్షిణ్యమును బూని సంశయించు
బుద్ధితోఁ బ్రవర్తించెడి పూరుషుండు
సిరులకున్ దూరుఁడగు నండ్రు శిష్టజనులు.

శల్యుఁడు నన్ను నిరుత్సాహునిఁ జేయ యత్నించు చున్నట్లు కనుపట్టుచున్నది. తుదకు ఫలితమెట్లున్నను పోరాడ నిశ్చయించితిఁ

గదా ? సుయోధనునకు జయము లభించునో లభింపదో ప్రస్తుత మూహింపఁజాలను. అందుచే సైన్య మెక్కుడుగ వ్యయముఁ జేయఁ దగదు. అయ్యది రాజనీతియుఁగాదు.

గీ. అల్ప ఫలితంబునకు హెచ్చు వ్యయముసేత
హానికిన్ గారణంబగు నందురు బుధులు;
అధికఫలమున్న స్వల్పవ్యయమున హెచ్చు
రక్షణముసేత, విబుధుల లక్షణంబు.

రథమువచ్చు సడి వినవచ్చుచున్నది. శల్యుఁడు వచ్చుచు నట్లున్నది. యుద్ధమువలదని మగుడ నితడు పల్కినచోఁ గఠిన ముగ మందలించెదఁగాక.

శల్యు:—(ప్రవేశించి) అంగరాజా! వచ్చినది విమానము.

కర్ణు:—ఛీ? వృథామంగళపాఠకా.

శల్యు:—అట్లుపలికిన లాభ మేమి? నామాట వినుము. దురభిమానమున లాభము సుంతయులేదు. పాండవులతో సఖ్యముఁ జేయుదువేని నీకుఁ గొంతరాజ్య మిప్పించెద.

కర్ణు:—రాజ్యమిప్పించెదనని నీ వనినంతమాత్రమున మిత్రద్రోహము నకుఁ బాల్పడుదు ననుకొంటి వేమి ?

ఉ. మోహ వశంవదుండనయి మూరెడు భూమికి నాసజెందుచో
నాహవమందొలంగఁదగు నయ్యదిధర్మమె? శాశ్వతంబె యీ
దేహము, దుర్యశంబు నలు దిక్కుల మబ్బయి పాకునన్న సం
దేహమె? యింతకుందగునె స్నేహము పట్టున ద్రోహమెంతునే.

శలు:—అర్జునుని పరాక్రమము నీవు బాగుగ నెఱుఁగవు గావున నిట్టి నిరర్థకనీతులఁ బలుకుచుంటివి.

ఉ. అర్జునుఁడన్న పందయని యాత్మఁదలంచితె? వైరిభర్జనో
పార్జనుఁడం చెఱుంగుము మహాహవదోహదకేళి లాలసో
త్సర్జిత మృత్యురూప శర చాపగుణధ్వని పోలుఁ గాండము
గ్గర్జన ధర్మరాణ్మహిమ కంఠఘుళం ఘుళకాంస్య కింకిణిన్.

కర్ణు:—భళిరా? పాండవమాగధా! బాగుగవర్ణించితివి.

శల్యు:—అట్లనినఁజాలదు. పిన్నతనంబునుండియు విలుఁబూని పోటరిననుచుఁ జెలంగుచుంటివే? మహావీరు నొక్కనినైన గెలువఁ జాలితివా ?

కర్ణు:—గెలుచుటయేగాదు. ఆమహావీరుఁడు నాధాటి కోర్వఁజాలక పట్టణం బొండొసంగి సంధిఁగావించికొనియెను.

శల్యు:—ఇది యొకనూతనాంశము. వర్ణించిన నాకర్ణించి సంతోషించెద.

కర్ణు:—కోరినవాఁడ వగుటచేఁ దెలిపెద వినుము.

ఉ. కంధితరంగసంఘముల కైవడివచ్చు దళంబుఁద్రుంచి, ని
ర్బంధమునన్ గళింగవిభు బాలిక మిత్రునకిచ్చి యా జరా
సంధునిగెల్చి; సంధికి నొసంగిన యాతని దేశమొంది, ద
ర్పాంధుఁడనై చరాచర భయంకరవీరుఁడనాఁ జెలంగితిన్.

శల్యు:—ఇట్టి విశేషముల నేను సహితము వర్ణింపఁగలను. వినుము.

ఉ. వాలమునన్ నగంబులను వక్కలవ్రక్కలఁజేసి, మత్తశుం
డాలములన్ వధించి, సుభటప్రకరంబుల పెంపణంచి, శా
ర్దూలములన్నఖంబులను ద్రుంచి,సుధాంబుధిఁద్రావి త్రేన్చి,మా
ర్జాల మొకండు పూర్వము దురంబున శౌర్యముఁజూపె నీవలెన్.

కర్ణు:—నేఁబలికినది కల్లయనియా నీయభిప్రాయము.

శల్యు:—అందుల కొకసందియమా ?

కర్ణు:—జరాసంధుఁడు నాతోఁ బోరాడియోడి మాలినీనగరము
నాకొసంగినట్లు నీవు వినియుండలేదా ?

శల్యు:—(తనలో) అవునవును. మఱచితిని. (ప్రకాశముగా) పరశు
రాముని మోసపుచ్చినట్లు బ్రాహ్మణవేషంబున జరా
సంధుని యాచించియుందువు.

కర్ణు:—మద్రనాథా! ఇట్టి యధర్మమునకుఁ బాల్పడుచుంటివేమి.
కురుదేశంబునను ధూమకేతువు నీరూపంబున నవతరించెనా
యేమి ?

సీ. పృథుచక్రవర్తి చేఁ బెనుపొందుటంజేసి
పృథ్వీనామంబున వెలయుచుండు
వసుధాసతీఫాల భాగంబునందునఁ
బొలుపొందు సింధూర తిలకమనఁగ
నలరి, శ్రీభారతీ లలనాలలామలన్
గారాబుచెలులతోఁ గలసిమెలసి
వరచక్రవర్తుల బాహుపంజరములఁ
జిలుకచందాన ముద్దులఁ జెలంగి

గీ. తనరు భారతమాతకుఁ దనయయనఁగ
గ్రాలు కౌరవప్రాజ్య సామ్రాజ్యలక్ష్మి
కాదుఁ జెందఁగఁ దలఁచితే కౌరవేశుఁ
డెట్టి యపకార మొనరించె నిట్టులాడ.

శల్యు:—నను దూషింపనెంచితివిగాని, నీ మిత్రుఁడొనరించు దోష
ములఁ గ్రహింపకుంటివి.

గీ. విషముఁబెట్టుటకుందోడు పృథ్వినపహ
రించి, కానల పాలొనరించి, ద్రుపదు
బాలికంబట్టి, కటకటా! పరిభవించెఁ
బాండవులొనర్చు నపకార మొందుగలదె.

కర్ణు:—ఇప్పుడా ప్రసంగముతో నేమి. కురుపాండవు లన్యోన్యము
చెడుగులఁ గావించుకొనిరి. మనకా ప్రసంగముతోఁ బనిలేదు.
తనకుఁగర్తవ్యమైన విధి మనుజుఁ డొనరించుటధర్మము.

శల్యు:—అట్లని కీడువచ్చునని గ్రహించియు నగ్నిహోత్రమునఁ
బడుటయే ధర్మమా ?

కర్ణు:—ధర్మమన నెట్టిదియో నీ వెఱుఁగవు.

చ. మును మనుజుండు కార్యఫలమున్ మదినెంచగరాదు లెస్సయై
నను చెడుగైనఁ గార్యము లొనర్చుట ధర్మము, తత్ఫలంబు రా
జనుభవ మొందుఁగాక; సమరావని నాదు రథంబు క్రుంగినన్
దనువు దొఱంగు; దోషరహితంబుగ నావిధి నే నొనర్చెదన్.
మద్రనాథా! నా మనోనిశ్చయముఁ దెలిపెద వినుము.

గీ. రాజవరునకుఁ గలవు మార్గములు రెండు
పిడుగులంబోని యలుగులం దొడిగి కపులఁ
ద్రుంచి, రక్తాన్నమున్ భుజి యించుటొండె
క్రోలు పులిఁబోలిపోరాడి కూలుటొండె.

శల్యు:—అవునవును. ఆ మార్గములు రెండు రాజవరునకుఁగాని సూతునకుఁగావు. అంగరాజా! గాండీవికి విజయుఁడను నామముఁ గలదని యెఱుఁగుదువా?

కర్ణు:—నేనుసహితము విజయుఁడనే.

శల్యు:—అది యెట్లు ?

కర్ణు:—గాండీవికి గాండీవంబను విల్లెట్టిదియో యట్టిదియే నా విజయంబను విల్లుసహితము. అందుచే నే విజయుండనగుదు. ఈ మహాధనుస్సు వహించియే భార్గవుండు క్షత్రియ లోకంబును సంహరించెను. ఇప్పుడైన నీ సందియము నివారింపఁబడుఁగాక.

శల్యు:—విజయమను విల్లొండుచేఁబూని పౌండ్రకవాసుదేవునివలె నశింపఁగలవు. గాండీవియెక్కడ నీవెక్కడ

చ. పలునయెఱుంగఁజాలునొకొ పాండవులంగలసత్త్వ, రజ్జులన్
బలుకగవచ్చు, సూతసుతు పల్కులు ముల్కులఁబోలిదాయలన్
గెలుచనఁగూల్ప జాలునొకొ, భీముడు, గద్దఱి పెద్దరాచ బె
బ్బులియగు క్రీడి, కైదువులఁ బూని చెలంగిన నాసలున్నవే.

కర్ణు:—(తనలో) ఊరకున్నకొలంది నీ మూర్ఖుఁడు నోరికివచ్చినట్లు పేలుచున్నాఁడు. (ప్రకాశముగా మిక్కిలికోపముతో)

మ. మతిలేదో జ్వరసంధి యుద్భవిలెనో మద్యంబు గంజాయిఁ ద్రా
గితివో ని న్నదినమ్మినన్ నిజముగాఁ గీడ్పాటు వాటిల్లు; దు
ర్మతి నా సారథివౌటచే బ్రిదికితో రా! లేనిచో నిప్పుడే
శితబాణాళి మహాప్రహారముల నీ శీర్షంబు ఖండించనే.

గీ. వీరవరులని వైరుల విసుఁగులేక
పొగడనేటికి మమ్మిట్లు దెగడనేటి
కక్కటా! నీకు బ్రిదుకుపై నాసయున్న
పాండవుల నాశ్రియింపుము భయమువలదు.

మూర్ఖా! నోరికివచ్చినట్లు పేలుట యెఱుంగుదువుగాని నా పరాక్రమము నీవేమి యెఱుంగుదువు.

ఉ. దండకుఁజేరి వైరిభుజ దండము లొక్కటఁద్రుంచి దివ్య కో
దండ విముక్తకాండ జనితంబగు వహ్ని రణంబులోన వే
దండములన్ దురంగ భట తండములన్ దహియింపఁ గర్ణ దా
దండము, నీదు తూపులకు దండము దండము దండమంచు దో
ర్దండము లెత్తి మ్రొక్కి రిపుతండము గండముఁ దక్కియుండగన్.

శల్యు:—నీ వంతటికార్యముఁ జేయఁజాలని వాఁడవైనను సంతసించెద ఏమందువేని ?

ఉ. పోలుపరాని పోటరియ పోరుటకుందగు, సూతుఁ డాజికిన్
జాలఁడు, నిక్కువంబయినఁ జాలుదునంచును వారువంబులన్
దోలుటఁ దక్కయెక్కఁడు ధనుస్సున వైరినెదిర్చి, పాఱినన్
జాలును; వంధ్యకాన్పుఁ గనఁ జాలినఁజాలదె గ్రుడ్డిబిడ్డయున్.

కర్ణు:—నీ నాలుకఁద్రుంచినఁగాని యీ యున్మత్తప్రలాపములు కట్టువడవు.

గీ. ఈరసముఁజూసి వివ్వచ్ఛు పోర నన్నుఁ
బిలుకుమార్చు నటంచును పలుకుచుంటి
వింక ప్రేలిన నీదు లా వింక నాదు
నారసంబుల నిన్నుఁ జేతు నీరసంబు.

శల్యు:—బాగుగ నాలోచించుకొనుము. యుద్ధము వలదుసుమా. ప్రాణాపాయకరముసుమా.

కర్ణు:—నీ పలుకులకు భీతిలెదనాయేమి?

గీ. ఓహటించక వైరుల మోహరించి
ఆలమొనరింపఁబో నడి యాస యనుచు
మదినిఁబుయిలోడకుండఁ బ ల్కెదవు, నీకు
వెఱచి పఱచునే కర్ణుఁడు ల్లజూపుబిరుదు.

శల్యు:—అట్లయినచో నిక నా యాలస్యములేదు. భీతిలకుండ ధైర్యముగ నుండుము.

గీ. పర్గములఁజూని హరి వారు వములఁదోల
ప్రళయ పర్జన్య గర్జానుబంధముగను
దేవదత్తంబు పూరించి దిక్కులులియ;
వచ్చుచున్నాడు చూడు వి వ్వచ్చుసేను.

పోరాడనిశ్చయించితివేని నిస్సాణంబుమోగించి సైనికులు యుద్ధమునకు సిద్ధముగ నుండునట్లు లాజ్ఞాపింపుము.

కర్ణు:—అయ్యాది యెంతసేపు. (అని ప్రక్కకుచెరిగి) కౌరవ
పృతనాధిపా!

మ. దళితానంతదిగంతమై, ధణధణాం ధాణం ధణాధ్వానమై,
ప్రళయాభీల పయోదనిష్ఠుర రవ ప్రారంభసంరంభభృ
న్నిలయంబై, విజయాంకకర్ణయుగళీ నిర్ఘోష నిర్ఘాతమై
చలితారాతి వితానమైన, రణ నిస్సాణంబు మ్రోగింపుడీ.

శల్యు:—అహాహా! మహావీరశిఖామణివి. నిన్నుఁబో.........
కర్ణు:—అధిక ప్రసంగముఁ జేయుదేని నీ నాలుక ఖండించెద. వేగమే
రథముఁ ద్రిప్పుము. (అని నిష్క్రమించును.)
శల్యు:—వాగ్దానముఁ జేసినవాఁడ నగుటచే నీయాజ్ఞ నుల్లంఘింపఁ
జనదు. (అని నిష్క్రమించును.)

తృ తీ యాం క ము

స్థలము ౧.—కురుక్షేత్రము. పాండవశిబిరప్రాంతము.
ప్రవేశము:—యుద్ధవేషమున—కృష్ణార్జునులు—ధర్మరాజు—

కృష్ణు:—(ధర్మరాజుఁజూచి) బావా! నీయభిప్రాయము తెలిసినది-
కర్ణునెదిరింపకుండ—ఒకప్పుడు కర్ణుఁడెదిరింప వచ్చినను—
తప్పించుకొని, యితరులసంహరించి విజయము బడయ
వలెనని మనమెంత ప్రయత్నించినను ప్రయోజనములేదు.
కర్ణుఁడన్న నీకింత భీతియేల ?

ధర్మ:—కృష్ణా! కర్ణునకు భీతిల్లినట్లు నేనెవరికిభీతిల లేప —భీతిల్లను. భీష్మద్రోణాది వీరులు నిరుత్సాహముగఁ కర్ణుని నర్ధరథులలోఁ జేర్చిసను—యథార్థ మూహించిన కర్ణుఁడతి భయంకర వీరుఁడు—కౌరవరాజపక్షమున నిష్కపటముగఁ పోరాడి తనప్రాణములనైన ధారవోయుటకు సిద్ధముగనున్న వీర శిఖామణి—

ఉ. దుర్జయుఁడుగ్రుఁడాలమున ద్రోణుఁడు భీష్ముఁడు గాడు కర్ణుఁడ
తూర్జిత బాహువిక్రమము యుద్ధమునన్ బ్రకటించు మేటి, నీ
తర్జన భర్జనంబులకు ధైర్యముఁబాయని స్థైర్యమూర్తి; నీ
కర్జును నప్పగించితిని హానిఁదొలంచి యనుగ్రహింపవే ?

కృష్ణు:—(ధర్మరాజుతో) ఓహో! ధర్మరాజా! కర్ణుఁడనిన నీకింత భయమున్నదని నేనింతకుపూర్వమే తెలిసికొనియున్న—ఎట్లయినఁ కర్ణుని మనపక్షమునకు నాకర్షించియేయుందును.

ధర్మ:—కృష్ణా! నీతోఁజెప్పకేమి ?

ఉ. బెంగ జనించు డెందమున వీరుని కర్ణుని పేరువిన్న; న
య్యంగభవారి ఘోరనిట లాంబకతుల్యము వానిమోము చూ
డంగల వీరుఁడెవ్వఁడక టా! యని వానిజయించుటెట్లు? మా
యంగద నెట్లు బాపెదవొ యర్జును నేగతిఁగాచుకొందువో ?

కృష్ణు:—అర్జునా! విన్నావా? మీ యన్నగారి మాటలు. నిన్ను నే నెట్లు కాచుకొనఁగలను ?

చ. విడువఁడునిన్నుఁ గర్ణుఁడరి భీకరుఁడాజి నెదిర్చి యెట్టులేన్
పొడువక పోఁడు, మాగధుని పొంకమణంచిన యుక్కు లుండువాఁ
డడలక నీవు కంటఁబడి నంతనె హుమ్మని హుంకరించు; నె
వ్వఁడువసనిన్నుఁ గాచుకొన వచ్చునునాకు వచింపుమర్జునా ?

గుఱ్ఱములఁ గాపాడుకొనుచు నన్ను నేఁగాచుకొను నప్పటికే తలప్రాణము తోఁకకువచ్చును—వినుచున్నావా! అర్జునా? నన్ను—గుఱ్ఱములనీవు సంరక్షింప నవసరము లేదు— నిన్ను నీవు కాచుకొని యుద్ధముఁ జేసినఁ జాలును.

అర్జు:—కృష్ణా! నన్ను నీవెఱుఁగుదువు. నిన్ను నేనెఱుఁగుదును—ఇప్పుడీ ప్రసంగముతో నేమిప్రయోజనము——

(తెరలో రణదుందుభి మ్రోగును)

అర్జు:—విన్నావా!

గీ. సమరదుందుభి మ్రోగించి సరభసమున
వచ్చెఁ గర్ణుండు; వ్యర్థ సంభాషణమున
నిట్లుకాలంబు వెచ్చింప నేల మనకు?
నేనెఱుంగని కర్ణుఁడా నిజము చెపుమ.

కృష్ణు:—ధర్మనందనా? నీ వింత భయపడ నవసరము లేదు. శల్యుని సారథ్యము—బ్రాహ్మణశాపము—కర్ణునకుఁ బ్రాణాపాయ కరములు—ఇంతకు నీ తమ్ముఁడు తక్కువవాఁడా ?

శా. ఠంఠంనాదము మారుమ్రోగగ ధనుష్టంకారముం జేయు శ్రీ
కంఠున్ దాకి జయించి పాశుపతమున్ గైకొన్నవాఁ డక్కటా
శుంఠున్ కర్ణునిఁ జూచి జంకునె? మహాశూరుండు నీ తమ్ముఁడు
త్క్రంఠన్ దక్కియొకింత తాళుము భయోత్పాతంబు నీకేటికిన్.

ముందు మేము వెడలుచున్నారము. వెంటనే భీముని—
సాత్యకిని బంపుము........

(ముువ్వురు నిష్క్రమింతురు.)

ఇది

తృతీయాంకము.

కర్ణ విక్రమము

తురీయాంకము.

కురుక్షేత్రము. ప్రవేశము—భీముఁడు.

భీము:—“కర్ణునితో దృష్టద్యుమ్న సాత్యకిప్రముఖులు పోరుచుందురు. నీ వొకరొార దుశ్శాసను మార్కొని పోరుము. దుర్యోధనుఁడు వచ్చినచో నర్జునుఁడడ్డగించును. అశ్వత్థామ యుద్ధమునకు రానని ప్రతిజ్ఞఁ జేసెను. సులభముగ దుశ్శాసను వధియింపవచ్చు”నని శ్రీకృష్ణుఁడు నాకుఁదెలిపెను. (తెర వైపుజూచి) కృష్ణుఁడాజ్ఞాపించినటు లల్లదే, దృష్టద్యుమ్నుఁడు,సాత్యకియుఁ గర్ణునితో నతితీవ్రముగఁబోరుచున్నారు. ఇదియే మంచిసమయము. దుస్ససేనుని జాడయేనాకుఁ గనుపట్టకున్నది. ఓరీ! పశువా దుశ్శాసనా!

చ. కసికరమున్ దొలంగి సతి గాసిలఁ జేసిన దుష్టచిత్త! నా
మనమున నాటుకొన్న యవమానము కౌరవ నాశనార్థమై
యనలము భంగిఁ బ్రజ్జ్వలితమై కనుదమ్ములు, నెమ్మొగంబునన్
గనుపడి నిన్ను నొక్కత్రుటి కాలములో దహియింపకుండునే.

ఓ కౌరవవీరులారా! మీయువరాజెచ్చట డాగియున్నాడు? నేడు రణరంగము నలంకరింపఁడాయేమి ?

గీ. యమతనూజునాజ్ఞా శృంఖ లమున బద్ధ
మయ్యె భీమగజంబంచు నరసి నాడు
సభను చూపించె నసమాన సాహసంబు
నిపుడు రాడేమి ? నేడు విశృంఖలుండ.

ఓ కౌరవయోధులారా! మీరేడ పాండవులతో యుద్ధ మొనర్చుటేడ. కురువంశము నశింపఁజేయుటకు నే నొకండఁ జాలనో ? మిమ్ముల మీతేని వధించుటకు నొక్క త్రుటికాలమైన నా కక్కఱలేదు. పాండవులనిన నల్పులని మీ రెల్లరుఁదలంచి కౌరవపక్ష మవలంబించిరేమి?

గీ. సింహశార్దూలములతోడఁ జెలఁగి హరిణ
కోటి పోరాటమును సల్పఁ గోరినట్లు
పాండవానీకములతోడ బవరమునకుఁ
గడఁగి మోహరించు తలంపు కౌరవులకు.

ఉ. శూరుఁడటంచు నించుకయు సూతజుగీతజు లెక్కసేయ, వి
స్తార బలాధికుండనుచు శల్యునిగిల్యునిఁ గంటఁజూడఁ బె
న్దోరపు బల్లిదుండనుచు ద్రోణజుగీణజు సాటిసేయ, దు
ర్వారగదాహతిన్ గురు నృపాలునిఁ గాలుని ప్రోలికంపెదన్.

(అని తెరవైపుఁజూచి) హా క్రూరచిత్త! పాండవద్వేషి! ఇప్పటికి నాకంటఁ జిక్కితివిరా దుశ్శాసనా!

చ. నరపశు వెవ్వఁడాద్రుపద నందన కుందగఁ గొప్పుబట్టె; నా
కురుసభలో నెవాఁడు సతికోకలఁగైకొనె; నట్టి క్రూరు హృ

త్వరసిజ శోణితాసవము ద్రావఁగ నేను బ్రతిజ్ఞఁ గొంటి; నా
నెరసరి మద్భుజద్వయవనిన్ బడెఁబో! త్రావఁగలేరె కౌరవుల్ ?

ఇఁక నేఁ గాలము వెచ్చింపఁజనదు. అసహాయుండై చిక్కిన
ధర్మనాశను దుశ్శాసను నిపుడే వధింప వలెను.

సీ. విదళిత విపులోరు హృదయ కటాహ ర
        క్తౌఘవారిని స్నాన మాచరించి
    వైరి భూధవరక్త వారి ధారాధౌత
        కేతనాంబరములఁ బ్రీతిఁదాల్చి
    భయద గదాహతి భగ్నీకృత లలాట
        పట్ట రక్తము ఫాల పదవిఁదీర్చి
    క్రూరబుద్ధి కపాల సారస సంభూత
        రక్తమన్ మధు వను రక్తిఁద్రావి

గీ. దుస్ససేనుని మాంసంబుఁ దుష్టినార
    గించి; మిగిలియున్నది కాక గృధ్రములకు
    నామెతల నిత్తు; భయద సింహంబనంగ;
    నన్యరాజన్యయముఁడనై జన్యమునను.

కౌరవవంశపాంసనా! నా బాహుపంజరమునకుఁ జిక్కి
యమునకుఁ దక్కితివిరా! (అని గదాదండముఁ ద్రిప్పుకొనుచు
భీముఁడు విక్రమించును.)

———

కర్ణవిక్రమము

కురుక్షేత్రము—కౌరవశిబిరప్రాంతము

(మూర్ఛాగతుండైన దుర్యోధనునితో సూతుఁడు ప్రవేశించును.)

సూతు:—అన్నప్రతిజ్ఞ కెక్కడ భంగము వచ్చునోయని యర్జు
నుండు శరపరంపరల వీరసందోహముపై వెదజల్లునపుడు
మా రాజు తమ్ముని బోవఁబోవుతటి వాని క్రూర
నారాచములకు మూర్ఛాగతుండయ్యె. ఇఁక భీముని
యాటోపము నుడువవలెనా ?

ఉ. మన్నిగొనంగవేపులను మాటికి వేఁటరి పంచినంత లా
వెన్నఁ వాఁడిగోళ్ల వధి యించుచుఁ గ్రొవ్విచరించునట్టి ము
వ్వన్నె మెకంబుచందము, స్ప పాలునిపంపున రేఁగు బంట్ల నా
పన్నురఁజేసి కచ్చియ నవారిత లీలనొనర్చె నుగ్రుఁడై.

భీష్మద్రోణ సైంధవాదివీరులు మున్నె గతించిరి. దుశ్శాస
నుండు తన కనులయెదుట వధింపఁబడియె. ఇట్లయ్యుఁ గర్ణుఁడు
తన్నుఁ గాపాడఁగలఁడను నడియాస యెందులకో తెలియకున్నది.
(అని దుర్యోధనుఁజూచి) పాపము. రాజరాజై సకలైశ్వర్యముల
ననుభవించి పెక్కు సామంతరాజులచే సేవితుండగు నితఁడెట్టి
యిక్కట్టులకుఁ బాల్పడియెను.

గీ. వీఁక మత్తిల్లయేనుంగు మ్రోఁకు విఱిప
నాకులన్నియుఁ దెల్లిన యటుల, గామ్బు
బిడ్డయన్ గూరు కురువంశ వృక్షమడలఁ
గొట్టఁ గౌరవసంతతి కూలెనకట.

దుర్యో:—(మూర్ఛఁదేరి) తమ్ముఁడా! దుశ్శాసనా! భీతిలకుము. ఇదే వచ్చుచున్నాఁడ.

సూతు:—మహారాజా! శాంతింపుము. శాంతింపుము.

దుర్యో:—ఓయీ! రథము రణరంగమునుండి తొలఁగించితివేల?

సూతు:—ప్రభూత్తమా! ఇంచుక తాల్మిఁబూనుడు.

దుర్యో:—ఓరీ! రాజద్రోహి!

గీ. పాండవాధముఁ డొక్కఁడు గండుమిగిలి
తమ్ముకుత్తుక తెగటార్పఁ దలఁచునపుడు
నాదు గారాబుఁదమ్మునిఁ బ్రోదిసేయ
నేగు నన్ను సంకిలిసేయు దే దురాత్మ.

సూతు:—రాజాధిరాజా! నేను దురాత్ముఁడనే. యువరాజుగారు వీరస్వర్గముఁ జేరిరి.

దుర్యో:—హా! తమ్ముడా! దుశ్శాసనా! మదాజ్ఞానువర్తీ!

సూతు:—దేవా! ఊరడిల్లుఁడు. గురుపుత్త్రుఁడదే వచ్చుచున్నాఁడు.

దుర్యో:—హా కురువంశవిభూషణా! సోదరరత్నమా! భీష్మద్రోణు లడంగినను, సుతులు, చుట్టములు నశించినను, గెలువఁగల నను నాశావృక్షమునకు నీ కతనచలనము పుట్టినది గదా! తమ్ముడా! ఇఁక రాజ్యమేల? యుద్ధమేల? హా! సోదరరత్నమా! దళితరపుసేన! దుస్ససేన!

అశ్వ:—(ప్రవేశించి) జయము. జయము. మహారాజా!

సూతు:—(తనలో) వారువముల విశ్రమింపఁజేసెదఁగాక. (అని నిష్క్రమించును.)

దుర్యో:— ద్రోణనందనా! ఇంకజయమేల ?

సీ. ఎవ్వనిపేర్విన్న నేడుసంద్రంబులు
జీవనంబులఁబాసి చెడి నశించు
నెవ్వనిఁగాంచిన ఋషులాదిదేవతల్
గడగడభీతిచే వడఁకువార
లెవ్వనిసభలోన నెదిరింపఁజాలక
భీముఁడంతటివాఁడు బెండువడియె
నెవ్వని బల్మికి నెంతటిఁజోదైనఁ
బిఱికితనంబున వెన్నుసూపు

అ. వె. నెవని బెట్టిదంపు రవలి వీనుల విన్నఁ
బాండురాజు సుతుల గుండె మండు
నట్టి నాదు తమ్ముఁ డట్టి గండుమగండు
దిక్కులేక నేడు తెగినవాఁడు.

అశ్వ:—రాజా! ఊరడిల్లుము. గతించినకార్యమునకు విచారించిన లాభమేమి? తొలుతనే యుద్ధమువలదని పెద్దలు నుడివిరి గదా ?

దుర్యో:—హా! తమ్ముడా! మదాజ్ఞానువర్తీ!

సీ. కడిఁదిబొబ్బ మెకంపుఁ గడిమిలావులమీఱఁ
గాఁజాలు కర్ణుండు ఘనబలుండు
సాఱుని దీర్చసి ద్రోణుఁ జేయఁగలట్టి
గురుతనూజాతుండు గురుబలుండు
క్షాత్రవకాంతార సంహారఖేలనా

యత్త చిత్తుఁడు కృపుం డధికబలుఁడు
కొండలన్నియు గుండ పిండిసేయగనోపు
శల్యుండు శత్రుహృ చ్ఛల్యసముఁడు
ఆ. సమదగజసమాన సత్వమూర్తివి నీవు
పోరి యుసుఱుఁగోలు పోవుటఱయఁ
గంజభవునివ్రాత కారణంబగుఁగాక
గాలిచూలి బలిమి కారణంబె.

అశ్వ:—రాజా! ఎవరున్న నేమి? కాలధర్మము మీఱ నెవ్వనితరము.
మిగిలినవారిఁ జూచియైన సంతసింపుము.

దుర్యో:—ద్రోణనందనా! మిగిలినవా రెందరున్నను నా కేల?
గీ. ఘనతరంబగు నుద్యాన వనమునందు
నెన్నియున్నను వృక్షంబు లేమిఫలము?
సౌరభంబున సకల దిక్చయమునించు
స్థల కమల మొక్కఁడేనియుఁ జాలదొక్కొ.

అశ్వ:—రాజా! విచారించిన లాభమేమున్నది? నా పలుకులాల
కించిన బాగుపడియెదవు. కర్ణుఁడు నినుఁ బ్రోవఁజాలఁడు.

దుర్యో:—నన్నుఁ బ్రోవఁజాలఁడా? ఏమనియెదవు?

అశ్వ:— అనుట కేమున్నది? నాపలుకులఁగల నిజము గ్రహింప
కుంటివి. అందులకు విచారింపుచుంటివి. మన్మనోభిప్రా
యముఁ బూర్ణముగఁ దెలిపెద వినుము.

శా. ఆవాచాలుని కర్ణు నమ్మికొని బాహాటంబుగా నీవు పెన్
జేవల్ లావులఁ గల్గు పోటరివలెన్ జృంభించి గర్వించి రా

కీలిం జూపినఁ గీడుమూడు ననిఁ ఘోటిన్ బోరు బంటెవ్వఁడీ
వాఁ? వాడా? యెవఁడోపుఁ గ్రీడిఁ దునుమన్ బ్రారూఢిఁ గం దెల్పుమా.

దుర్యో:—నిరుత్సాహంపుఁ బలుకుల నీ వెన్ని పలికినను సూదిమోపు నంత నేలయైనఁ బాండవుల కీయఁ జాలను. పిత్రార్జితమైన రాజ్యమును పాండవుల కెట్లొసంగఁ గలము.

అశ్వ:—ఒసంగుటకు మానుటకు నీ వెవండవు. ఇట్లు పలికినవార లనేకులు గలరు.

ఉ. ఆరయ నెంద ఱెందరు ధరాధిపులేలి నశించియుండరీ
ధారుణి యెల్ల నొక్కనికిఁ దక్కెనె? యెయ్యది శాశ్వతంబు? ని
ష్కారణవైరమూని యనిఁ జచ్చుటయే ఫలమొండుగాక, దు
ర్వారబలాన్వితుం డెవఁడొ వాఁడె సమస్త ధరాధినాథుఁడౌ.

దుర్యో:—ఆఁ ఏమీ? కురురాజ్యరమానాథుఁడగు దుర్యోధనుఁడా నశించునని పలికెదవు.

అశ్వ:—అట్లు నేఁ బలుకఁ గలనా? లోకనైజముఁ దెలుపుచుంటిని.

ఉ. "ఏను బలాన్వితుండను మహీస్థలి నెల్లను నేన యేలుదున్
గాని యొకండు నన్ను నరికట్టఁగ జాలఁడు; నా పురంబునన్
భానుఁడు గ్రుంకఁజాలఁడ"ను పల్కులఁ బల్కిరి రాజు లెందఱో
మానవనాథ! యీ దురభిమానముతోఁ బని యేమి చెప్పుమా.

దుర్యో:—గురుపుత్త్రా! రాజద్రోహమునకుఁ బాల్పడుచుంటివా?

అశ్వ:—రాజద్రోహ మిం దేమున్నది. నీమేలు గోరువాఁడఁ గాన మంచిచెడ్డల నెఱుఁగఁ జెప్పితిని. కర్ణుఁడు పలికిన పలుకులఁ బట్టియా సాహసించుచుంటివి.

చ. అఱచెడి వెఱ్ఱిబీరముల యందుఁగలట్టి నిజంబుఁగల్ల నీ
వెఱుఁగవుగాక; సూతసుతుఁ డెట్లనినం దలయూఁతు వోర! ప
ల్లఱపులు నిక్క-వంబుగ జ యంబొనఁగూర్చునె? రజ్జులాడినన్
వెఱచెడువాఁడె ఫల్గుణుఁడు వోఁబరవిత్తులు నీవుఁ గర్ణుఁడున్.

దుర్యో:—నాకు గర్భవైరులగు పాండవులతో నెయ్యపు చెలిమి వాటిల్లు
నని నీ వూహించుచుంటివి. ఇట్టిపలుకులవలన లాభ మే
మున్నది.

అశ్వ:—రాజా! నీకు సోదరులగు పాండవులు గర్భవైరులా ? ఎట్టి
సంబధము లేని కర్ణుఁడాప్తుఁడా? ఏమి యీ విరుద్ధాభి
ప్రాయము.

ఉ. బద్ధవిరోధు లెన్నఁదగుఁ బాండవులంచుఁ దలంచి, కార్యసం
సిద్ధియొసర్పఁగాఁదగిన స్నేహితుఁ డాప్తుఁడు కర్ణుఁడంచు ద
ర్పోద్ధతి సాటియెవ్వరని యున్నతినుండెద వీవు; కర్ణుఁడున్
యుద్ధమునందుఁజచ్చిన సు యోధన! సాధనమేమి చెప్పుమా.

దుర్యో:—(వినని యట్లు నటించి తెరవైపుఁజూచి) ఎవఁడురా
యచ్చట ?

సూతు:—(ప్రవేశించి) ఏమియాజ్ఞ ?

దుర్యో:—రథము యుద్ధమునకు సిద్ధముగుఁగాక.

సూతు:—అమోఘము రాజాజ్ఞ. (అని నిష్క్రమించును.)

అశ్వ:—రాజా! నేఁ జెప్పునది బాగుగ నాలోచించుకొనుము. నీ
కుపదేశించుట దోషమని యెఱుంగుదు. పాముసకుఁ

బాలు విషనర్దనమన్నట్లు సజ్జనోపదేశమున మూఢుఁడు ప్రకోపించుఁగదా ? (అని అశ్వత్థామ నిష్క్రమించును.)

దుర్యో:—ఈ పలుకులకు దుర్యోధనుఁడు భీతిలునా ? వైరుల వధించి సామ్రాజ్యవైభవములఁ బడయుఁదలఁచుట నృపుని స్వభావముగదా? యుద్ధక్రమ మెట్లున్నదియుఁ బరీక్షించె దఁగాక. (అని నిష్క్రమించును.)

రణరంగము.—కురుక్షేత్రము.

(దుస్ససేనుని శిరముఁ దొడపై నిడి కర్ణుఁడు విచారించుచుండును. శల్యుఁ డోదార్చుచుండును.)

కర్ణు:—ఈ మృతకళేబరముఁ జూచుటకు నా కను లెట్టి పాపంబుఁ గావించెనోగదా? హా! దుశ్శాసనా!

గీ. అప్రిహాత సుప్రతాపంబు సుప్రసిద్ధ
శౌర్య గాంభీర్య బలసాహ సములఁగలుగు
నీవు లేకుంటఁ గురువాహి నీ గణంబు
లోపముం జెందె నధిక సంతాపమునను.

శల్యు:—పాపము! నీ విట్లుచింతించిన లాభమేమి? చచ్చినవారలు లేచి వత్తురా? కాలము మిమమించినది.

కర్ణు:—హా దుశ్శాసనా! నీవు చచ్చిపడియుండుటఁ జూచుచున్న యీ కన్నులు నన్ను మోసపుచ్చుచున్నవి.

గీ. చచ్చిపడియుండుటద్ది నిశ్చయమయ్యెనఁ
జూచుచున్న కొలంది నా చూడ్కి నన్ను
మోసపుచ్చెడి; బమ్మెర పోయెబుద్ధి;
లెమ్ము నేను కర్ణుఁడఁ గౌగి లిమ్ముసఖుఁడ.

శల్యు:—కర్ణా! సైన్యాధిపతివయ్యు నీవు చింతించుచున్న, మిగిలి యున్న సైన్యము దైన్యముఁజెందును. యుద్ధమునఁ జచ్చిన వారిఁగూర్చి దుఃఖించుటయా కర్తవ్యము ?

కర్ణు:—మద్రనాథా! మఱి యుద్ధమెందులకు ?

మ. కలయో నిక్కమొ వచింప నరుదై కన్పట్టె; నా కెయ్యెడన్
చెలియై చుట్టముకన్న మిన్నయయి సుశ్రీరాజ్యభోగంబులన్
గల దుశ్శాసనుఁడిట్లు చచ్చిపడియుంటం గాంచితిన్ స్రుక్కితిన్
పొలుపుందక్కితి నెట్లుపోరుదు ద్రవీభూతాంతరంగుండనై.

శల్యు:—విచారింపవలసినదే. ఎవరుఁ జావకుండ యుద్ధముఁ జేయ గలమా? చచ్చినవారిఁగూర్చి విచారించుచున్న లాభ మున్నదా? నీ వేడ్పు చాలించి వేగమేరమ్ము. నేను దుర్యోధనుఁ జూడవలయు. (అని శల్యుఁడు నిష్క్రమించును.)

కర్ణు:—అవునవును. లాభ మేమున్నది. సర్వము సూన్యము. నా జన్మమే సూన్యము. చచ్చిచెడి యుద్ధముఁజేసి గెలిచిన నానందించువార లెవరు. భార్గవుని శిష్యుండనై, విజిత జరాసంధాది వీరుండనై, విజయధనుర్ధరుండనై, దుర్యోధను నంతటివానికి మిత్త్రుండనై, కౌరవసేనానాయకుండనై

యుండియు, మానవాధముఁడొకండు, దుశ్శాసనుఁ జంపెఁ
గదా! హా క్రూరా! వాయునందనా! నే లేనిసమయంబునఁ
జంపిన నిన్నుఁ గర్ణుండేమిచేయునో గ్రహింపకుంటివిగా ?
నేఁజేసిన యుపకారమునకుఁ బ్రత్యుపకారము బాగుగఁ
జేసితివి.

చ. మునుపొకమారునిన్ను నొక ముల్కినిఁగొట్టి రథాశ్వసూతులన్
దునియలఁజేసి కేతనముఁ ద్రుంచిన నీవు జుణింగి పంద వై
యనినొక యోరడాఁగు సమ యంబున నీదరిఁజేరి యింటికిన్
జనుమని బ్రోచినాడ నది నాయెడ నివ్విధిఁ గీడు మూడెఁబో.

హా! దుశ్శాసనా! నినుఁజంపినవాఁడు కర్ణుఁడుగాని భీముఁడు
గాడు. చేతికిం జిక్కినాడె యీ కృతఘ్నునిఁ జంపితినేని నీవు
చచ్చియుందువా ?

మ. నదిపుత్త్రాదిమహారథుల్ వివిధ సేనానాయకుల్ నన్ను నె
ల్లిదముంజేసినఁ గోపభార వహనక్లేశంబు నెమ్మోమునం
గదురన్ వారల నీసడించిన నినుం గాపాడలేనైతి; నా
కిదియేనా కడసారిచూపు విధినే నేమందు దుశ్శాసనా.

మ. నదిపుత్త్రుండు, ఘటోద్భవుండు, హరునైనన్ మీఱు దోస్సార సం
పదచేఁ గ్రొవ్విన వీరులయ్యును సుహృద్వాత్సల్యమేపార నా
కద[illegible]బే బహుభంగులంబొగడు నిన్ గాపాడలేనైతి; నా
కిది యేనా కడసారిచూపు విధి నే నేమ[illegible] దుశ్శాసనా.

మిత్రమా! దుశ్శాసనా! ఇదియే కడసారి కౌగిలి. ఇదియే
నా కడసారి చూపు. (అని లేచి ధనుస్సుఁబూని)

గీ. ప్రళయపర్జన్య ముక్త నిర్ఘాతసంఘ
సదృశపుంఖానుపుంఖాస్త్ర సంచయ దళి
తారి కదళికాషండ సంహారఖేల
నంబుఁ జూపెద నిష్కాండ నంబుగాగ.

(అని తెరవైపుఁజూచి) ఓ పాండవయోధులారా!

శా. వీరిడంగ్రెకొని డాఁగిరో పఱచిగో భీతిల్లిరో నేడు పో
రాడంజాలరొ? నేను లేని తఱి ర క్తౌఘంబులందాడి జ
ల్లాడంజాలిరె? చక్రి సంతసిలెనే యాశాశ్య మీడేరెనే
ఏడీ భీముఁడు వాని తమ్ముఁడు నరుం డేడీ విలోకింపరో.

(అని నిష్క్రమించును.)

పాండవశిబిరప్రాంతము

ప్రవేశము.—కృష్ణార్జునులు.

అర్జు:—కృష్ణా! రణరంగముఁజూడుము. ఎన్నఁడులేని సంక్షోభము నే డుండుటకుఁ గారణము దుస్ససేనుఁడు వధింపఁబడుటయే. అహహో! ఎంతభయంకరముగ నున్నది.

మ. ఫణిరాడ్గ్రీవ విలోచనానలశిఖా ప్రద్యోతమై పౌర్ణిమా
ర్ణవకూపారసదృక్షమై ప్రళయవేళాలోల భూగోళమై
గుణరావాన్విత రోదసీకుహరమై కోలాహలోద్వేలమై
రణభూభాగముఁ జెప్పనొప్పెఁగడు గర్జత్పుష్కలావర్తమై.

కర్ణవిక్రమము.

కృష్ణు:—కర్ణుని యాటోపమే యీ కోలాహలంబునకుఁ గారణము. ఆకసము కనంబడకుండఁ జేయునవి కర్ణుని బాణంబులే సుమా ?

గీ. కుండలీకృతచండ కోదండ కాండ
ముగ్వినిర్గత శరగణం బులను వైరి
భూధవమహోమహోగ్రాగ్ని పొలుపు సెడగ
సేయుచుండెఁ గర్ణుండు వి జృంభణమున.

అర్జు:—అన్నగారి సేమంబరయుటకుచున్న కర్ణుని పెంపణంచుటయే కర్తవ్యమని నాకుఁ దోచుచున్నది.

కృష్ణు:—అట్లొనర్చుటయు లెస్సయే. కర్ణుని యునికిఁ గనుంగొనుము

అర్జు:—(నలుదిక్కులఁజూచి) అహాహా! కృష్ణా! చూచితివా కర్ణుని భీకరాకారము. భయముగొలుపుచున్నది.

మ. ప్రళయార్కోదయకాలమై వెలిఁగె నేత్రద్వంద్వమాస్యంబు ప్ర
జ్వలితంబై బహు భీకరంబయి యవాచ్యంబై ప్రకాశించె దృ
ష్టులు బాణంబులు మూక నొక్కతటేఁ దోడ్తోఁదాకు; నౌరౌర! నా
తలమా చూచి వచింప నంగవిభు దుర్ధర్ష ప్రతాపోన్నతిన్.

అహో! కృష్ణా! అది ముఖమండలమా ? లేక యగ్ని కుండమా? ఔరా! చూచి వచింప వేయుకనులు చాలివచ్చునా ?

సీ. ఆతపపరిస్ఫోటి తాఖిల క్ష్మాధర
మధ్యాహ్న మార్తాండ మండలంబొ
బహుభీకరానల పాషాణ ఖండిత
బ్రహ్మాండభాండాగ్ని పర్వతంబొ

కర్ణవిక్రమము.

ఆత్మభూ హరణార్థ హరనయనోద్ధూత
కీలి కీలాకలా పాలయంబొ
కబళితాఖిలజీవ కల్పాంత మృత్యు భీ
షణకాలఫణి ఫణా మణిగణంబొ

గీ. ఘనగుహాతుల్య వివర భీ కర శతఘ్ని
కా వినిర్గత తత లోహ కందుకంబొ
యనఁగ దుర్నిరీక్ష్య ప్రతాపాధికమున
వర్ణనాతీతమై యొప్పెఁ గర్ణముఖము.

కష్ణు:—అర్జునా! నెవ్వెఱ పాటొందుచున్నావేమి ?
అర్జు:—కృష్ణా! కర్ణునిఁజూచి మాటలాడుము.

గీ. భయదసంవర్త పావక జ్వాలలనఁగ
సంజకెంజాయ రంజిల్లు చక్షువులను
యముని దంష్ట్రలఁబోలు బాణములఁ బూని
వచ్చెఁ గర్ణుండు దురము దుర్భరము కరము.

కష్ణు:—అర్జునా! నీవు విజయుఁడవే ? సందియముఁ గొల్పుచున్నది.
కనులార నీ మొగముఁ జూడనిమ్ము.

చ వెరవున శర్వునింగెలిచి భీష్ముని బల్మినిఁగూల్చి ద్రోణు సం
గరమున నోర్చిపేర్చిన మగండ బలుండ నటంచు నీవు పెన్
గరువముఁబూను లావరివి కర్ణుని మోమునుగాంచి పందవై
పరువిడి పోదలంచెదు సె బాసు! బృహన్నల!నిన్ను మెచ్చితిన్.

ఇంతియగాక నీవు పులుకునది సహితము యోగ్యముగా నున్నది. అపజయము వాటిల్లునని గ్రహించియుఁ బోరఁదగదు.
(సోత్ప్రాసముగ)

గీ. ఫాలనేత్రంబు తెఱచిన ప్రళయకాల
కాలకంఠుని వలె నేఁడు కర్ణుఁడదిగో
వచ్చియున్నాడు నీశక్తి పనికిరాదు
రథముఁ ద్రిప్పెద మృత్యుకా రణము రణము.

అర్జు:—కృష్ణా! పందనను కొంటివా యేమి? సరియే. యుద్ధమునకు రథముఁ ద్రిప్పుము. నీవు మెచ్చుకొనునట్లు కర్ణుని మోహ రించెద.

కృష్ణు:—(సోత్ప్రాసముగ) వలదు. వలదు. అంతటిసాహసంబున లాభమేమి ?

గీ. తొలుతఁ జాకున్న నావల గెలుపుమాట
చూచుకొందము డెందము సూటిపఱచి
రథముఁ ద్రిప్పెద నర్జునా ప్రాణమున్న
వనమునందైన నివసించి బ్రదుకవచ్చు.

అర్జు:—కృష్ణా! పోరాడుటకు దేశకాలపాత్రముల నెఱుఁగవలదా. కర్ణునిచే నవమానింపఁబడిన యన్నగారి సేమం బరసివచ్చి పోరాడవలెనని నా యభిప్రాయము. ఎఱిఁగి యుండియు నిట్లు యుక్తాయుక్తము లరయకున్నందులకు విచారించు చుంటిని.

కర్ణవిక్రమము.

కృష్ణు:—అర్జునా! యుక్తముగానే పలుకుచుంటి. ఇందయుక్త మేమున్నది.

చ. కొలువుననాడు సూతసుతుఁ గూల్చెదనిశ్చయమంచు ద్రోణ భీ
ష్ములు వినుచుండ గాండివముఁ బూని వచింపవా? రిత్తపల్కులన్
బలికితొ? నీదుజివ్వ బహు భాషలనేర్చెనొ? త్రుప్పువట్టెనో
ములుకులు? మేలు! మెచ్చఁదగు పోటరివాడువు మాటలేటికిన్?

అర్జు:—కర్ణునిఁ జంపఁజాలననియంటినా? లేక భీతిల్లుచుంటినా? అనుచితములనేల భాషించుచుంటివి?

కృష్ణు:—అర్జునా! కర్ణునిఁ జంపెదనని పలుకుచుంటివే-అల్పుఁడనియా నీ యభిప్రాయము.

చ. అతఁడలసుండుగాఁడు, శిరమందు శిరోజములెన్ని, యన్ని పో
రితముల నాటితేటిన గరిష్ఠుఁడు; వీరులలో వరిష్ఠుఁడ
ప్రతిహత వీరుఁడాతని శరంబుల కుల్లముతల్లడిల్లె; నో
ర్పితిఁ బరికించితిన్ సమరరీతి; గ్రహించితి నీదుచేవయున్.

సీ. భక్తవత్సలుఁడైన ఫాలాక్షుతోఁ బోరి
గెలుపొందు టది యొక గెలుపు గాదు,
సుతుఁడంచు వెనుదీయు సురనాథుతోఁ బోరి
జయమందు టది యొక జయము గాదు,
పక్షపాతముఁ బూని వచ్చిన భీష్మునిఁ
గూలఁద్రోయుట యది గొప్పగాదు,

కర్ణవిక్రమము.

కూర్మశిష్యుఁడవంచుఁ గొనియాడు ద్రోణుతోఁ

బోరాడుటది యొక పోరుగాదు,

గీ. మగధదేశాధిపుని గెల్చి మాలినీ పు

రంబుఁ గానుకగాఁ గొన్న రాజవరుని

విజయకోదండ ధిక్కృత వీరవరుని

కర్ణుని, జయింపఁబొమ్ము ప్రఖ్యాతిఁగొమ్ము.

అర్జు:—కృష్ణా! ఏమనుచుంటివి? కర్ణుని జయింపఁబొమ్ము ప్రఖ్యాతి గొమ్మనియా? అయ్యది నాకు ఘనముగాదు. కర్ణుఁడనిన నాకొక లక్ష్యమా?

గీ విజయనామాంకితుండను విబుధ వినుత

సత్వముంగల వీరుండ సవ్యసాచి

నరి నృపాల కర్ణజ్వర మైన దేవ

దత్తమున్ వినఁ గర్ణుఁడెంతటి ఘనుండో?

కృష్ణు:—అర్జునా! అన్న సేమంబరసివచ్చి పోరాడెదనని యంటివే. అప్పుడీకర్ణుఁ డేమగును?

అర్జు:—భర్గునమందుచున్నయగ్ని కాలక్రమమున శిశిరస్వభావముఁ జెందకుండునా ?

కృష్ణు:—అట్లనా? సరియే. మీ యన్ననుఁ గాంచివచ్చి పోరుటయు లాభకరమే? నీ యభిప్రాయముతో నేకీభవించితిని. రమ్ము పోవుదము.

(ఇరువురు నిష్క్రమింతురు.)

కర్ణ విక్రమము

పంచమాంకము.

పాండవ శిబిరము.

విచారముతో ధర్మరాజు ప్రవేశించును.

ధర్మ:— నేననుకొన్నట్లయినది. ద్రోణభీష్మాదివీరుల భయము నా కించుకంతయు లేకున్నను కర్ణుని భయమొండు నన్ను బాధింపుచుండెడిది. వనవాసంబునందు సమయమునఁ గర్ణునిభీతిచే నిద్రాహారంబులు లేక కృశింపుచుండెడివాఁడను. కురుసేనాంగ వనప్రదేశమునఁ గౌరవ క్రోడములను బరిమార్పఁదలంచు మాకుఁ గర్ణవ్యాఘ్ర మెదురగుచున్నది. కర్ణుఁడు నాకొనర్చిన యవమానము మఱచెదనన్న మఱపునకు రాకున్నది. జయము సంశయము. కీడు నిశ్చయము.

మ. ఉదిలంబింతయు లేని కర్ణుఁడు సముద్యోగంబు నందుంటచే
నెదిరిన్ గెల్చుటచాలదుస్త్రము, శ్రీకృష్ణుండు మా పార్థునిన్
గదనక్షోణినిఁ బ్రోవఁగాఁగలఁడె? కిం కర్తవ్యతా సంశయా
స్పదచిత్తంబునఁ దల్లడిల్లెదను నా ప్రారబ్ధ మెట్లున్నదో.

కర్ణుండు సైన్యాధిపత్యము వహించినప్పటినుండియు నా

చిత్తక్షోభ మింతింతయని వచింపవలనుపడదు. మీఁదు విచారింపక యుద్ధకార్యభారము వహించితి.

చ. చులకనఁజేసి కౌరవుల చొప్పునెఱుంగగలేక బేలనై
తలఁచితిఁగ్రూరకౌరవ శతంబును యుద్ధమునన్ వధింప నా
కలవియె యద్ది! వట్టి యడియాసయటంచు నెఱింగితిన్ సుప
ర్వులకు నజేయులైనకురు భూపతులన్ బరిమార్పశక్యమే ?

మున్నిట్టిపాటు పాటిలునని విచారించియున్న సౌఖ్యమునగ వనమునందు కాలంబు పుచ్చియుందును. ఇపుడిట్లు విచారించుట జనుల నైజమేగదా ?

గీ. స్వీయ బలసాహసంబుల విశ్వసించి
శత్రువులు స్వల్పులనియెంచి సమరకార్య
భారమువహించి పోరాడి బాధలొంది
కందుటది నైజమయ్యె లోకంబునందు.

సేవ:—(ప్రవేశించి) జయము. జయము. మహారాజా ? వాకిటఁ గృష్ణార్జునులు వేచియున్నారు.

ధర్మ:—సత్వరమే వారలఁబ్రవేశపెట్టుము.

సేవ:—రాజాజ్ఞ (అని సేవకుఁడు నిష్క్రమించును.)

ధర్మ:—కృష్ణార్జునులు కర్ణునిఁబరిమార్చి యుందురని తోఁచుచున్నది. అంతటి యదృష్టము నాకుఁ జేకూరునా? శ్రీకృష్ణుఁడుండగా నంతటి యదృష్ట మేలవాటిల్లకుండును. .... ఏమి నామాహాత్మ్యము.

గీ. కర్ణునిబలంబు విక్రమ క్రమమెఱింగి
యున్నమది వాని వధ విన నుత్సహించుఁ
దనదుబలహీనత నెఱుంగఁ దలఁపదయ్యె
నాశయనునది బుద్ధి జాడ్యంబుగాదె.

ఇంతియగాక యితరసహాయ మపేక్షించి యుద్ధభారము వహించినమాకు నష్టంబుదక్క లాభ మెట్లుండును.

గీ. కృష్ణుఁడున్నాఁడు మున్ను! మా కేమిహాని
యనుచుఁదలఁచితి వైరంబు నల్పముగను
తలఁకుఁదాకకుండిన నేమి తెలియదనెడి
యార్యవచనంబు సార్థక మయ్యె నేడు.

(కృష్ణార్జునులు ప్రవేశించి) కౌరవసామ్రాజ్యలక్ష్మీ ధురంధరునకు జయంబగుఁగాక.

ధర్మ:—(సంతోషముతో వారల నెదుర్కొని)

గీ. క్రూరకౌరవ వీరసం హారకార్య
భారమువహించు మీరలు భండనమునఁ
గర్ణునివధించినారె! నిక్కంబుఁదెలిపి
క్లేశము దొలంగ ననుఁ గౌగి లింపుడిపుడు.

కృష్ణ:—(తనలో) కర్ణుఁడు వధింపఁబడెనని యీతని యభిప్రాయము. (ప్రకాశముగ) రాజా! కర్ణుఁడే చచ్చెనని చెప్ప నేల! ఏనాడుమీపైఁ జెలరేగిరో యానాడే కౌరవు లెల్లరుఁ జచ్చిరని యనుకొనుము.

అర్జు:—(తలవంచుకొనియుండును)

ధర్మ:—కృష్ణా! కర్ణుఁడొనర్చిన యవమానము మఱచెదనన్న మఱపునకు రాకున్నది.

కృష్ణు:—ఏమీ! ఆమూర్ఖుఁడంతటి యవమాన మొనర్చెనా ?

ధర్మ:—ఒనర్చెనాయని ప్రశ్నింపుచుంటివా! ఏమని చెప్పవాఁడ!

చ. సురలకునైన దుర్భరము సూతతనూభవుఁద్రుంప నమ్మిమీ
పిఱికితనంపు డెందమున భీతిలుచుంటిని పెంపుఁదక్కి, నన్
దురమునఁగ్రూరభల్లముల దుమ్ములుచిల్లులుపోవఁగొట్టె; శ్రీ
హరునిపదంబులాన నిజ మాడెదఁగల్లవచింప శ్రీహరీ.

అర్జు:— (విచారముతో) నే బ్రదికియుండియు మీకుఁగష్టముఁ జేకూర్చితి. కర్ణునిఁదాకఁబోవుతఱిఁగర్ణ కఠోరముగ నీ ఘోరవార్తవిని మీసేమమరయవచ్చితిని.

ధర్మ:—ఛీ ! ఛీ ! అర్జునా! కర్ణునిఁబరిమార్పకుండ నాసేమం బరయ వచ్చితివా! కర్ణునిఁ జంపనీతరమానా! మున్నె మనలనందఱ నాతఁడోడించె. క్షత్రియుండవై యుండియు వైరినిర్జించుటయో ప్రాణంబుల విసర్జించుటయో యొప్పుఁగాని సిగ్గులేక ననుఁజూడవచ్చితివేమి ? అట్లయినఁగర్ణునిఁ జంపుకార్య భారము నేనే వహించెద.

ఉ. ఆలమునందుఁ గర్ణుని బృహన్నలయా వధియించు శూరుఁ డౌ
రా? లయకాలరుద్రనయ నాగ్నికణంబులభాతి, మృత్యుదం

ష్ట్రాళివిధంబు భీకరమ దస్త్రపరంపరఁ గ్రుమ్మరించి, నేఁ
గాలుడనై వధించెదను కర్ణ సుయోధన దుష్టయోధులన్.
(తెరవైపుఁజూచి)

మ. ఎదసంతోషముబూనవేమి! భయమేలే ద్రౌపదీ! యర్జునుం
డెదిరిన్ గెల్చుట చాలదుస్తరము? శ్రీ కృష్ణుఁడుచక్రంబునన్
గదనంబున్ బొనరింపనేల! విను నీ కష్టంబు గట్టెక్కనే
డిదె జృంభించెద సూతజాదిరిపులన్ హింసించెదన్ ద్రుంచెదన్.

గాండీవగదాదండ చక్రంబులవిశ్వసించి తెచ్చుకొన్నది
చాలు. కురులతోనేమి ! (అని కృష్ణార్జునభీముల నుద్దేశించి)

శా. గాండీవంబాక కేలనేల నర చక్రంబేలకృష్ణా ! గదా
దండంబేటికిభీమ! సంగరమునన్ దర్పాంధులన్ వైరులన్
ఖండింతున్ వెనుదీయకిప్పుడ భుజా కాండద్వయాలంకృతో
ద్దండాఖండధనుర్విముక్తశరసంతానంబునన్ జూడుడీ.

కృష్ణు:—రాజా! మేమిచ్చటికివచ్చుట నీసేమంబరయు తలంపుగాని
మఱియొండుగాదు. నీవిట్లు కోపించిన లాభముండునా!

గీ. శౌర్యమునఁ దత్తరిల్లినఁ గార్యమగునె !
నక్కయా కుక్కయా కర్ణు నుక్కడంప !
వ్రేల్మిడింజంపఁదరమె యా వీరవరుని
నోర్మివహియింపవలెఁగాక ధర్మరాజ.

ఇంతియగాక కర్ణునిఁజంపుటకుఁ గృష్ణార్జునులు చాలకున్న
నితరుఁడెవ్వఁడు సమర్థుఁడగును!

ధర్మ:—అట్లయినచో నీకష్టమెందులకు!

చ. అలమొనర్చెదన్ విజయ మందెదనంచువచించుఁగ్రీడి! ప్రా
 ల్మాలికపల్కుతోఁదురభి మానముతోఁ బనియేమి మాధవా
 చాలునురాజ్యకాంక్ష; కడు సంతసమొందెదలేకయున్న ? ని
 ర్మాలముగాకయున్నెకుల మున్ బలమున్ గలబంధుకోటియున్.

అర్జు:—అన్నయ్యా! తప్పులన్నియు సైరింపుము. కాలముఁబట్టి గదా కార్యములు చక్కఁబడును. భీతిలి డాఁగుటకు వచ్చితినని నీవు తలంపకుము.

ధర్మ:—అర్జునా! ఎందులకీ ప్రగల్భములు ?

గీ. ద్రోణుఁడో భీష్ముఁడో సురేంద్రుండో సైంధ
 వుండో భక్తవత్సలుఁడో ? కర్ణుండెవండు ?
 కురునృపాలుని ప్రాణస ఖుండతండు
 కృష్ణ సాహాయ్యమున్న నిర్జింపఁ గలవె ?

కృష్ణు:—కర్ణుఁ డెట్టివాఁడైనఁ జావకుండునా! నీవధైర్యముఁ బూని నందులకు మేమేమిచేయఁగలము.

ధర్మ:—కృష్ణా! ఇంతధైర్యము వహించుటకు వహింపకుండుటకు నేమున్నది. కర్ణుఁడు వధింపఁబడెనేని రాజ్యమువచ్చును అట్లుకాకున్నఁ గానలకేగెదము. ఇంతకు నితరులనేల దూషింప వలెను.

మ. మును నేఁజేసిన కర్మకుం దగుఫలంబున్ దక్క యన్యంబుఁ గో
 రినఁ జేకూరునె! పందవై నరుఁడువైరిం జంపలేకున్నచో

వనఘా! కానలు లేవొకో; విధి బలీయంబన్న లోకోక్తి యం
దనృతంబుండునె? మాకు నీదగుసహాయంబున్న లేకుండినన్.

కృష్ణు:—(రహస్యముగ ధర్మరాజుతో)అర్జునుఁడు ఖిన్నుఁడై చింతిలు
చున్నాడు. వానికి ధైర్యముగఁ బలుకకున్నఁ గార్యము
విషమించును. ఇప్పుడైన శాంతింపుము.

అర్జు:—అన్నయ్యా! త్రిమూర్తులుఁ బోరవచ్చినను భీతిలెడువాఁడఁ
గానని యెఱింగియు నిట్లు పలుకఁజెల్లునే!

ఉ. చేతమునందువాక్కులను చెయ్వులఁబోరితమన్న నెట్టిదో
భీతియెఱుంగఁ బాపమను భీతియ దక్క! విశేషరోషసం
భూతకుతూహలంబునను బోరి శచీపతిమెప్పుఁజెంది యా
శీతనగాత్మజాధవునిచే వరమున్ శరమున్ గ్రహించితిన్.

(ఇంతియగాక)

చ. తరుణముగాంచి శాత్రవుల దాకి జయించుట రాజనీతి; సం
గరమున నెన్నిసారు లల కర్ణుని నేను జయింపలేదు ? సు
స్థిరమతిఁ గోపమున్ విడిచి ధీరుఁడవై తలపోయు మెన్నఁడేన్
పరులకుజంకి పందవలె వచ్చితినే యవివేకమేటికిన్.

అసహాయశూరుండగు నర్జునునకుఁగర్ణుడన్న నొకలక్ష్యంబు
గాదు. కాలముఁజూచి కర్ణునిజయించెద. శాంతింపుము.

ధర్మ:—ఈ పలుకులవలనఁ బ్రయోజనమేమి ?

కర్ణవిక్రమము.

కృష్ణు:—రాజా! అందఱిఁజంపుటయా! కర్ణునిఁజంపుట. తాలిమిఁ బూని యుండుము.

ధర్మ:—తాలిమిఁ బూని చాలకాలమైనది. నీ సహాయ ముండియు లాభము లేకపోయినది.

కృష్ణు:—అర్జునునకు నాసహాయమున్న నేమి లేకున్న నేమి!

సీ. కాలకేయాదిరా క్షసులతోఁ బోరాడి
కూల్చినాఁడీతఁడో క్రూరుఁడుగాఁడె
శస్త్రాస్త్రములఁదాల్చి సంసప్తకులఁదాకి
కసిమసంగెనితఁడో క్రూరుఁడుగాఁడె
మించి భర్గుని మోహ రించి పాశుపతాఖ్య
కాండంబుఁగొనియెనో క్రూరుఁడుగాఁడె
అంగారపర్ణుని సంగరస్థలిఁబెట్టి
పరిభవించెనితఁడో క్రూరుఁడుగాఁడె

గీ. నరుఁడు వైరిచమూప్రాణ హరుఁడు విజిత
హరుఁడు గాండీవ కార్ముకధరుఁడు పరశి
రః కిరీట విరాజచ్ఛిరస్కుఁడు ఘనుఁడు
కర్ణుఁడనినఁ గిర్ణుఁడనిన లక్ష్యంబెచెప్పుమ.

అర్జు:—అన్నయ్యా! గతించినదానికి విచారించిన లాభమేమున్నది. నీ సేమంబరయవచ్చిన మముఁ శీఘ్రమ్ముగఁబనుపుము అటుపై నీవెట్టివార్త వినెదవో నేఁజెప్ప నేల!

చ. పులిఁగని పాఱుజింకలన భూపతులెల్లఱు విచ్చిపాఱ నుజ్జ్వలతర తీవ్ర బాణముల వైరుల నెల్లఱఁద్రుంచి యాశవంబుల మృగయూథపక్షికుల ముల్ తినుచుండఁగఁ జూచియేచి నా
బలమును నీ కుఁదెల్పఁగను వచ్చెద నిచ్చెద భూరిరాజ్యమున్.

కృష్ణు:—ఇంక సందేహింపఁ బనిలేదు.

ఉ. రాజు, సుధీజనాబ్జ దినరాజుఁ గృపారసపూరితాననాంభోజు, నిజాశ్రితాళిసుర భూజుఁ, దృణీకృతశత్రువాహినీ
రాజు, ముఖప్రకాశజిత రాజుఁ గృతాంతతనూజు, విస్ఫుర
త్తేజు, వధింపగాఁదలఁచు ధీరునిఁ గ్రీడి వధింప కుండునే?

ధర్మ:—(తనలో) ఇఁక శాంతించెదగాక (ప్రకాశముగ)
కృష్ణా! ఆపద్బాంధవా!

ఉ. ఈరసమూని ఖ్యాతిఁగల యెంతటి వీరవరేణ్యులైన నీ
ఘోరితమందుఁగర్ణుఁబిఱు వోవకమానక లేరు; దైత్యసంహారుఁడవీవటంచు మది నారసి తమ్మునిఁ బంపుచుంటి; నీ
భారముచూవె పార్థునకపాయముబాపి విజయంబుఁగూర్పుమీ.

కృష్ణు:—రాజా ! నీవు నొక్కి చెప్పవలెనా ! నాసహాయముతో నేమున్నది. నీధర్మమే, నిన్ను రక్షింపఁగలదు.

ఉ. అక్రమరాజ లోకమహాహాయన, దిక్కులు సంచలింప, భూ
చక్రము తల్లడిల్లఁగురుచక్రము భీతిలి వెన్నుసూపఁ దో
ర్విక్రమ కేళి లోనఁబృథివీ ధర వైరి తనూభవుండు ని
ర్వక్రిత వైరులన్ దునిమి వచ్చును ధర్మమె యాతకోలగాన్.

కర్ణవిక్రమము.

ధర్మ:—(సంతోషముతో) అర్జునా? మున్ను నీవుచూపినవిక్రమము సంస్తవనీయముగానేరదు. కర్ణునిఁదునుముదువేని, శర్వుచే మెప్పుఁజెందిన నీ యశస్సు శోభిల్లును.

సీ. జంభారిచేఁబూను దంభోళి నింబోలి
రిపుపర్వతముల హా రింపవలయు
సప్తార్చితీవ్రతే జంబును వెలిబుచ్చి
మార్తురన్ మార్కులన్ మాడ్చవలయు
నతిభీకరంబైన యమునిదండముభంగి
శత్రుపాపాత్ములఁ జంపవలయు
మధ్యాహ్న భీషణ మార్తాండునివిధాన
కురురాజు తేజంబుఁ గూల్పవలయు

గీ. గెలుపులిచ్చినిఁ జేఁబట్టి కెరలవలయుఁ,
గినిసి పరచమూలోకమునన్ దునుమవలయు;
మించి నాడు భూతేశు మెప్పించి నట్టి
చాపరోప ప్రతాపముల్ చూప వలయు.

అర్జు:—అన్నయ్యా! ఇకవిళంబ మెందులకు.

మ. కరయుగ్మంబునఁ గ్రాలు సూతసుతువిల్ ఖండించి గాండీవని
ష్ఠురచాప ప్రవిముక్త భీకర శర స్తోమంబునన్; నాడు మ
చ్చరమున్ జూపివడిన్ వియచ్చరులుమె చ్చన్ బైకి లంఘించి త
చ్ఛిరమున్ వ్రక్కలఁజేసి, వచ్చెదభవచ్చిత్తంబు పొంగారగన్.

కర్ణవిక్రమము.

ధర్మ:— అర్జునా! ఈ కార్యము నీకలంతియని యెఱుంగుదును
అందులకు సందియము లేదు.

గీ. పశుపతిని గెల్చి ప్రీతిభక్తమై పాశుపతముఁ
గొన్నవాఁడవు కర్ణునిఁ గూల్పలేవె ?
వాసుదేవునిమహిమంబు వ్యర్థమగునె ?
విజయునకు విజయంబు లభింపకున్నె ?

కృష్ణా! యుద్ధమునకు నేఁ గడంగుటకుఁ గారణమీవె యెఱుం
గుదువు.

ఉ. సంధియొనర్ప నెంచి నిను శాంతమనంబునఁ బంపినాఁడ గ
ర్వాంధులు కౌరవాధములు హానిఘటింపఁదలంచి మించి యీ
రంధిని బెట్టి చాలక పరాభవమున్ దగఁ జేసిరో జగ
ద్బాంధవ! నీబలంబునఁగ దాయల దాయల మోహరించితిన్

పాండవాభిమానముఁగల నీకధికము చెప్పనవసరము లేదు.
అట్లయ్యు నీచిన్నవిన్నపమాలకించి ననుఁ గృతార్థునిఁ జేయుము.

ఉ. సంజయు రాయబారపుఁ బ్రసంగముసర్వము నీసమక్షమం
దుంజరిగెంగదా! రిపుల తోడఁ బెనంగొన నెంచి యాప్తులన్
భంజనమున్ బొనర్పఁ జల పట్టితి నాపయి నీకుఁ గూర్మియున్
రంజన లేకపోయిన నిరంజన! యయ్యది నా యభాగ్యమే.

కృష్ణు:—(ధర్మరాజు హస్తంబుల రెంటిఁబట్టి) మహానుభావా !
నన్నుఁ గరుణింపుము. తప్పులు నాయవిగా భావింపుము. నీకుఁ

దప్పక మేలుచేకూరఁగలదు. మాకాజ్ఞ నొసంగుము.

అర్జునా. పోవుదమురమ్ము.

అర్జు:—అన్నయ్యా! నీవాక్కు లమోఘంబు లగుఁగాక.

(కృష్ణార్జునులు నిష్క్రమింతురు.)

ధర్మ:—నాయదృష్టమెట్లున్నదో యట్లగును. కృష్ణుఁడుగలఁడు గదాయను ధైర్యమొండు గలదు. ఇందులకుఁదోడు భూసుర శాపమొండుగలదు! కర్ణుండుచచ్చునను నాసయుఁగలదు.

చ. అలజడిఁజెందిప్రుక్కుతి; జయాపజయంబుల నిర్ణయింపనా
కలవియె ? నాదుడెందమడి యాసఁబెనంగుచునుండెఁ గీడువా
టిలునొ? యెవండెఱుంగు మును డీకొనిపోరుట రాచపాడి? త
త్ఫలితము నిశ్చయింపఁగల భారమదృష్టముఁబూనియుండుఁబో

అయినను నీవిషయమిట్లు నిశ్చయింపవచ్చు.

గీ. దుస్ససేనుని భీముండు దునిమెఁ బల్కి
భూసురుని శాపకారణంబునను మఱియు
మద్రనాథుని సారథ్య మహిమవలనఁ
కర్ణుఁడుత్సాహముందక్కఁ గలనఁజచ్చు.

(అని ధర్మరాజు నిష్క్రమించును.)

పంచమాంకము.

రంగము:— కురుక్షేత్రము.

దృష్టద్యు:—(అధిక సంరంభమునఁ బ్రవేశించి)

గీ. శింజినీ నినాదంబునఁ జెవ్రదుపఱచి
కఠినభల్లంబులను మేనఁ గదియఁగుచ్చి
బెగడియెచ్చోట డాగెను భీముఁడనుచుఁ
జెండుచున్నాఁడు కర్ణుండు జెలగినేడు.

కృష్ణుఁ డెంతటిచమత్కారముఁ జూపించెను. పోరిపోరి యర్జునుండలసియుండుటచేఁ గర్ణుఁడాకననుఁ బురికొలిపి రథముఁ దొలంగించెను. ఇఁకకర్ణుని పరాక్రమముఁ జూచి యానందింప వలసినదే.

మ అహహాకాంచిన నెట్టివారికిభయం బౌగా, ధనుర్జ్యాముహు
ర్ముహురుద్ధూతశరప్రకాండమున రుద్రుంబోలి చెండాడుచున్
విహరించెన్ రిపుభీకరుండయి రణ ప్రేంఖ జ్జయశ్రీ కర
గ్రహణాసక్తిని; సూతపుత్రుఁడుమహా కాలుండు తథ్యంబుగన్.

ఆమూర్ఖుండు వచించినపలుకులు వానిములుకులుకన్న నెక్కుడుగ బాధింపుచున్నవి.

మ పగసాధింపఁదలంచి యాహవమొ నర్పంజాలమిన్ నన్నునిన్
దగులంజేసి తొలంగిరర్జునుఁడు దైత్యధ్వంసియున్; నీకుమే
లగుఁబో! సూతుఁడు రాచబిడ్డఁడనినే నన్నట్లు శీఘ్రింబ నీ
భగినింజూచివచించిరమ్మనుచు సం భాషించె నీర్ష్యాళువై.

నేడు కర్ణునితోఁ బోరఁదగు వీరుఁడెవ్వఁడు గనుపట్టకున్నాడు. ఇఁక యుద్ధముతో నేమిలాభము. (అని తెరవైపుఁజూచి)

చ. ప్రళయము సంఘటిల్లె సుర రాజతనూభవ! మృత్యుసర్పదం
ష్ట్రలవలెనుండెభల్లనికరంబులు పావని! శూలి శూలధా
రలపోలుపొందెఁ జూడ్కి యమ రాజతనూభవ! ప్రాణముండినన్
గలిమియునుండుఁ బాఱుడిఁక కర్ణుఁడురుద్రుఁడో వీరభద్రుఁడో.

(కర్ణుఁడాకస్మికముగఁ బ్రవేశించి పిల్లెక్కుపెట్టి దృష్ట ద్యుమ్నుఁగాంచి)

చ. పఱచెదవేని బాణమునఁ బ్రాణముఁగొందు దురాత్మ! నీదు సో
దరిమగఁడెవ్వఁడోపు నను దాఁకఁ జాలునె శూలియైన;సం
గరమునపుత్రుఁడీల్గెనని గాసిలి మూర్ఛనుబొందియున్న భూ
సురునివధించునీవు నొక శూరుఁడవే విలుబూనినిల్వఁగన్.

దృష్ట:—పరుగిడిపోవుటకుఁ బందననుకొంటివా యేమి! రాచకొ
లంబున జనించిన రాచబిడ్డనుగాని సూతుఁడఁగాను.

కర్ణ:—ఓయీ! ఈపలుకులు నీ సోదరి నేర్పెనా యేమి! ఈ బింకముల
బలుకుట మీకు నైజముగాఁబోలు. నాడునీసోదరియు
నిట్టిబింకములనే పలికెను.

మ. ననువీక్షించిన్నపోత్తముల్ దిగులుజెందన్ మత్స్యయంత్రంబు ఖం
డనమున్ జేయుటకేగ, హ్రీరహితయై నాముందఱన్ సూతపు
త్రునిఁబెండ్లాడను రాచబిడ్డనని ముద్దుల్ గుల్కఁ బల్కెంగదా!
మనుజాధీశుల దోర్బలంబుల గ్రహింపన్ శక్యమే యాపెకున్.

దృష్ట:—ఔనౌను. నీవు పలికినది లెస్సగనున్నది.

గీ. మనుజనాథుల దోస్సార మహిమ లెన్న
నెలఁతలసమర్థ లన్నచో నిక్కువంబ
సూతకులజుండు పోరుటఁ జూడ మెందు
రాచబిడ్డకుఁదగును నా రాచకేళి.

కర్ణు:—ఓరీ! క్షత్రియకులకళంకా? రాచబిడ్డలమని గర్వించిన లాభ
మేమి. మీపొగరుఁబోతుఁదన మణంగకున్నదేమి?

గీ. క్షాత్రకులము సర్వంబు నా శనముఁ జెందఁ
గంకణముఁగట్టుకొన్న భార్గవుని కూర్మి
శిష్యుఁడన్ గర్ణుడన్ నాకుఁ జెల్లదొక్క
పోటితము నందు వైరుల పొగరణంప.

ఇంతియుగాక భార్గవుని శిష్యుఁడనగుటచే క్షాత్రమర్యాద
సేవగించి పరిత్యజించితిని.

ఉ. సంగరరంగదేవికిఁ బ్రీ జీవితతిన్ బలియిచ్చియక్కటా
ఎంగిలిఁబోలు నేలకయి యెల్లవిధంబుల హింసఁజేసి యు
ప్పొంగుచు నంతరంగమున భూపులభంగి మెలంగలేక యి
య్యంగవిభుండొకండొసఁగె న్యాయ్యగతిన్ ప్రజ కంగదేశమున్.

ఉ. చోరుల వైఖరిన్ ప్రజల సొత్తుహరించుచు నాయుధంబులన్
వారల పెంపణంచి ప్రభువర్యులమంచు నరాతివీర సం
హారులమంచు క్షత్రియుల మంచు భయంకరయుద్ధరంగ దు
ర్వారులమంచుఁ జెప్పుకొను వారికి జాతియు నీతియున్నదే ?

దృష్ట:—భార్గవుని శిష్యుఁడనని గర్వించిన ఘనత యేమున్నది. అతని బలము క్షీణించెఁగదా !

గీ. రాఘవేంద్రుని నిశితనారాచములకుఁ
గండక్రొవ్వింక గ్రుక్కి భార్గవుఁడడంగె !
అంతయేటికి మొన్న ప్రత్యక్షముగను
భీష్ముఁడోడింపలేదా ? దోర్విక్రమమున

కర్ణు:—అధికప్రసంగము జేయకుము. పెద్దల నిరసింపకుము. ఇపుడు నిన్ను విడుచుటకుఁ గారణమెఱుఁగుదువా ?

ఉ. ఏ తలిరాకుబోణి, ధరణీంద్రులముందఱ సూతవంశ సం
జాతుని పెండ్లియాడనని స్తోత్రము వెల్లడిఁ జేసెఁ గొల్వులో;
ఆతరుణీశిరోమణికి నంగవిభుండెవఁడో వచింపఁ ద
త్ఖ్యాతియునీతియున్ దెలుపఁ గా వినునీకభయంబొసంగితిన్.

దృష్ట:—నేటికి మహావీరుండవైతివి.
కర్ణు:—ఓరీ క్షత్రియాధమా! మాఱుమాటాడక పొమ్ము.

కం. విడిచితిఁ గరుణించితిఁ గ
ప్పడితోఁగలవొప్పుచెప్పి వానిన్ వెన్నున్
వడివెన్నాసగఁ దెమ్ము
ష్పడు చూపెద మగబిరుదును పోటుఁదనంబున్.

ఉ. చొచ్చినచోనఁజొత్తుమధుసూదనుఁడుంకిలి సేయుఁగాక, వి
వ్వచ్చునిఁద్రుంతు?ముమ్మొనల వాలువహించి త్రినేత్రుఁడాజికిన్

వచ్చినజంకుఁదక్కి-శిత బాణపరంపరఁ గ్రుమ్మరింతు; నన్
మెచ్చి, యరాతివీరు లవనీపతులున్ గొనియాడు వైఖరిన్.

దృష్ట:— (తనలో) నీగర్వమట్లున్నది. (అని విచారింపుచు నిష్క్రమించును.)

కర్ణు:—ఇప్పటికి సర్వవిధముల యుద్ధము నా కనుకూలముగనున్నది. మున్నెట్టికీడురానున్నదియుఁ దెలియదుగదా ? అర్జునుని గెలుచుట నాకుసాధ్యమగునని కొండంత ధైర్యమున్నది గాని కృష్ణుఁడెట్టి మాయోపాయములఁ గావించునో యని డెందము సంశయించుచున్నది. కృష్ణుఁడు మాయలఁ బన్నుఁ గాక నా కుఁగలభయమేమి..... ....

నేడు శ్రీకృష్ణుఁడు, క్రీడి నాతోఁ బోరిపోరి యలసి యుండు టఁగాంచి, రథముఁతొలంగించి దృష్టద్యుమ్నుని నన్నుమార్కొనఁ జేసెను. వీఁడా నన్నుంకిలిసేయునది. నేనలసి యుండుతఱిఁ గాంచి, కృష్ణుఁడర్జునునిఁ బురికొల్పుకతంబున జయము సంశయ ముగనున్నది. ఊఁ! ఇందులకేమి. మాకు జయము చేకూరఁగలదని నేఁదలంచితినాయేమి ?

చ. ఎఱుఁగుదుఁ బాండునందను లహీనబలాఢ్యులు; ఐకమత్యమున్
దొలలని జోదులందులకుఁ దోడుసహాయముఁ జేయుఁగృష్ణుఁడున్;
కురుబలమైకమత్యమునకుం గడుదవ్వగనుండు లోన మ
చ్చరముపహించు సక్కతన సైన్యవినాశన మెంచదెన్నఁడున్.

అర్జునుండెచ్చటనున్నదియు దెలియకున్నది. ఎవరెటులున్నను నాకేమి? నేఁ బోరెదఁగాక, (అని తెరవైపుజూచి) ఓ పాండవ వీరులారా !

శా. చూడంజాలఁడొ నాదుపోటుఁదనమున్ శూరత్వముందక్కి పో
రాడంజాలఁడొ?పంగువో బధిరుఁడో యంధుండొ, ద్యోవాహినీ
చూడామోఘపవిత్రపాశుపతమె చ్చోఁజిక్కెనో సుర్కెనో;
ఏడీ యామగరాచబిడ్డఁడు నరుం డేచాయఁ బొంచుండెనో ?

(అని కర్ణుఁడు నిష్క్రమించును.)

స్థలము. కురుక్షేత్ర ప్రాంతము:—కృష్ణార్జునుల ప్రవేశము.

అర్జు:—కృష్ణా ! దేవతుల కరుణాకటాక్ష విశేషంబున నార్జించిన యస్త్రంబులన్నియుఁ గర్ణునిచే నిర్జింపఁబడియెఁగదా! అక్షయ తూణీరుండనగు నేనే యింత బెండుపడుచుండ వేఱొక్క యుక్కలుండీ కర్ణునిముందు నిలువఁగలఁడా ? భుజవిక్రమము క్రమక్రమముగ క్షీణించుచున్నది. అ-డో,యించుకయుఁ చలింపఁడు,

చ. బెదరడు చెక్కుటన్ జెమట బిందువులూరవు తూపు లేసినన్
జెదరడు వాఁడిమింగలుగు చిల్కులు నాటిన వేడియూర్పులన్

బొదలఁడు, తూణమందుఁగల ములుకులఁ, గైకొను వేళనైననుం
గదలఁడు? మేలుమేలవుర! కర్ణుని విక్రమ మింతయొప్పునే.

కృష్ణు:—అర్జునా! దీనికై యింతవిచారింపనేల ? సంరంభముడిగి శాంతుండవై యుద్ధమొనర్పుము.

ఉ. పర్యవసానమే సరణి భాసిలునోయను చింతఁదక్కి, లో
స్థైర్యముబాదుకొల్పి ధృతి దప్పక యాశయ లొంగకుండ నీ
కార్యము నీవొనర్పవలెఁ; కాలముఁబట్టిఫలించు; లోకమం
దార్యులు కార్యసాధకులు యత్నమొనర్పక మానరెయ్యెడన్.

అర్జు:—కృష్ణా! ఈ యవమానమెట్లుసహింపవచ్చు. దేవేంద్ర దత్తమైన కిరీటము.........

కృష్ణు:—అందులకు విచారింపనేల ? శల్యుని ధర్మమాయని బ్రదికినాఁడవు, సంతసింపుము.

అర్జు:—ఆచాయమననున్నట్లు కర్ణుఁడెట్లుగ్రహించెను.

కృష్ణు:—చారులవలన నెఱింగి మనలఁ దార్కొనియెను.

అర్జు:—తార్కొనెఁబో. మగుడ రథముఁదొలంగించి పాఱివచ్చుట కీర్తికిఁ గళంకముకాదా!

కృష్ణు:—అర్జునా! సమరమున సమయానుకూలముగ వ్యవహరింపవలెను.

ఉ. క్రొల్పులిపోల్కి మైమఱచి రోసము పెంపునవైరియుద్ధమున్
సల్పుతఱిన్ తొలంగఁదగుఁ జాలశుభంబగు; దాకనేని సం

కల్పము సిద్ధిఁజెందునె? న గంబులు బీటలువాఱి బ్రిద్దలౌ
పొల్పునవెట్టఁగ్రాలెడు నభోమణిబారికి నగ్గమౌను రే ?

(అంత దృష్టద్యుమ్నుఁడధిక సంరంభమునఁ బ్రవేశించి)

జయము. జయము. కృష్ణా! జగద్బాంధవా!

కృష్ణు:—(తనలో) ముఖవైఖరిఁజూడ నుల్లాసముగఁ గన్పట్టుచున్నది.

(ప్రకాశముగ) పాండవసేనాధిపతివచ్చు కార్యమెట్టిదియో

అర్జు:—(తనలో) ఇతఁడు కర్ణునకు భీతిలివచ్చినట్లు దోచుచున్నది.

దృష్ట:—ఏమనిచెప్పఁదగు. మనకు శుభకాలము సంప్రాప్తమైనది.

గీ. అడుసు మిక్కిలి పెంపొందు మడుగునందు
మదగజంబు తగుల్వడు మాడ్కినహహ
భూసురుని శాపకారణం బునను కుంగె
సంగరస్థలిఁ గర్ణుని స్యందనంబు.

కృష్ణు:—అట్లయినచో నీ శుభవర్తమానము పాండవాగ్రజునకుఁ
దెలియఁజేయుము.

దృష్ట:—ఇప్పుడే (అని నిష్క్రమించును.)

అర్జు:—కృష్ణా! సంకల్పసిద్ధుఁడవు.

కృష్ణు:—నీవు జయోందిరను బెండ్లాడుటకు సిద్ధముగ నుండుము.

(ఆటోపమున శల్యునితోఁ గర్ణుఁడు ప్రవేశించి క్రీడిఁజూచి)

ఉ. పాఱెనివేలరా హరుసె బల్మినడంచిన బంటుమిన్న! వి
స్తారయశోవిశాలురగు క్షత్రియులెల్ల హసింపఁజాప తూ

గీరములూని భీతిలిజణంగితివే మగవాఁడవౌర! దో
స్సారమడంగెనే శరము చాపము తూణముఁ ద్రుప్పునట్లెనే.
(అని కృష్ణుఁజూచి తిరస్కారముగ) ఓహో! శ్రీకృష్ణభగవానుఁడా!

సీ. ఎవనిప్రతాపాగ్ని కింధనమై భస్మ
మయ్యె శత్రువుల శస్త్రాస్త్రసమితి
ఎవ్వాని దోశ్శక్తి పృథ్వీశ గళరక్త
ధారల గట్టునఁ దారివిత్రెన్చె
నెవ్వాని తురగ మత్తేభ భటపద ర
జఃపాళి నినుఁడు సంఛన్నుఁడయ్యె
నెవ్వాని హుంకార హేషాళి రవమున
బ్రహ్మాండ భాండంబు బ్రద్దలయ్యె
గీ. నెవని ధాటికి బెగ్గిలి కృష్ణుఁడనెడి
యాదవేంద్రుండు వారాశి యందుడాగె
నట్టిబలుని జరాసంధు నణచి నట్టి
కర్ణుఁడిదెవచ్చె జయలక్ష్మిఁ గైకొనంగ.

శల్యు:—కృష్ణా! నిన్నాశ్రయించిన జయలక్ష్మి మాకిపుడొసంగక
తప్పదు.
కృష్ణు:—ఇంతకుపూర్వమే యర్జునుఁడుగైకొని విజయుఁడయ్యెను
కర్ణు:— (అర్జునునిజూచి) ఓహో! అర్జునా! ఈపలుకులకు
గర్వింపకుము.

చ. భవుని నిరాకరింపఁగల బాహుబలుండితఁడంచు నీ తనూ
ద్భవుని ధనుస్సుఁ ద్రుంపఁబలు పల్కుల నెక్కులు వెట్టు నాఘటో
ద్భవుని వధింపఁజాలని కతంబున నేమియుఁ జేయనట్టి సైం
ధవుని వధించు నీదు బలదర్పము లెవ్వఁడెఱుంగకుండునో.

అర్జు:—ఎవఁడెఱింగిన నెఱుంగకున్న నీవెఱుఁగుదువు.

కృష్ణు:—నిస్సందేహముగ.

కర్ణు:—అవునవును. కృష్ణా! నేనెఱుఁగుదును. నేనే యననేల లోక
మెఱుఁగును.

చ. తనదుపరాక్రమంబణఁగఁ దాఁకఁజాలక జంకి బెగ్గిలన్
గనుఁగొని యుగ్రమూర్తి వయి కైదువుఁబూనిన నిన్నుఁబట్టి, నీ
మనమడఁ బ్రోవుమంచు బ్రతిమాలి శిఖండిని మున్నుపెట్టి, శాం
తనువధియించు క్రీడి బల దర్పము లెవ్వఁడెఱుంగకుండునో.

అర్జు:—ఓరీ రాధానందనా! నిన్ను నే గణించువాఁడఁగాను.

గీ. కాలునిం బోలు వీరుల కండ క్రొవ్వ
ణంచి భువిని మించి పరాక్రమించినాఁడ
నాదినారాయణుండు కన్నాకు నాకు,
రార వధియింతుఁ గర్ణ! నీ రణము తృణము.

కర్ణు:—శ్రీకృష్ణుఁ డాదినారాయణుండగును. నీవొక వీరుండవగుదువు.

శా. నానారాజ వితాన సేనలకు నన్యాయంబుగా యుద్ధసం
ధానంబున్ బొనరించి యందునొకపెద్దం జూచి వంచించి య

వ్యాసింప్రమంచి "యితండు దైత్యుఁడు మహాపాపాత్ముఁడు" చెల్లదన్
ఏనే దైత్య కులాంతకుండ నను నీ కృష్ణుండు శ్రీవిష్ణువే.

కృష్ణు:—కర్ణా! ఎందులకీ యక్కఱకురానిపలుకులు.

శల్యు:—కిరీడి ములుకులు బుద్ధిచెప్పినఁగాని యీ పలుకులు కట్టు వడవు. అర్జునా! సిద్ధముగనున్నావా ?

అర్జు:—సూతకుల సంజాతా! ఈగాండీవమెట్టిదో యెఱిఁగియు నిట్లు ప్రేలుచున్నావేమి ?

కర్ణు:—నీ గాండీవమెట్టిదయ్యు నాకేమి భయము.

ఉ. దండముఁ గమండలము దాలిచి చోరయతీశ్వరుండవై
కొండలనక్కిచానల తగుల్కొనిపోవు బాజుంగుమిన్న! యు
ద్దండ శరాసనాది శర తండముగైకొని వచ్చినంతనే
నిండుమగంటిమిందొలఁగి నీకు భయంపడ నీశ్వరుండనే ?

శల్యు:—కర్ణా! ఎందులకీపలుకులు. రథము కృంగెఁగదా! నామాట వినుము. అర్జునుని శరణువేడుము.

కృష్ణు:—శరణమా ? మరణము.

అర్జు:—ప్రోవుమనినఁ బ్రోచువారలెవరు!

కర్ణు:—ఓహో ! యేమియీ శూరత్వము.

ఉ. భీరుఁడగాను నేనురణ వీరుఁడ, శూరుఁడ, శత్రులోక సం
హారుఁడఁ సూరిసజ్జనవిహారుఁడ, ధీరుఁడ, భూరిభీకరా
కారుఁడ, వైరిభీకరుఁడఁ గర్ణుఁడ భాస్కరతుల్యవర్ణుఁడన్
ధీరుఁడవైనచో నను వధింపుము నింపుము కీర్తిచంద్రికల్.

అర్జు:—సూతసుతుని వధించుట యొకకష్టమా.

కర్ణు:—ఆబింక మెట్టిదో చూచెదఁగాక శల్యా ! శీఘ్రముగ వెడలి
యింకొకరథముఁ గైకొనిరమ్ము.
కృష్ణు:— అట్లువలనుపడదు. శల్యా! కదలితివేని నీ కంఠముఁద్రెళ్ళి
భూమిపైఁబడును.
కర్ణు:— ఛీ! ఛీ! కృష్ణా.... ....
కృష్ణు:—మఱియొండు రథముఁదెచ్చుటకుఁ గాల మొసంగము.
కర్ణు:—కారణము.
అర్జు:—భర్గునిమోహరించి మించిన నాబాణములు నీ ప్రాణము
లకుఁ దత్తఱిల్లుటయ ముఖ్యకారణము.
కర్ణు:—ఒకరురథముపై, నొకరుక్రింద—ఇయ్యది రణధర్మమా!
కృష్ణు:—కర్ణా! ధర్మప్రసంగ మెత్తకుము.

చ. మదమున భీమునింబిలుకు మార్చఁదలంచుట మీకుధర్మమే
బెదరక ద్రౌపదిం బరిభవింపఁదలంచుట మీకు ధర్మమే
పదువురుఁగూడి యొక్క పసి పాపనుజంపుట మీకుధర్మమే
కదనమునందు నిన్ గవిసి కంఠముఁద్రుంచుట మాకధర్మమే.

కర్ణు:— అట్లయిన మీరుపోరుటయు నధర్మమే.
అర్జు:—ఏమీ! మారాజ్యమునకై మేము పోరాడుటయధర్మమా !
కర్ణు:—క్రొవ్వి జూదమాడి యోడిన రాజ్యమెట్లువచ్చును ?
కృష్ణు:—రాజ్యము వీరభోజ్యమనియూహించి పోరాడుచుంటిమి.
కర్ణు:—రాజ్యము వీరభోజ్యమగుఁగాక. కాదనియనువార లెవరు ?
మేలుచేయువారికిఁ గీడుచేయుట యెచ్చటిధర్మము ?

అర్జు:—ఔరా! పాపము. కౌరవులు మాకు మేలు చేయుటాకటియా?
కర్ణు:—ఓరీ! కృతఘ్నా! నీవుమఱచితివి. చెప్పెదవినుము.

చ. తనయఱపాలుగోలుపడి తమ్ముల భార్యలనోడె ధర్మనం
దనుఁడలద్యూతమందు; ద్రుపదక్షితి నాథునిబిడ్డ కుందు కా
రణమునఁబోచ్చెమిమ్ముధృత రాష్ట్రుఁడు దాస్యమునుండి;నమ్రులై
మనుచుఁగృతజ్ఞులౌటకును మారుగ బోరుటమీకుఁబాడియే?

కృష్ణు:—ఓయీ కర్ణా! నేనొకధర్మముఁ జెప్పెదవినుము. కుటిల చిత్తులగు కౌరవుల వధించుటరాచపాడి. నాడు ద్రౌపదిని పరాభవించునపుడీ ధర్మమునశించెనే? వైరుల నెట్లైన మారణమొనర్చుట మా రణధర్మము.

గీ. జలధరమునుండి తొలగు వర్షంబుఁబోలి
ధర్మమనునది యతి పవిత్రంబయగును
అవనిఁబడు వర్షధారల యట్లు, పాప
కర్ములంజేరి ధర్మ మధర్మమయ్యె.

అర్జు:—కర్ణా! పారిపోవుటకుఁ బ్రయత్నించుచుంటివా యేమి?
శల్యు:—అర్జునా! కర్ణునిస్వభావము బాగుగ గ్రహించితివి. కర్ణా! ప్రాణము పోయినఁబోవుఁగాక పరుగిడవలదు. వీరుఁడవని నమ్మి నీకుసారథి నైతిని. నాకుఁదలకొట్టినట్లున్నది.
కర్ణు:—అవు[illegible]. రాజద్రోహులకుఁ దలకొట్టుటయే శిక్ష.
(అని యర్జునుఁజూచి) ఓరీ! గర్వాంధా! బృహన్నలా!

ఉ. స్థాణుని మెప్పుజేసిన మదంబునమిన్నును మన్నుగానవా
స్థాణువువచ్చుఁగాక నిను సంగరరంగమునందు దీర్ఘ ని
ద్రాణునిఁజేతు నా శితశరంబు భయంకరవహ్నికీలలన్
బాణముఁదూణమున్ బయిని ప్రాణములన్ దహియించు నెంతయున్

అర్జు:— ఔరా! ఏవసైన నవ్వుడురనెడి సిగ్గైన లేకపోయెఁగదా ?

మ. హరిమత్సారథియంట, వానర కులాధ్యక్షుండుడాలంట, సం
గరసంక్రీడలఁగీర్తిఁగొంటినట, యీ గాండీవముంబూని, యీ
శ్వరు మెప్పించినబల్లిదుండనట, హా పాపంబు! సూతుండు నన్
బరిమార్పంగలఁడంట, ఛీహరిణమా! పంచాస్యముంగూల్చెడిన్.

కర్ణు:— అర్జునా! నీవెంతటి స్వాతిశయముఁగలవాడ వయ్యు ధర్మ
యుద్ధమున నన్ను జయింపఁజాలవు. కృష్ణుని ప్రేరణమున నీవు
నన్నధర్మమునఁ జంపుదువుగాక. అయ్యదినీవు నన్నుజయించి
నట్లుకాదు. ఇంతకు మీరధర్మయుద్ధమునకుఁ బాలుపడి
గ్రహించునది మాయుచ్ఛిష్టముగాని యొండుగాదు.

ఉ. ఇష్టమువచ్చినట్టుల ననేకవిధంబుల మేము ప్రీతి ను
త్కృష్టముగా ధరాతలము నేలిసుఖంబులఁ జెందినాము; సం
తుష్టినిమీరు చుట్టముల తోడను మేముభుజించి త్రోయును
చ్ఛిష్టపుఁగూడుమొందుగ భుజింపుడు కృష్ణుఁడు సంతసింపగన్.

(తనలో) ఇఁక మొండిపల్కులతో నేమిఫలము ?

ఉ. ఎంతటియుద్ధఘోరము వహించెనొ నాదురథంబుక్రుంగె, నా
పంతమణంగెఁ; గౌరవ నృపాలుని పెంపుదొలంగెఁ; నాజి వి

క్లాంతినిప్రక్కె సేన; జయకాలము పాండవపక్షమయ్యె; న
త్యాంతముఁజెందె బల్మియు; ని రాశవహింపుటకింకశంకయే.

గీ. విధిబలీయంబు రణమున రథము క్రుంగె
నాగ్రహమణంగె వైరాగ్య మావహిల్లె
భారమయ్యె వహింప శరీరమెల్ల
చాఁదలంచితి నాకేల జయజిగీష.

పర్యవసానమెట్లున్నను—నావిధి నేనొనర్చకతప్పదు

ఉ. భవ్యులు పాండునందనులు పాడియెఱింగినవారు; వారిబాం
ధవ్యమునాకు భావ్యమయి నన్ కురునాథుని చెల్మి కల్మిఁగ
ర్తవ్యముపోరితంబ; సమరంబొనరించి పరాక్రమించెదన్
నవ్యయశోవిలాసమున నాకసుఖాతిశయంబు లందెదన్.

(ప్రకాశముగ) అర్జునా! జాలమెందులకు ?

ఉ. గాండివముంగలట్టి త్రిజగన్నుతబాహుబలుండవీవు; సూ
తుండను నేను, నీకుఁగల దోర్బలసంపద తెల్లమయ్యెఁ; గో
దండివినీవు; నేనుగదఁ దాల్చితి; నిన్నుజయింతు; నాగదా
దండము కాలదండము; రథంబిలఁగ్రుంగినఁ జేవ క్రుంగునే ?

నీవొకరహస్యము గ్రహింపవలసి యున్నది. దురదృష్ట
వశమున నేఁజచ్చెదంగాక. "కర్ణునిజయించితి" ననుగర్వము
నీకెంతమాత్రమువలదు. విన్నావా ?

సీ. కపటభూసురవేష గాత్రుఁడై, దేవతా
ధ్యక్షుఁడు నను నొంప దక్షుఁడయ్యె

ధాత్రీసురేంద్రప విత్రజిహ్వోద్భూత
శాపంబు జ్యాముక్త రోపమయ్యె
వరములఁగాంక్షించి పాండుభూవరుమనో
హర్త్రినాయెడఁ బ్రాణ హర్త్రియయ్యె
వైరియై ద్రోహియై సారథ్యము వహించి
శల్యుండు హృచ్ఛల్య తుల్యుఁడయ్యె

గీ. రథముగ్రుంగె, భవన్మనో రథము సిద్ధిఁ
జెందె, నాడెందమున ధృతి డిందె; మీకు
ముదముగూర్పఁగృష్ణుఁడు కొంత మోసపుచ్చెఁ
గాకయున్నమేపాటి నీ కండబలిమి ?

గీ. రథముగ్రుంగిన నేమి యా యుధము లేక
యున్న నేమి నా మేని దు మ్మొందుచాలు
నీకుఁబ్రక్కలో బల్లెమై నినువధింప
మల్లచఱచితి రమ్మి నీ మదమణంతు.

(అనికర్ణుండు సిద్ధమగుచున్నాడు.)

కృష్ణు:— అర్జునా! వేగమే వీనిశిరముఁదునుమవలయు.

అర్జు:— కృష్ణా! ఈరాజ్యలక్ష్మికినై మగుడ నధర్మకార్యముల నెన్నిటిఁజేయవలెను. భీష్మద్రోణులఁజంపు కిల్బిషము చాలదా ?

ఉ. కేలువడంకుచుండెఁగడు; గీతల నించుక యభ్యసించి చు
ట్టాలవధించినాడ నకటా! యదిచాలదె? చాలుఁజాలు నీ

యాలము; రాజ్యవైభవ సుఖాతిశయంబుల కాసఁజెంది, యే
లీల వధించెదన్ రథము లేక ధరంబొనరించు కర్ణునిన్.

కృష్ణు:—అర్జునా! మారుమాటాడకుండ యుద్ధమంతమగువరకు నే నుడువునట్లు గావించుచుండుము. యుద్ధానంతరము సర్వము నీకు బోధించెద.

అర్జు:—నీవాజ్ఞాపింపఁగాదనియందునా? మున్ను గావించిన దోషములలో నిదియెంతటిది ?

ఉ. చిన్నటినాటినుండి ననుఁ బేరిమి పెంపున నాదరించి, నా
యన్న, కుమార!రార!యని యాఁదటముద్దులఁగుల్కు శౌర్య సం
పన్నిధి, భీష్మునిన్ విజిత భార్గవరామునిఁ జంపినట్టి నా
కెన్నిక యున్నె కర్ణుఁడనఁ ? గృష్ణ! కడుంగడుఁదప్పుఁజేసితిన్.

ఉ. చెప్పెసమస్తవిద్యలను, శిష్యులలో ననుఁ బెద్దఁజేసె, నా
తప్పులనోర్చె, నేర్పెరణ ధర్మము మర్మము నట్టియొజ్జకున్
ముప్పుఘటిల్ల మేల్మఱచు మోఱకుఁబోలిక మిన్నకుంటి; నే
నిప్పుడు కర్ణునిందునుమ నేటికి జంకెదఁ బాపచిత్తుఁడన్.

కృష్ణు:—అర్జునా! ఈ విచారముతో నిపుడు లాభమేమి ?

గీ. పాపపుణ్యంబులెల్ల నా వలనెఱుంగ
వచ్చు; మేటిసింగంబుచేఁ బడినతఱిని
కరుణవహియించి కుందువేఁటరులు గలరె ?
ఎట్టిదో క్షాత్రధర్మమిా వెఱుఁగవకట.

అర్జు:—నీయాజ్ఞ నుల్లంఘించెదనా ?

కృష్ణు:—శీఘ్రముగ నడువుము.
(అని యర్జునుని కరముబట్టుకొని కృష్ణుఁడు నిష్క్రమించును.)
శల్యు:—అబ్బ! ఇప్పటికి కృష్ణార్జునసంవాదము ముగిసినది.
కర్ణుఁడుచచ్చుట నిశ్చయము. (అని తెర వైపుఁజూచి)
ఔరా! విరథుఁడైనను కర్ణుఁడెట్లు యుద్ధముఁజేయుచున్నాఁడు.
మేలు మేలు కర్ణా!

గీ. రాజధర్మంబుఁబాటించి రణమొనర్చి
నిష్కళంకయశమ్మున నెగడితీవు
ద్రోహముఁదలంచి నిను నిరుత్సాహుఁజేసి
యశముఁగాంచితి నెయ్యది యధికమగునో?

అహాహా! మఱియేమున్నది. కర్ణునకుఁ గాలముసమీపించినది.

గీ. యమభటోదగ్ర దంష్ట్రిచ యంబుఁబోలి
క్రూర బడబాగ్నికీలల కోలఁదిఁగాంచి
మించిభండనస్థలి నాక్రమించి, విజయ
కనకపుంఖాస్త్రసంఘంబు కర్ణుఁజెనకు.

ఇట్టిదారుణకార్యముఁ జూచుటకు నాకనులు గావించిన
పాపమేట్టిదో ?

గీ. వైరిరాజమండలకాంతి వమ్ముఁజేసి
కౌరవాధీశుహృదయ పంకజమువకొడ
యుఁడయి మృత్యువన్ గాలాహి యొడిసిపట్టఁ
గర్ణమార్తాండబింబంబు కాంతిఁదొలఁగె.

కర్ణవిక్రమము.

ఎప్పటికెయ్యది రానున్నదో యెఱుంగ నెవ్వరికగును? అహాహా! చూచుచుండ దుఃఖముప్పొంగుచున్నదికదా ?

గీ. స్వభుజదర్పంబు స్వప్రతాపంబుఁదలఁచి
మనుజుఁడొనరించుఁగార్యంబు; మంచిదైన
నధికుఁడననొప్పుఁ, గీడైన నల్పుఁడగును
సకలజనులు వశులుకాల చక్రమునకు

సీ. తనచాపరోపప్రతాపవహ్నికి మేరు
భూధర మపరంజి పూదెగాగ
తన శాంతవదనంబు వనజారివైఖరి
కౌరవకైరవ గణముఁబెనుప
దనదానసుగుణంబు ధరణీసురులకెల్ల
మహినిగీర్వాణద్రుమంబుగాఁగ
దనయశఃకౌముదీ తండంబుభాస్వచ్ఛ
రచ్చంద్రికాడంబ రము నణంపఁ

గీ. ప్రాజ్యకౌరవసామ్రాజ్య వైభవమునఁ
బూర్వమండలాధిపతుల పోలుపుఁగాంచి
పాండునందనుల యదృష్ట వశమువలనఁ
గర్ణుఁడిదె పోవుచున్నాడు కాలపురికి.

(తెరలోకలకలము.)

శల్యు:—అహా!! ప్రమాదము సంభవింపుచున్నదే? కర్ణుఁడు నేలఁ

గూలిన కారణంబునఁగురుసైన్యము దైన్యముఁజెంది పంచ బంగాళమైనది. కర్ణునిఁజంపితినను సంతోషమున నర్జునుఁడు ధర్మరాజు పజ్జకేగుచున్నట్లున్నది. భీముఁడు కురుసైన్యములపైఁ జెలరేగుచున్నాడు. కృష్ణుఁడు కర్ణునిపజ్జ నిలిచి యున్నట్లున్నది. ఇంక నేనాలస్యముఁ జేయఁజనదు. ఓకౌరవ యోధవరులారా!

ఉ. ఇంచుకతాల్మిఁబూనుఁడు,జ యించెద మీకు జయంబు నేడుగా వించెద, నాబలంబుగని పించెద రాజునకెల్లరాజ్య మి ప్పించెద, శత్రురాజుల శ పించెద, నాజిని సింగమట్లు వ ర్తించెద, యుద్ధభారముభరించెద, భీతిఁజలింపనేటికిన్.

(అని శల్యుఁడు నిష్క్రమించును.)

—:కురుక్షేత్రము.:—

(యుద్ధరంగమునఁ గర్ణుఁడు గూలి పడియుండును. కృష్ణుఁడు శల్యుఁడు నొకయోర నిలిచియుందురు.)

కర్ణు:—కృష్ణా! నీకోరిక నెరవేరినదిగదా ?

ఉ. వంచనయన్ హాలంబునకుఁ బాండుతనూభవులన్ వృషంబులన్ బూంచి, యసృగ్ఘరీసలిల ముల్ రణభూమిని జల్లి సాగు గా

వించి, యరాతివీరగళ బీజములంతట నాటినాటి ప్రాం
భించినయంత నేమనుభ వించెదవీవు కృషీవలుండవై;

కృష్ణు:—నిశ్చయమే. ఇందు నేననుభవించుటకుఁగాదు. అది యట్లుండ
నీవు నేఁజెప్పినట్లు పాండవులఁజేరియున్న—
కర్ణు:—కృష్ణా! ఆవిచారము నాకు సుంతయులేదు.

మ. జననాథుండతఁడేను సూతకుల సంజాతుండ నట్లయ్యుఁ, జే
ర్మినిరావించి విశేషతోషమున మైత్రింజేసి, నన్ రాజుఁజే
సినదుర్యోధనుఁ బాసి తమ్ములనుచున్ జింతించి యాపాండు నం
దనులంగూడుటకంటెఁజచ్చుటయె సద్ధర్మంబుగా నెంచితిన్.

మఱియు రాజ్యభోగములయం దాశక్తియు, నర్జునుఁడు
ననువధింపఁజాలునను నధైర్యము నామనంబున లేవు.

చ. కురువిభు పేరనిభ్భువి నకుంఠిత బాహుపరాక్రమోన్నతిన్
బరనృపులెల్లనౌదలలు వంప ధ్రువంబుగ నేనయేలి సు
స్థిరముగ రాజ్యభోగములఁ జెందితిఁ గృష్ణ! దురంబునందు నా
దురథము కృంగఁగాదె ననుఁ ద్రుంచెఁగిరీటి యధర్మవైఖరిన్.

కృష్ణు:—కర్ణా! నీరథము భూమిఁగ్రుంగకున్న నర్జునుఁడు నిను
జయింపఁజాలఁడని నేననిశ్చయముగఁ జెప్పఁగలను.

శల్యు:—నిస్సందేహముగ.
కర్ణు:—కృష్ణా! ఇపుడాపలుకులవలన నేమితృప్తియుండును ?

శా. ఘోరారణ్యముఁగాల్చి ముజ్జగము లుద్ఘోషింప, జంభారిదో
స్సారంబున్ స్వబలాతిరేకమున నిస్సారంబుఁగావించి, హాం
వీరాగ్రేసరుఁడై ధనుస్సుగొనునా విప్వచ్చునౌద్ధత్యమున్
బీరంబున్ మదిముట్టఁజూడఁదటి త ప్పెన్ దప్పెనిర్భాగ్యుఁడన్.

మ. నరుఁడాభీష్ముని ధాటికోడిదిగులొం దన్ గాంచిచక్రింబునన్
కరిపైసింగముమాడ్కి భీష్మునిపయిన్ లంఘించి యాటోప భీ
కరముంజూపితివీవు; నాకు రథ మొక్కండున్నఁబంచాయుధ
స్ఫురణంబున్ బ్రకటించిరుద్రునివలెన్ జూపింపవే శౌద్రమున్

కృష్ణు:—కర్ణా! ఇపుడిట్లునీవు విచారించిన లాభమేముండును. నీకు నిర్యాణకాలము సమీపించుచున్నది. కోరికలున్నఁ దెలియంజేయుము. నెరవేర్పఁబ్రయత్నించెద.

శల్యు:—దుర్యోధనుఁడు గాపాడంబడు కోరికదక్క మరియొండు కోరిక కర్ణునకేలయుండును ?

కర్ణు:—కృష్ణా! నాపయింగల యభిమానముచే నీవట్లనుచుంటివిగాని నాకుంగోరిక లేమున్నవి? పాండవులయాదుఁ గౌరవుల యందునాకు సమానభావముగలదని నీవెఱుంగుదువు. పాండవులు గెలువంజాలిరేని నాసహోదరులు రాజ్యమేలఁగలరు. కౌరవులు గెలువంజాలిరేని నన్నుఁబోషించిన దుర్యోధనుడు రాజ్యమేలగలఁడు. ఎవరైన నాకియ్యెడ మేలుగలదు.

కర్ణవిక్రమము.

సీ. కన్యయై కడుఁ బేర్మిఁ గడుపారఁ గాంచిన
కుంతి కోరినయట్టి కోర్కెఁ దీర్చి
అల్లారఁ బెంచిన తల్లిదండ్రులు సంత
సముఁ జెంద ముద్దుముచ్చటలఁ దీర్చి
క్రీడి నెదిర్చి పోరాడునే యంచు సం
దేహించు జనుల సందియముఁ దీర్చి
పరులెల్ల దుఃఖింప నరనాథు నొసరించి
నట్టి సుయోధను నప్పుఁ దీర్చి

గీ. పాండునందనుల యదృష్ట వశమువలన
రథము భువిఁ గ్రుంగఁ దన మనో రథమణంగ
స్వాంతమునఁ జింత లేకుండ సంగరమునఁ
గూలి చనున్న వానికిఁ గోర్కె లేల ?

చ. వెరవరియైన యర్జునుఁడు వీరులకుం దలమానికంబు; మీ
దఱియఁడుగాక సూతజుఁడ హాంకృతిమై ధ్వజమెత్తి వచ్చినన్
వెఱచెడువాఁడె? యంచుఁ గురువృద్ధులు పల్కినపల్కులెల్ల బ
ల్లఱపులుగాఁగఁ బోరితివి; యాంతియ చాలు భుజంగభంజనా.

అయిననీవు కోరినవాఁడవగుటచే నా యభిప్రాయము దెలిపెదను. భీష్మద్రోణకర్ణుల వధించిన యధర్మమార్గమునగాక, నీవు బలరాముఁడు మధ్యవర్తులైయుండఁగా న్యాయమార్గమున భీముడు దుర్యోధనుని జయించెనేని పాండవులకు రాజ్యమిప్పింపుము.

కృష్ణః—(మందహాసమున) నాకుసహితమట్లు గావింపవలయుననియే యున్నది.

కర్ణః— అవును కృష్ణా! నిన్నెఱుఁగుదును. (అని శల్యునిజూచి) శల్యా, నాపలుకులుగ దుర్యోధనునితో నిట్లు చెప్పుము.

గీ. కాల మనుకూలమైన భూ పాలకుండు
పౌరుషంబునఁ గార్య సా ఫల్య మొందుఁ
జవుటినేల నాటిన విత్తు చందమయ్యె
మన మహాహావ సన్నాహ మనుఁగు సఖుఁడ.

గీ. భీమునకుఁజిక్కి తమ్ముండు పెనఁగులాడఁ
బ్రోవలేకుంటి, విష్వచ్చుఁ బోరితమున
గెలువలేకుంటి, నామైత్రి వలనఁడుదిని
వ్యర్థమయ్యె నీయత్నంబు పార్థివేంద్ర;

ఉ. కౌరవనాథ! నీకుఁగల కల్మి నశింపకయుండ నాకుదో
స్సారమునన్ విరోధులను జంపి జయొందిరఁ బెండ్లియాడనేఁ
గోరితిఁబోరితిన్ దుదకుఁ గూలితివెండియుఁ గర్ణునాదలన్
భారతయుద్ధమన్న యపవాదముఁజెందితిఁ జాలకుందితిన్.

మద్రినాథా! నేఁగూలితినను వార్తవిన్నతక్షణమే దుర్యోధనుఁడు గాఢముగ మూర్ఛిల్లియుండనోపు. లేనియెడ నిచ్చటికి వచ్చియుండును. నీవుసత్వరముగఁబోయి దుర్యోధనునకు ధైర్యముఁ గొలిపి, సైన్యాధిపత్యము వహించి నేనులేనికొఱంతఁదీర్పుము.

శల్యు:—అంగరాజా! నీవు గతించినపిమ్మట మఱియుద్ధమేల ?

(అని శల్యుఁడు నిష్క్రమించును.)

కర్ణు:—కృష్ణా! ధర్మరాజు నీకొఱకుఁగాబోలు వచ్చుచున్నవాఁడు.

కృష్ణు:—కాదు. కాదు. నీవుగతించినవార్త వినియు నిజమో యబద్ధమో ప్రత్యక్షముగఁ జూడవచ్చుచున్నాడు. వైరముఁ జూపింపక ధర్మరాజు నాశీర్వదింపుము.

కర్ణు:— వైరమెందులకు. అవశ్యమట్లొనర్చెద.

ధర్మ:—(ప్రవేశించి) కృష్ణా! ఎందులకిచట వేచియుంటివి.

కృష్ణు:—కర్ణుఁడు జీవన్ముక్తిఁ జెందు కాలము సమీపించుటచే వేచియుంటిని.

ధర్మ:—(కర్ణునిఁజూచి తనలో) అబ్బ! మన్మనశ్శల్యమిప్పటికి నూడిపడినది.

(ప్రకాశముగ) అంగరాజా! నీవుమిక్కిలి ధన్యుఁడవు.

సీ. భార్గవరాముని పజ్జ శిష్యుండవై
యఖిలశస్త్రాస్త్రంబు లరసితీవు
కవ్వడి నెదిరింపఁగల మేటియొంటరి
యంచు నెన్నఁగ ఖ్యాతిఁగాంచితీవు
భూరి శస్త్రాస్త్రనైపుణ్యంబు ప్రకటించి
పరిపాలకత్వంబుఁ బడసితీవు
ధనము తృణంబుగాఁ ద్యాగంబుగావించి
దానకర్ణుండనఁ దనరితీవు

గీ. ధరణిగల వీరులెల్లరుఁ దల్లడిల్ల
స్వర్ణపుంఖానుపుంఖాస్త్ర సమితి నరులఁ
గూల్చి, సఖుని ఋణము దీర్చి గూలితీవు
అవని జన్మంబు సార్థకమయ్యెఁగాదె.

కర్ణు:—ధర్మరాజా! యెల్లరాజ్యపాలన మొకరిస్వాధీనముననుండదు గదా? మావంతయినది. ఇఁకనీవంతున్నది.

ఉ. పాడిఁదలంచి యార్యజన పర్యులపాత్రినుడి సంగ్రహించి, పాపఁ
జాడలమంచినెంచి జనసంఘముఁ జక్కఁగసంస్కరించి, మేల్
కీడులపొల్పుఁగాంచి పటుకీర్తివహించి, ధరిత్రి మించి, ని
న్నేడవచక్రవర్తిగఁ గ వీంద్రులుమెచ్చగ రాజ్యమేలుమీ.

(తనలో) దుర్యోధను నాశీర్వదింపవలసిన నేను ధర్మరాజు నాశీర్వదింపవలసి వచ్చెఁగదా? తుదకునాస్నేహము సుయోధను మోసపుచ్చినది. హాస్నేహమా!

ఉ. చంచలచిత్తునాదు పరి చారికమైకనుసన్నఁగొల్వఁ గా
వించితి, దాన దానములఁ బెక్కులొనర్చి యశంబుగాంచి మె
ప్పించితిలోకమెల్ల; రిపు వీరులుభీతిలి తల్లడిల్లి మ
న్నించువిధంబుజేసితివి; నిన్నిపుడిట్లు పరిత్యజించితిన్.

(ప్రకాశముగ హీనస్వరముతో) కృష్ణా! ఆయాసముగ నున్నది.... ... ...దయయుంచుము.

కృష్ణు:—కర్ణా! అర్జునుఁడు నిన్నధర్మముగఁ జంపెనని మనంబునఁ జింతిలకుము.

మ. మలమూత్రాన్వితమై నిరంతరము సంసారాబ్ధిలోఁ గ్రుళ్లి నె
చ్చెలులంబాయు శరీరమున్ నరుఁడు ప్రేమించెన్;నీమవజ్రోపమో
జ్జ్వలసత్కీర్తి శరీరమున్ దునుమ గాశక్తుండె?యూహింప భూ
స్థలి నీజన్మము వర్ణనీయమగు నశాంతంబు నిక్కంబుగన్.

కర్ణు:—(ఆయాసమభినయింపుచు) నారాయణ. నా...రా........
(అని దీర్ఘనిశ్వాసమువిడిచి విగతజీవుండగును)

కృష్ణు:—ధర్మరాజా! నిష్కారణముగ నన్ను నర్జునుని దూషించితివి. ఇపుడు నీకోరిక నెరవేరినదిగదా?

ధర్మ:—కృష్ణా! కర్ణుఁడు గతించినందులకు సంతోషమునకు మాఱు దుఃఖ ముప్పొంగుచున్నది.

కృష్ణు:— దయార్ద్రహృదయుఁడవుగనుక—ధర్మరాజా! భారత యుద్ధము కర్ణునితోనే యంతరించినది. ఇఁకనీవు పట్టాభిషేక ప్రయత్నము——

(అంతఁదెరలో—ఓకౌరవ యోధ వరు లార!)

ఉ. వచ్చినయంగభూవిభుని స్థానమునందుఁగొలంతఁ దీర్ప నే
వచ్చితి; భీతిఁదక్కి నెఱి వాఁడిమివేఁడిమి లావు చూపి వి
వ్వచ్చుసభీమునింగవిసి వైరము తోరముగాఁగఁ బోరు డిం
పచ్చుపడంగ భూరి విజయంబు రయంబునఁ బొందుడేపుమై.

కృష్ణు:—ధర్మరాజా ! శల్యుఁడు సైన్యాధిపత్యము వహించెను. నీవంతువచ్చినది. రథివై యుద్ధముఁజేయవలసి వచ్చును.

ధర్మ:—నీవుండగా నాకేమిభయము. సిద్ధముగనున్నాను. రమ్ము

(అని యిరువురునిష్క్రమింతురు.)

గద్య॥ ఇది శ్రీమద్భాగవతుల నృసింహశర్మ విరచిత కర్ణవిక్రమమను రూపకంబున పంచమాంకము సర్వము

సంపూర్ణము.

—:శ్రీరామార్పణమస్తు:—

ద్వితీయ ముద్రణము.

శ్రీ రామ ముద్రాక్షరాలయము,

బరంపురం (గంజాం.)